

'S-GRAVENHAGE IN BEELD PANORAMA

4 APRIL 1940 — No. 15

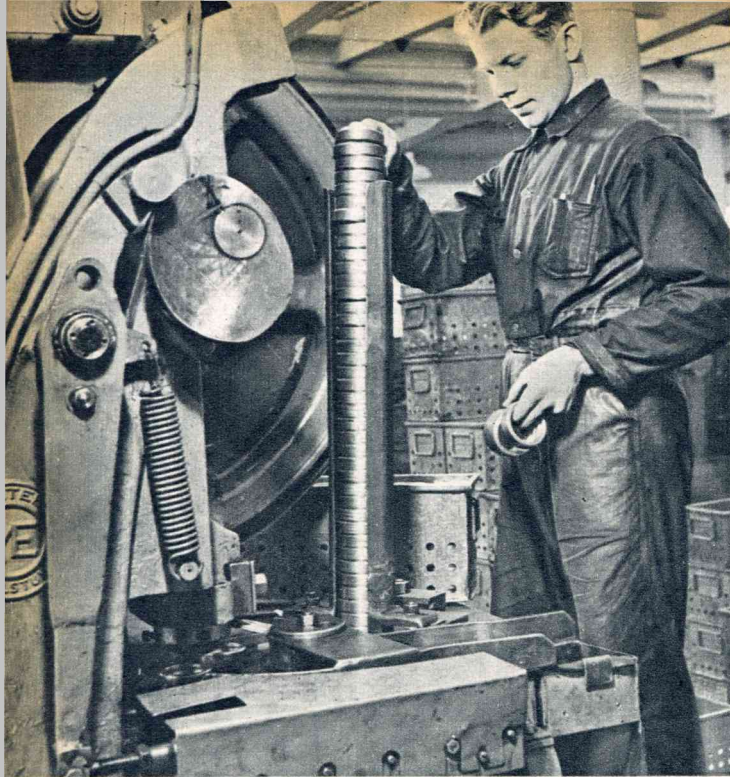
LOSSE NUMMERS 15 CENT

DE VOORPLAAT

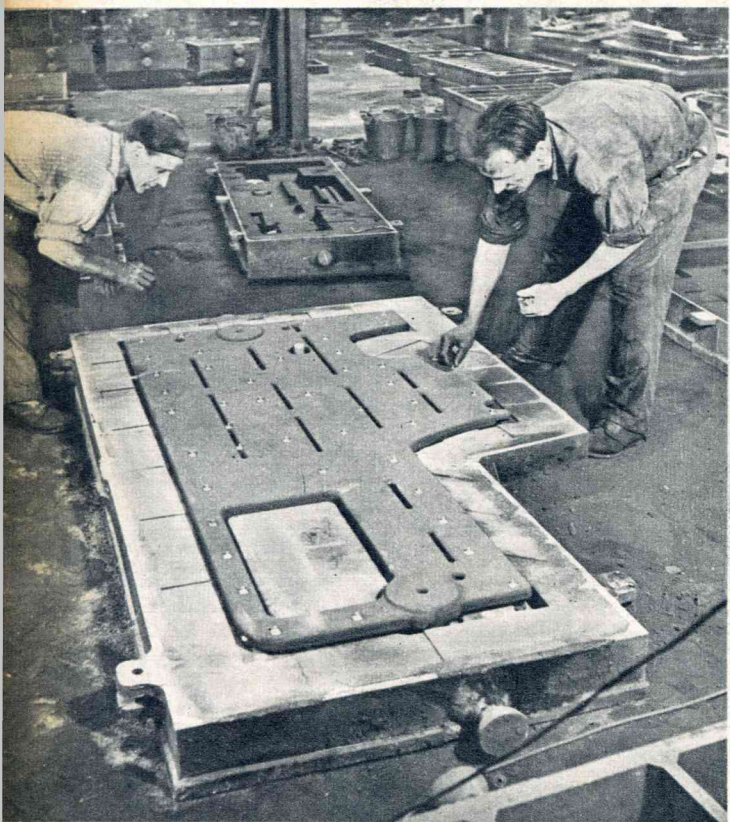

DE GROTE FOTOSERIE VAN DE LARANSCHER SNEEUWVELDSLACHT

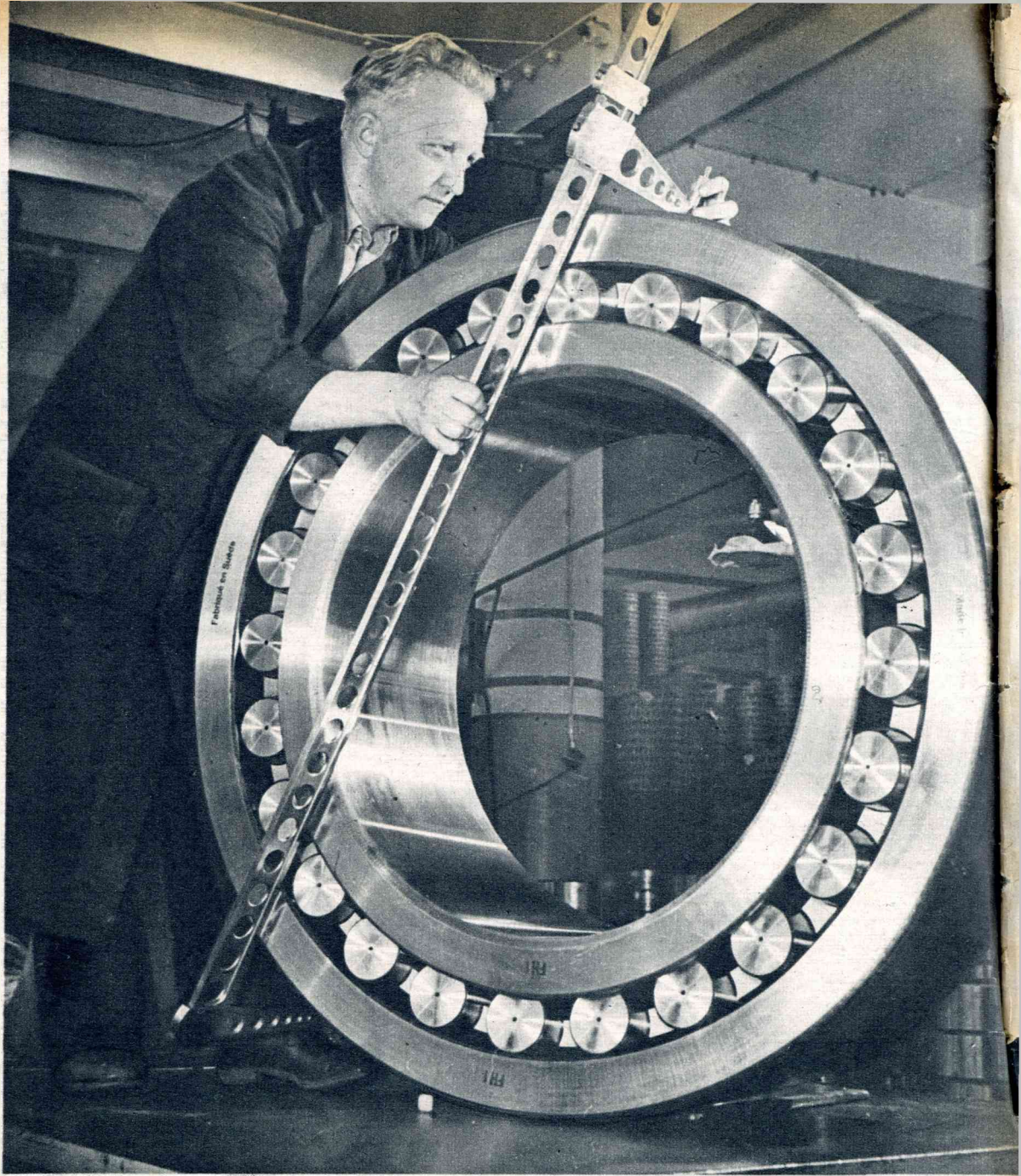
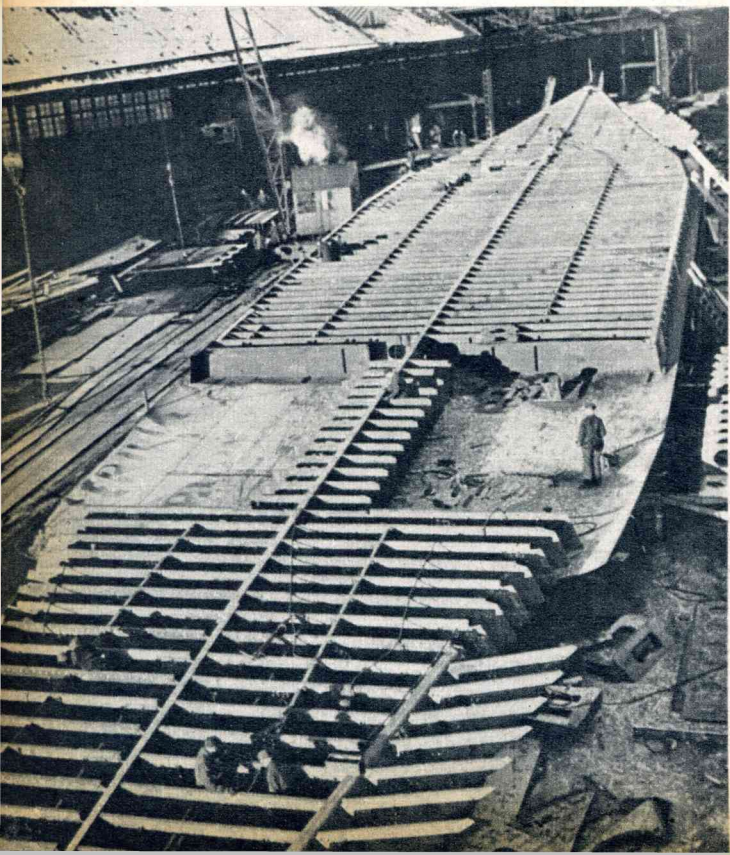

Het bekende S. K. F.-handelsmerk slaat men in elk kogellager, dat de fabriek verlaat.

Een stuk gietijzer word uit den vorm gehaald.

Een Zweedsche werf voor snelle booten en vrachtschepen.

Een bekende Zweedsche afgezaagt: het S.K.F.-rollager. Een rollager wordt op 70-80 verschillende manieren gecontroleerd voor het afgeleverd wordt. Buitengewoon gevoelige instrumenten toonen afwijkingen van 0.0002 mm aan.

ZWEEEDSCH STAAL

Bepaalde stoffen, materialen en instrumenten stijgen in waarde, zoodra men het land van herkomst er bij zet: men heeft Engelse stoffen, Fransche wijnen, Italiaansche macaroni, Duitsche optiek, Nederlandsche kaas.

Dat Fransch, Engelsch en Duitsch zegt meer dan aanbevelingen als prima of uitstekend, het wil eenvoudig zeggen: die stof, dat instrument komt daar en daar vandaan en is dus van de allerbeste kwaliteit. Zoo heeft Zweden zijn staal. Voorwerpen van Zweedsch staal kunnen goed of slecht gemaakt zijn, het materiaal is in elk geval goed, daarvoor staat de aanduiding Zweedsch borg.

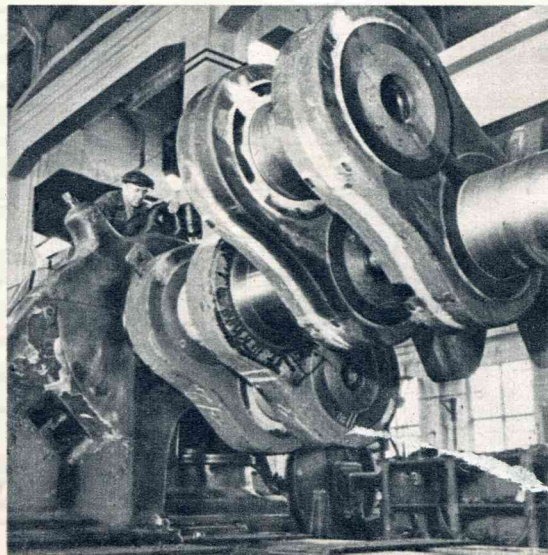
De „nationale” industrie van Zweden is niet toe-
vallig ontstaan: de bodem van dit geweldig groote, doch dun bevolkte land bevat enorme hoeveelheden ijzererts en hoewel staal tegenwoordig allerlei stoffen kan bevatten, de hoofdzaak bestaat toch uit ijzer en daarvoor is men om zoo te zeggen „aan de bron”.

Het onderscheid tusschen de begrippen ijzer en staal heeft vroeger veel aanleiding tot verwarring gegeven, doch hieraan is over de geheele wereld een einde gemaakt door vast te stellen, dat onder staal al het ijzer te verstaan is, dat niet smeedbaar is. Technisch spreekt men dus alleen van ijzer, wanneer

dit meer dan 1.7% koolstof bevat en daardoor niet te bros is om gesmeed te worden, maar op het oogmerk spreekt men alweer van smeedbaar gietijzer en dat maakt de zaak niet bepaald eenvoudiger.

Doordat de techniek niet alleen in de laatste halve eeuw, maar zelfs in de laatste tien of vijftien jaar weer met sprongen vooruit gegaan is, onderscheidt men staal niet alleen naar de bewerking (puddelstaal, kroezenstaal, Bessemerstaal, Thomasstaal, Siemensstaal, Martinstaal, electrostaal), doch ook naar de stoffen, die er behalve koolstof in voorkomen (nikkelstaal, chroomstaal, chroomnikkelstaal, mangaanstaal, siliciumstaal) en zelfs naar het gebruik, dat men er van wensch te maken (bouwstaal met hoogstens 0.45% koolstof, werktuigstaal met meer dan 0.6% koolstof, veerenstaal, magneetstaal, enz.).

Om eenig idee te kunnen geven van de bereidingswijze van staal, moeten we beginnen met het ijzer. IJzer roest heel snel en in de natuur bestaat dan ook

Eén van de bekendste machinefabrieken is die welke in 1822 gesticht werd door Baltzar von Platen, die ook het beroemde „Göta”-kanaal ontwierp. Hier worden vooral veel elektrische locomotieven en stoomketels vervaardigd.

geen zuiver ijzer, doch alleen ijzererts, dat we even goed ijzerroest zouden kunnen noemen als de roest op onze fiets, want het is in principe dikwijls van dezelfde samenstelling. Roest is een verbinding van ijzer en zuurstof, welke laatste stof zooals wij weten overal in de lucht aanwezig is en de bedoeling van de staal- en ijzerindustrie is om die zuurstof weg te werken en ijzer over te houden. Om dit te kunnen bereiken moeten we 'n stof vinden, die zich nog gemakkelijker verbindt met zuurstof dan ijzer en die heeft men gevonden in de koolstof (steenkool, houtskool). Bij gezamenlijke verhitting van ijzererts en kool neemt de koolstof de zuurstof van het ijzererts over en blijft er zuiver ijzer achter. Maar door die gezamenlijke verhitting heeft een deel van de koolstof zich met 't ijzer gemengd en daardoor krijgen we een soort ijzer met 'n zeer hoog koolstofgehalte, dat alleen maar gegoten kan worden (tenzij men een bijzonder proces toepast en dan zg. smeedbaar gietijzer verkrijgt).

De staalindustrie is er nu op uit het ijzer met te veel koolstof er in van de laatste te ontdoen en de eenvoudigste methode hiervoor is wellicht het puddelproces: het verkregen gietijzer wordt nogmaals zonder directe aanraking met de brandstof

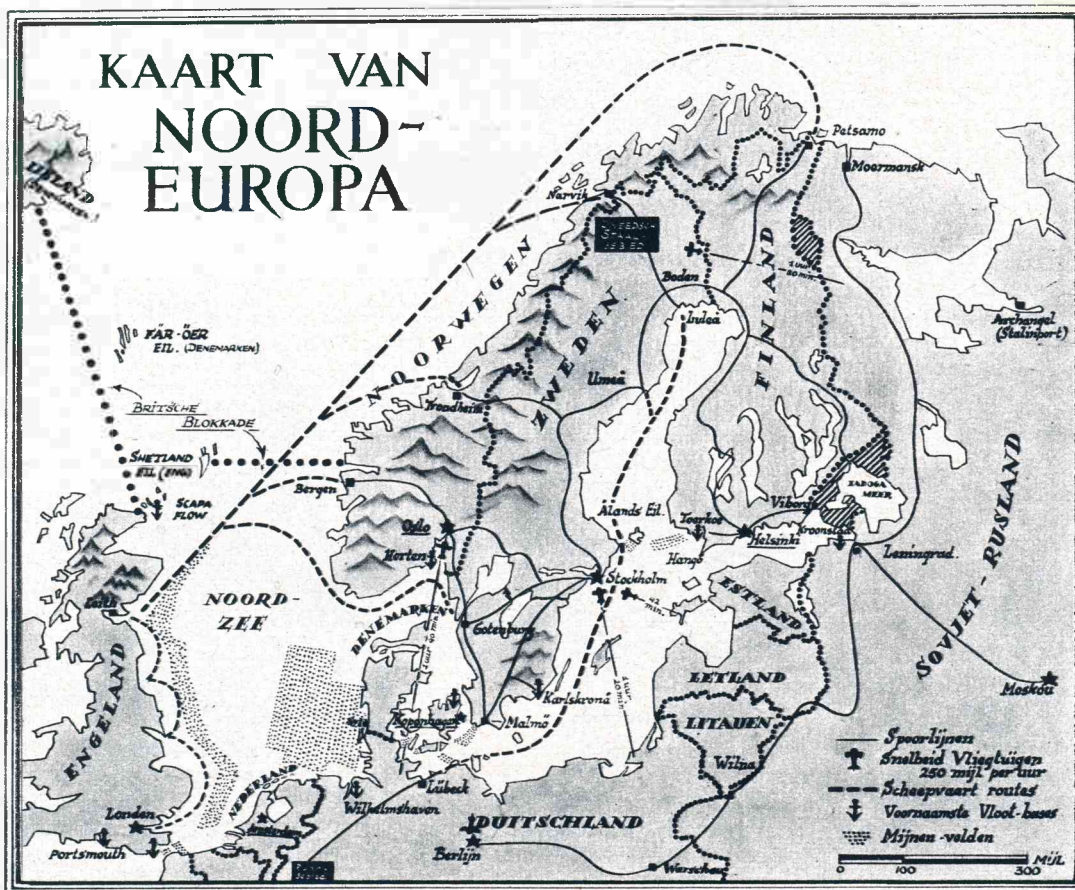
in een vlamoven verhit, waarbij de massa flink geoerd (gepuddeld) wordt, de koolstof in het gesmolten ijzer gaat onder die hoge temperatuur „verbranden” en verdwijnt dus geleidelijk uit de massa en is deze afgekoeld, dan is het koolstofgehalte verminderd. Het is het ei van Columbus en levert het

dat wij hen kunnen verstaan.

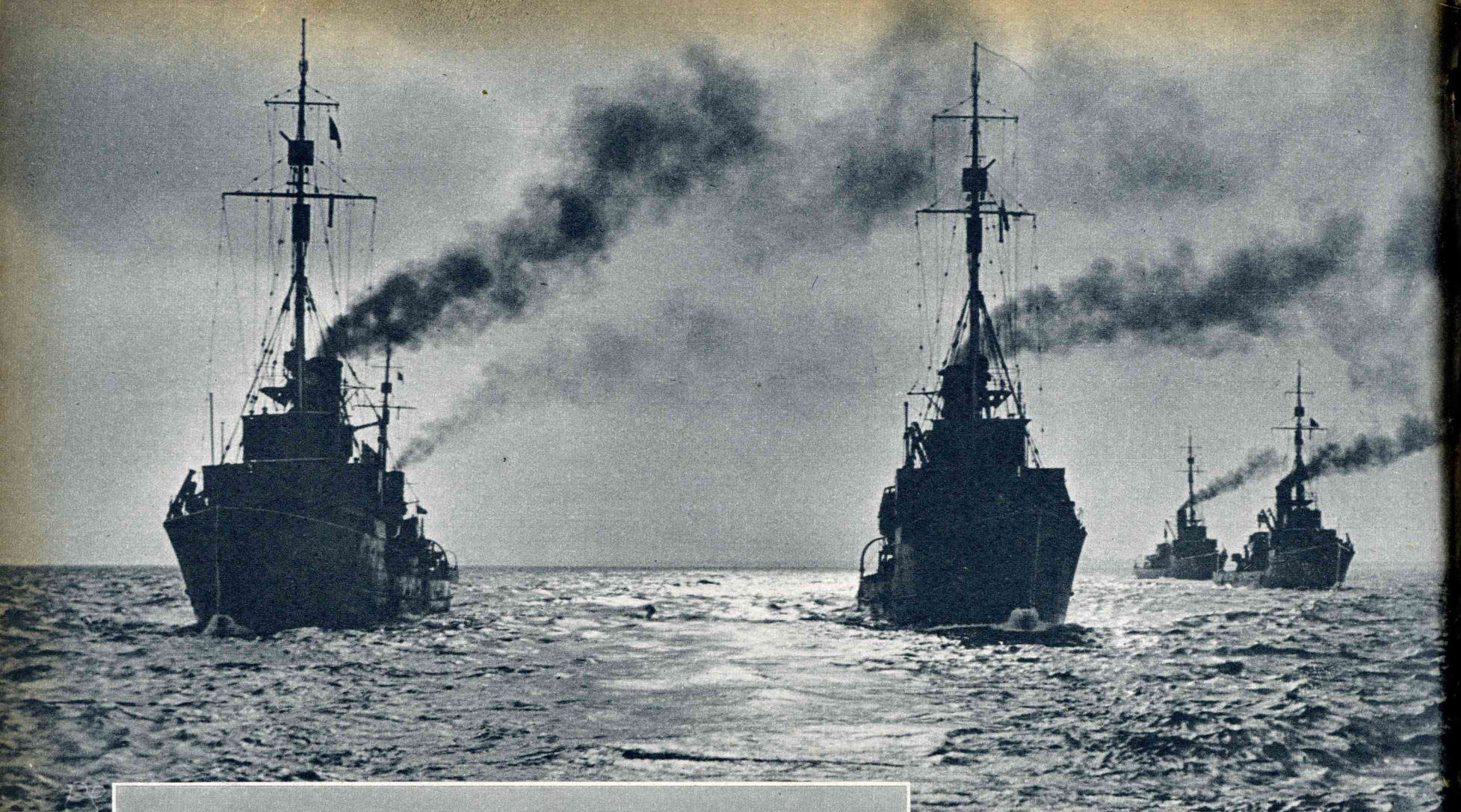
Het Zweedsche staal is niet beroemd geworden door de nu zoo dikwijls genoemde ertsmijnen in het hooie noorden, die van Malmberget, Gellivara en Kiruna. Het ijzer van Midden-Zweden werd veel eerder in exploitatie genomen en in de achttiende eeuw leverde Zweden reeds 38% van de wereldijzerproductie. De geheele voorraad hier bedraagt naar schatting honderdtwintig miljoen ton, in het oosten van dit gebied vindt men het beste ijzer, doch de bedrijven zijn hier klein en ingericht voor de vervaardiging van precisieinstrumenten, horlogeveeren, gevoelige machines, kogellagers, enz. In het westen, waar de ertsen meer phosphor bevatten, in Grängesberg en Blöberg daarentegen vindt men de grootbedrijven. Aan ijzererts werd tot 1935 per jaar een gemiddelde van tien miljoen ton gewonnen, doch dit cijfer wordt allengs grooter, vooral nu men in het noorden, waar een totale voorraad van 1.2 milliard ton schijnt te liggen, intensiever is gaan exploiteeren. Het ijzererts van Noord-Zweden wordt zoo goed als niet ter plaatse verwerkt, doch uitgevoerd, voornamelijk naar Duitschland, dat de laatste jaren negen en een half miljoen ton opnam.

Met behulp van een zwaar gewicht, waarvan de zwaarte afhangt van den omvang der lagers, worden de kogels op de proef gesteld.

Volvo-automobielen, vooral in het nabije en verre oosten zeer bekend, worden in Zweden geconstrueerd.

Zoodra bekend wordt, dat een vijandelijk mijnenveld de veiligheid der eigen marine bedreigt, trekt een flottielje mijnenvegers erop uit om de noodige raargeulen door dit veld vrij te maken.

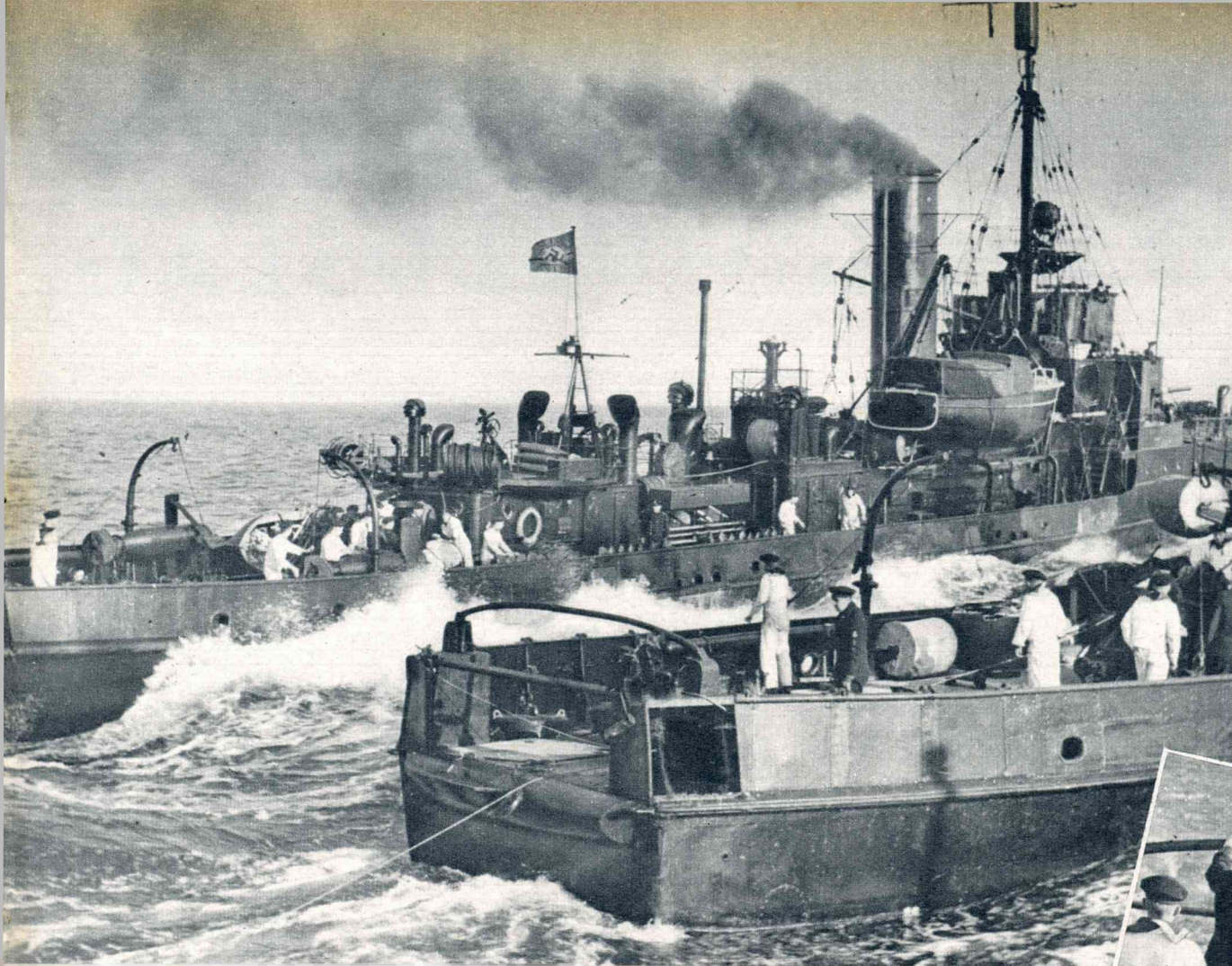
MIJNENVEGEN *op de Noordzee*

Niet alleen van het inzicht der officieren, maar ook van de handigheid der roergangers hangt de veiligheid van schip en bemanning af.

Snel handelen is het parool, om ongestoord en onbemerkt de voorgenomen taak ten uitvoer te kunnen brengen.

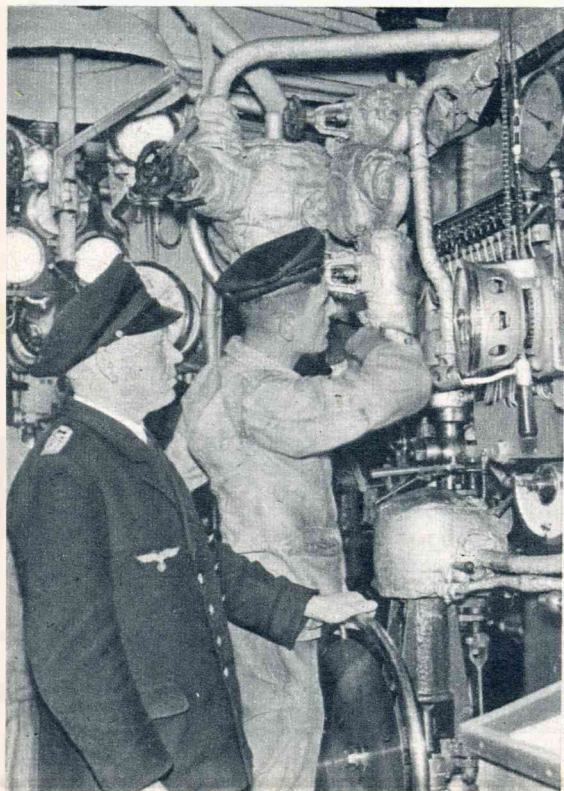

Een lange kabel, tusschen twee mijnenvegers gespannen, heeft een mijn afgerukt, en nu worden beide einden van den kabel door één der booten ingehaald.

Ook nu weer is de Noordzee, omsloten door de kusten en havens van de drie groote oorlogvoerende partijen, 't hoofdtooneel van den strijd te water, een hel van verborgen en haast onontkoombare dreiging en vernieling. Niet voor de strijdenden alleen, maar ook voor de argelooze visschers en koopvaarders.

Nog schijnen echter de mijnenvelden niet zoo uitgebreid, als zij in 1918, tegen 't einde van den wereldoorlog, geworden waren. Van de ruim 300.000 mijnen, die er toen door de oorlogvoerenden gelegd waren, versperde het allergrootste gedeelte de vaart over de Noordzee. De Engelschen en Amerikanen alleen hadden hier mijnenvelden gelegd van 160.000 stuks. En daarbij kunnen gevoeglijk nog een kleine 100.000 stuks van de Duitschers geteld worden, die overigens ook in de Oostzee, de Witte Zee en bij Nieuw-Zeeland

In de machinekamer moet onmiddellijk gereageerd worden op ieder signaal van de commandobrug.

en Singapore kleinere mijnenvelden hadden aangebracht. En ongeveer een derde van alle in den wereldoorlog verloren gegane oorlogsschepen had dan ook zijn ondergang aan mijnen te danken.

De belligerenten leggen mijnenvelden voor de eigen kust, om den vijand te beletten deze te naderen. Maar zij leggen evenzeer mijnenvelden voor de vijandelijke kust om den tegenstander zelfs het uitvaren te verhinderen en bovendien zijn invoer af te snoeren.

En natuurlijk komen prompt nadat een vijandelijk mijnenveld gelegd is, de mijnenvegers in actie, om, zij het soms maar beperkte, doorgangen voor de eigen scheepvaart vrij te maken.

Dat mijnenvegen niet tot de ongewoonlijkste krijgsverrichtingen behoort,

De zeelucht en de inspanning zorgen voor een onvolprezen eellust.

heeft in het begin van dezen oorlog zelfs onze eigen marine maar al te pijnlijk te gevoelen gekregen.

Als mijnenvegers worden kleine schepen gebruikt, die met een zeer vernuftige apparatuur uitgerust zijn om mijnen op te sporen, te vangen en te bergen. En zij worden bemand met personeel, dat in deze werkzaamheden een bijzondere opleiding ontvangen heeft.

Wij kregen de beschikking over een serie opnamen van mijnenruimen door de Deutsche marine, die over 27 mijnenvegers beschikt: een getal, dat duidelijk demonstreert, van hoe groot belang, naast het leggen van eigen mijnenvelden, het ruimen van vijandelijke mijnersperringen geacht wordt.

Soms worden de opgespoorde mijnen eenvoudig op veiligen afstand tot ontploffing gebracht. Soms worden ze echter ook, zooals onze foto's demonstreeren, opgevischt en aan boord van den mijnenveger meegevoerd.

Zoo wordt de afgerukte mijn (op den achtergrond zichtbaar) voorzichtig aan boord geheschen.

JAPANSCH SNEEUWVELDSLAC

Ieder jaar wordt op het meest noordelijk gelegen eiland van den Japanschen Archipel, het eiland Hokkaido, een ceremonieele sneeuwveldslag geleverd, waaraan wordt deelgenomen door de leerlingen van de Sapporo-hoogeschool. Een plechtigheid, welke reeds sedert menschenheugenis plaats vindt.

De jaarlijkse plechtigheid van den sneeuwveldslag der Sapporo-hoogeschool op het eiland Hokkaido is een driedovige uiting van Japansche folklore, van Japansch leven. De Japanners hebben een sterk gevoel voor traditie, voor formaliteit en voor massa-discipline. In al hun levensgewoonten komt zulks tot uiting. Zij hebben een natuurlijk gevoel voor samenwerking en voor saamhorigheid. Ze houden ook van clubspelen, waaraan liefst zooveel mogelijk personen deelnemen.

Een klassieke sportgebeurtenis, als we die zoo mogen noemen, is onder meer ook de veld-

Twee sneeuwtorens, naar middeleeuwschen trant van kanteelen voorzien, vormen de toegangspoort tot het gerechtsterrein: den gasten-toeschouwers wordt het welkom toegeroepen op de tusschen beide poorten aangebrachte kennisgeving van den wedstrijd.

De roode-vlag-partij legt de laatste hand aan de kegelvormige fort-versterking. De bamboestokken dienen om de maten, die voor ieder fort nauwkeurig zijn vastgesteld, te controleeren.

slag met sneeuwballen op het grootte, noordelijke eiland Hokkaido, waarvan de lezers op deze bladzijden een fotografische reportage aantreffen. Het is evenwel geen ordeloze en onsystematische gooi- en smijtpartij. Integendeel, alle bijzonderheden zijn tot in de puntjes voorzien en geregeld. De voorbereiding vindt met de grootste zorg en nauwkeurigheid plaats en in allen ernst worden de noodige maatregelen getroffen. De Japanners zijn ernstig, ook in hun vernakelijkheden. Het kiezen en in gereedheid brengen van het terrein, waar de veldslag plaatsvindt, de tribune, de toegangspoorten, de verdedigingswerken en de aan te leggen versterkingen en sneeuwforten, geschiedt ieder jaar met hetzelfde ceremonieel en dezelfde regelmaat. Zelfs de hoogte, de omvang en de kubieke inhoud van torens en verdedigingswerken zijn nauwkeurig door de traditie vastge-

Leerlingen, behorende tot de witte partij, bouwen hun fort op van sneeuwblokken. De jongens zijn ingedeeld in een „leger van de witte vlag” en een „leger van de roode vlag”.

Klaar voor het gevecht: de partijen nemen plaats tegenover hun fort. Zeventien jongens zijn uitgekozen om dit fort van binnen uit te verdedigen. Zevenentwintig anderen verdedigen de onmiddellijke omgeving ervan. De rest voert den actieven aanval uit op den vijand.

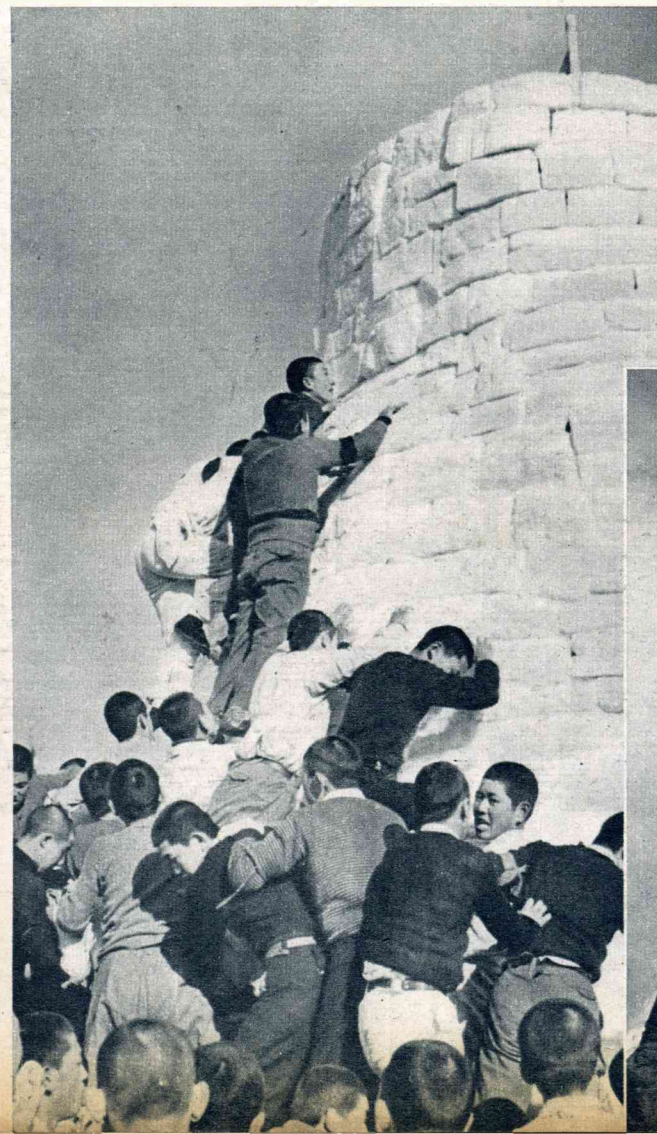
Het signaal tot den strijd is gegeven: de eerste bestorming van den verdedigingsmuur vindt plaats. Boven de jongens uit bemerkt men de beide scheidsrechters, die 't geheele slagveld overzien. Zoodra drie vijanden er in geslaagd zijn over den muur heen te klimmen, heet de muur te zijn ingenomen. Maar dan is de veldslag nog niet verloren: het fort moet dan nog worden veroverd. Op den achtergrond links de reserves, wachtend op 't signaal van den aanval, wanneer de zaken niet gaan zooals het moet.

steld, en men houdt er zich aan.

Blokken van vastgetrapte sneeuw zijn het eenige bouw materiaal, en zelfs de afmetingen van deze harde steenen van sneeuw worden door de regels van het spel aangegeven. Een lichte wanorde is begrijpelijkerwijze onvermijdelijk, vooral in het heetst van den strijd — voorzover men bij een strijd met het koude materiaal van een heeten strijd mag spreken — maar zelfs hiervoor zijn voor beide partijen grenzen gesteld. Een sneeuwmuur wordt verondersteld veroverd te zijn, wanneer hij door drie vijandelijke strijders is beklommen, en de vijandelikheden worden gestaakt, wanneer de vlag, die van een der beide forten wappert, is veroverd.

Volgens de school-autoriteiten worden met dezen veldslag in de sneeuw de clubgeest en de sportiviteit der studenten sterk bevorderd. Doch dit is ten slotte een gedachtengang en een overtuiging welke eerst van de laatste jaren dateert. Zeker is het, dat soortgelijke spiegelgevechten dan hier, dan daar, over de geheele wereld op verschillende tijdstippen in zwang

Nog waait de witte vlag der eene partij boven 't fort, maar de rooden verdringen zich rond de versterking en hebben bijna den top der fortificatie bereikt.

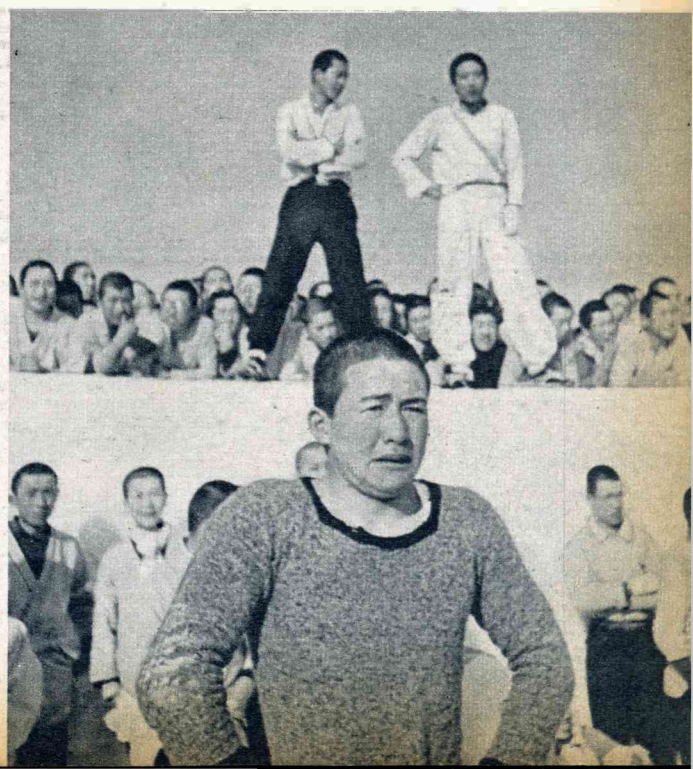
zijn gekomen en dat men er veelal den oorsprong van moet zoeken in bepaalde magische gebruiken, door de gemeenschap outworpen en uitgedacht, om de booze geesten te verdrijven en een voorspoedig jaar te waarborgen.

Heden ten dage echter hebben dergelijke plechtigheden hun ritueel karakter verloren en werden ze zuivere sportaangelegenheden, waarbij de entreegelden in de plaats traden van de offers, welke aan de godheden of geesten werden gebracht, ten einde hen gunstig te stemmen.

De reservetroepen vuren de eerste aanvallers aan met luid geschreeuw en zingen 'n soort strijdlied, waarin de moed, de volharding en de kracht hunner partij worden geprezen en waardoor men op waarlijk epische wijze poogt den vijand schrik aan te jagen door de gruwelijkste bedreigingen, welke nimmer ten uitvoer worden gebracht.

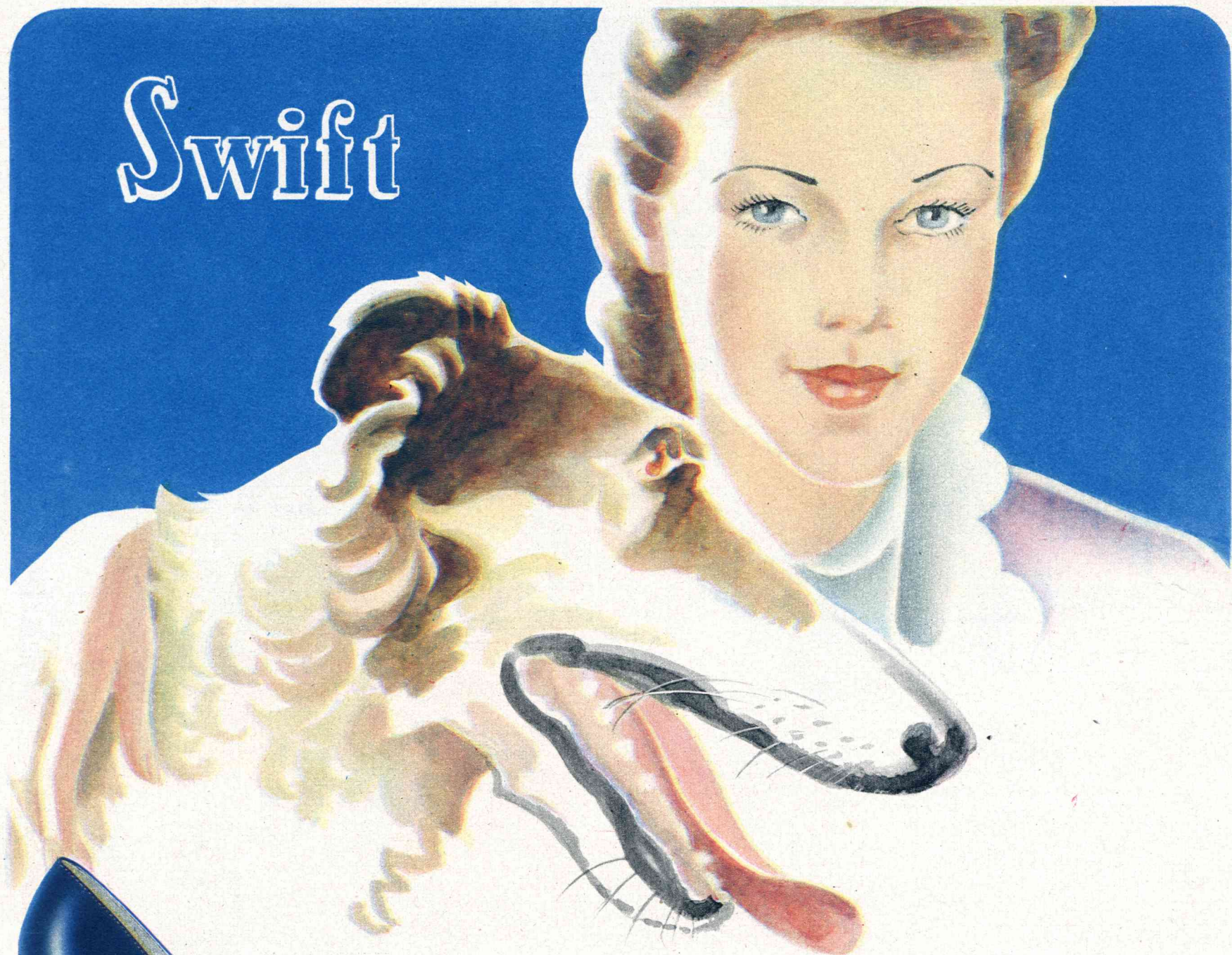
De witte vlag is veroverd door de strijders van het „leger van de roode vlag“. Een der rooden zwaait met de vlag ten teken van de overwinning.

Met tranen in de oogen luistert de aanvoerder der witte partij naar den overwinningssang van de rooden. Morgen echter is het leed weer vergeten en zal alleen nog de herinnering aan een prettigen en eerlijken strijd voortleven in de gedachten van deze moderne „samourais“.

Swift

Iedere vrouw is dol op Swift!

Ja, Swift staat in de pas bij iedereen die van iets moois houdt. En welke vrouw zou niet van mooie schoentjes houden.

De Swift-collectie is dit voorjaar mooier en rijker gesorteerd dan ooit. U zult er van opkijken, Mevrouw!

Maar zorg er voor, dat U onder de eersten bent om Uw keus te doen, want van elk Swift-model bestaat maar een beperkt aantal paren. Vandaar dat een Swift-schoentje nooit algemeen wordt. Swift blijft apart!

f. 5.95

f. 6.50

f. 6.95

Swift

SWIFT – UW VOET LIJKT EEN NUMMER KLEINER

'S-GRAVENHAGE IN BEELD BUREAUX: STATIONSWEG 95, DEN HAAG
TELEFOON INTERCOMMUNAAL 111666 - GIRO 43141

ONZE HAAGSCHE ACTRICES
MIEKE FLINK-VERSTRAETE

Foto Mira

De Zweedsche burgerij

bereidt zich voor

Hoewel de laatste storm voorloopig voorbijgetrokken is, woedde hij toch zoo dicht bij de deur, dat men in Zweden wakker geschrokken is. De minister van landsverdediging verklaarde onlangs, dat de reservisten van oudere lichten onder de wapenen zullen worden geroepen, terwijl de laatste lichten aanzienlijk langer onder de wapenen zullen blijven. Daarnaast of liever daarachter worden de burgers georganiseerd tot de vorming van een front achter de linies, plaatselijke burgerwachten worden uitgerust met de nu zoo bekende „machinegeweren in zakformaat”, waarmee de Finnen zooveel succes hadden tegen de Russen. Jongens van 10-17 jaar worden afgericht voor allerlei diensten, oudere jongens komen als reserve bij de brandweer; vrouwen nemen de plaats van de gemobiliseerde mannen in, in de stad zoowel als op het land, op de boerderij en op de tram. Zweden moet zich tot de tanden wapenen, wil het geen gevaar lopen, en na den oorlog tusschen Finland en Rusland is men hier in koortsachtige haast begonnen.

Een dienstplichtige „er-gens” in Zweden oefent zich met het machine-geweer in zakformaat.

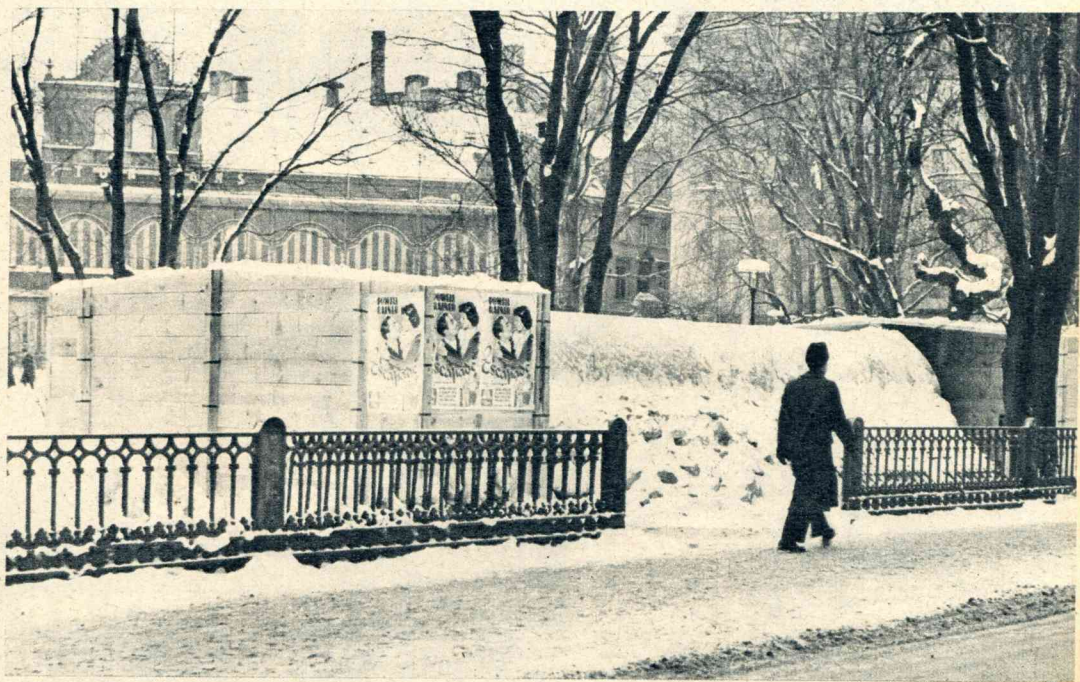
Rechts:
Generaal O. G. Thörnell,
opperbevelhebber van de
Zweedsche weermacht.

Vrouwelijke tramconduc-teur te Stockholm, die tijdelijk het beroep van haar man uitoefent, nu hij opgeroepen is voor den militairen dienst.

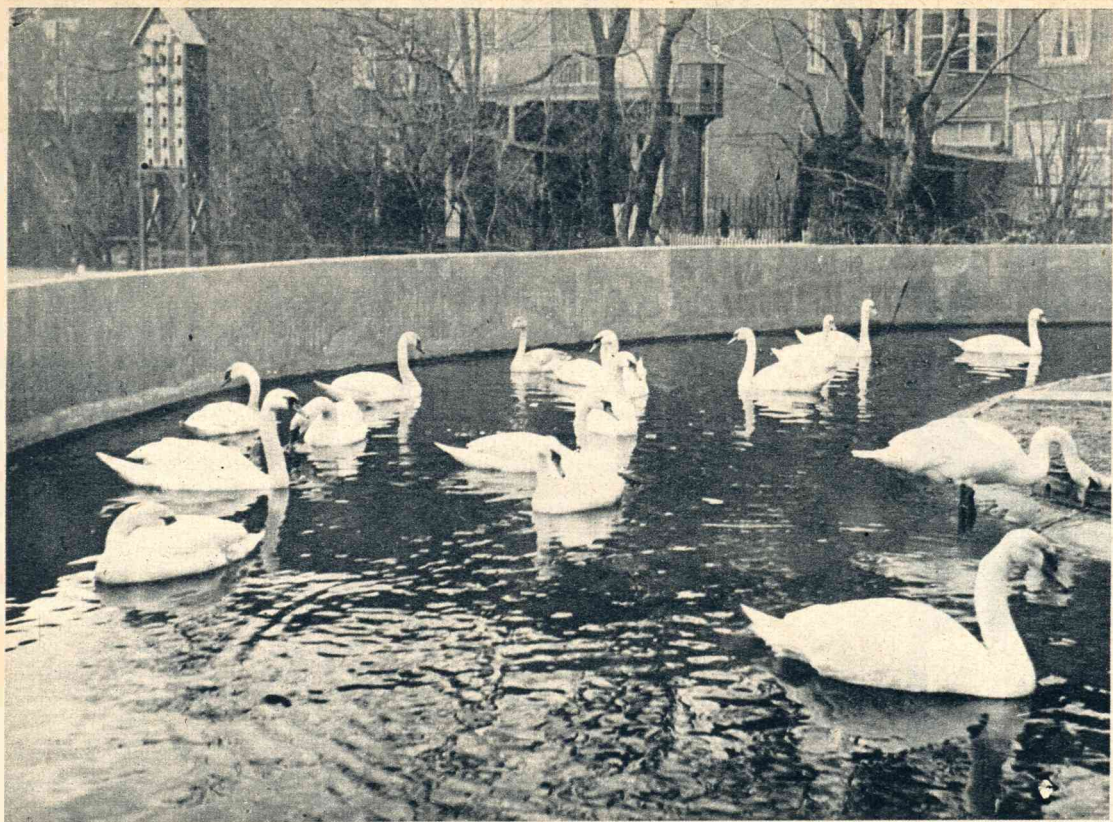

Een paar schoolmeisjes, die „electrisch” leeren melken op een boerderij. De scholen zijn gedurende de koudste maanden een tijd lang gesloten en in dien tijd werden de leerlingen opgeleid voor practisch werk, zoodat zij desnoods de mannelijke arbeidskrachten kunnen vervangen.

Schuilkelder op een plein in Stockholm. Men gebruikt hiervoor wijde rioolbuizen, aangezien de rots-achtige bodem te hard is om de kelders ondergronds te kunnen maken.

De talrijke wilde zwanen uit het noorden, die tijdens de felle koude van dezen winter in den Haagschen Dierentuin een toevlucht gevonden hebben, maken hoegeenaamd geen aanstalten om weer terug te keeren.

Ilse Mendtner, die haar vermaardheid als danseres dankt aan haar ongelooflijke veelzijdigheid, komt Vrijdag 5 dezer in het Gebouw voor K. en W. een gala-dansavond geven, waarvan het buitengewoon gevarieerde programma den liefhebbers van danskunst rijke beloften biedt.

Ruim driehonderd kinderen van de vereniging Het Misseelde Kind bezochten Zaterdag de voorstelling van onze Sjorsfilm in Diligentia.

HAAGSCH NIEUWS

APRIL... APRIL...

De dag, dat men elkander foft, is tot mijn vreugd voorbij. Ik heb ieder record geklopt met scherts en zotternij. De zware dag van 1 April is nu weer gepasseerd. Het was voorwaar geep peuleschil en... alles ging verkeerd! „De Negus aan de telefoon!“... wie vloog daar nu niet in? Wanneer zoo'n hooggeplaatst persoon zich meldt aan uw gezin. „Hoestpoeiers voor den goudvisch halen“... waarom niet? 't Beest is broos! En ik heb nooit iets in de gaten, ik ben zoo argeloos!

De dag der dwaasheid ging weer heen. „Blij toe“, door elk verguisd. Maar dwaasheid is het niet alléén, wijl men dien dag... verhuist. Op 1 April trekt men erin (en ergens anders uit). Zoo hóórt het in een goed gezin; een energiek besluit. Reeds dagen lang heeft men gepakt, gewerkt, geprepareerd, opdat men, met gemak en tact, hem op dien datum sméért. Behanger en stoffeerder, smid, verhuizer, stucadoor loopen elkander in den weg, elk denkt: „Maar ik ga voor!“

De heeren maken 't huis weer vuil, de werkster maakt het schoon. Daniël in zijn leeuwenkuil was aan zoo'n lot gewóón. Maar hier komt alles tegelijk: tien bakkers en één klant. Die klant is arm in plaats van rijk en hij heeft erg het land. Er komt geen krant, er komt geen post, wáár blijft de man van 't gas? Wat eten we? Gevangeniskost (buiten op het terras!)? Vandaag kan er nog niet gestookt, we hebben 't geprobeerd en zijn toen driekwart uitgerookt, de schoorsteen trok verkeerd. Het nummer uit het stalenboek was lichtelijk abuis. Nu hebben we een raren hoek behangen in ons huis. Behangen: geel en blauw en zwart, dat was niet zoo bedoeld. Maar ons behangertje volhardt: het moet eerst áángevoeld....

De dag der dwaasheid... 1 April, we gingen niet naar bed, ons lot was schrikkelijk en schril, er werd géén thee gezet. De wijnglazen van tante Jaan, van 't edelste kristal, kwamen compleet in scherven aan, een akelig geval! De kippen uit het kippenhok zijn onderweg ontsnapt. Of — als dit niet de aandacht trok — zijn ze misschien gegapt. We hebben plots drie stoelen méér dan ooit in ons bezit. Maar de verhuizer zegt: — „Meneer, dat geeft geen sikkepit. Want uwes klokke uit de gang staat nu in Wassenaar. Dat heeft toch waarlijk geen belang, het liep wat door elkaar...“

't Gaat alles anders dan het gaat, wanneer men niet verhuist. Ik brak zoowat mijn ruggegraat (ik ben zoo onbesuisd), ik hing de ganglamp in 't portaal en brak drie kwart mijn nek. Telkens opnieuw en telkenmaal riep elk: — „Wat dóé je gek!“ Mijn grootvader heeft stofgezuigd, mijn broertje kookt de snert. En niemand liet zich onbetuigd, wijl het steeds later werd. „Of u alreeds een groenboer heeft...“ (we hebben er al tien!), de kussens zitten vastgekleefd, wie heeft de lijn gezien? Mijn moeders haar is uit de krul, mijn vader brak zijn bril. U hebt gewoonweg geen benul van zulk een 1 April!

En onderwijl: voortdurend gijn, van 't kastje naar den muur, wijl het een dwaze dag moet zijn, is ieder overstuur. Wij vliegen er bij bosjes in... wáár is nu Wim zijn fiets? We zijn een opgewekt gezin en heusch, we staan voor niets! Ze zijn nu állemaal gefoft, de ouwelui inclus. „Heb jij iets in hun bed gestopt?“ „Ik wél: een dooie muis!“ Zoo gaat dus de traditie voort en foppen wij elkaar, door niemand en door niets gestoord en: onberekenbaar. We pakken uit, we sjouwen aan, we zwoegen heel den dag. Om morgenochtend voort te gaan, máár: morgen zonder lach. Want 2 April is niet zoo zot, dan wordt er niet gefoft. Dan klagen wij over ons lot: de gootsteen zit verstopt!...

En heel de verdere rest van 't jaar is niet zoo interessant. Dan is er niet zooveel misbaar, dan is 't niet amusant. Dan is er niets geen avontuur, dan is het leven saai. Dan lukt ons alles ieder uur en in een hand-omdraai. Dan is het leven zoo gewóón, zoo akelig en suf, als ik één jaartje ergens woon, vind ik het er reeds mez! Gelukkig komt er wéér April, als je een jaartje wacht, dan komt er weer iets goeds op til... vooruit, pak in de vracht! De groote wagen rolt weer aan: „Wáár zal het zijn, mijnheer! Zulien wij weer eens naar die laan van den voorlaatsten keer?...“

H. HAM

(Overgelukkig, wijl hij gelukkig over is).

In het gebouw van den Haagschen Kunstkring is de vorige week de tiende wedstrijd in welsprekendheid en voordrachtskunst voor scholieren gehouden door de Maatschappij tot Bevordering der Woordkunst. Mevrouw E. Bornstein van de Haagsche Handelsschool hield een voordracht over muziek.

Maar kort geleden...

Annonces betreffende

GENEESMIDDELEN EN GENEESWIJZEN

worden in dit blad slechts opgenomen, indien zij vooraf voorzien zijn van het stempel „Geen bezwaar“ tegen de plaatsing, afgegeven door de Commissie van Contrôle op de Aanprijzing van Geneesmiddelen en Geneeswijzen, waarvan het Secrétariaat is gevestigd:

SEGBROEKLAAAN 33 - 's-GRAVENHAGE

EEN PRACHT VAN EEN OUDEN HEER

door Dorothy Parker

Al hadden meneer en mevrouw Bain er jaren lang op gewerkt, 't had hun nooit beter kunnen lukken, van hun huiskamer een klein, maar bewonderenswaardig compleet museum te maken van voorwerpen, die een stemming wekten van ongemak en narijheid. Toch hadden ze daar nooit eenige moeite voor gedaan. Eenige der artikelen in die kamer waren huwelijks-cadeaux; andere hadden er, voor en na, de plaats ingenomen van voorgangers, die ten offer waren gevallen aan ouderdom en slijtage; enkele ook had de „Oude Heer“ meegebracht, toen hij, een jaar of vijf tevoren, bij de familie Bain was komen inwonnen.

Het was opmerkelijk, zoo volmaakt ze allemaal pasten in 't geheel. 't Leek wel, of ze stuk voor stuk waren uitgekozen door één en denzelfden geestdrifteling, voor wien tijdverlies maar weinig betekende... als hij maar ooit het resultaat bereikte, de huiskamer der Bains veranderd te zien in een particuliere gruwelkamer, ietwat getemperd voor huiselijk gebruik.

Het was een hoog vertrek, met een zware, oude, donkere betimmering, die noopte tot gepeins over zilveren handvaten en spinnende insecten. Het behang had de kleur van verschaalden mosterd. Eens had het geprikt met een verblindend patroon van fonkelend goud op een donkerder achtergrond, maar dat was nu vergaan tot strepen en vegen.

De meubels waren donker en log en plachten zich te uiten in smartelijk gekraak — plotseling, scherp gekraak, dat aan hun dappere stilte alleen dan ontworpen scheen te worden, als het leed hun te machtig werd. Er kwam een mufte aardlucht uit hun verschoten tapijtbekleding, en al deed mevrouw Bain nog zoo haar best, in de naden hoopte zich een donzig grijze stof op.

Op den druk gebeeldhouwden schoorsteenmantel kleurde bont de gestalte van een boerenjongen met een krullenkop. Hij was heel vernuftig zoo vervaardigd, dat hij op het vlak zat en zijn eene been er overheen liet hangen. Hij was verdiept in de eeuwige bezigheid, een doorn uit zijn molligen voet te trekken en zijn ronde gezicht droeg realistische trekken van wreede pijn. Vlak boven hem hing een staalgravure van een kamp met renwagens; stof vloog op, de wagens hielden waanzinnig over, de bestuurders striemden met wilde zweepslagen hun doldriftige paarden, die door den schilder juist betrapt waren in de tweede vóór hun harten het begaven, en zij dood op de baan neerstortten.

Tusschen de ramen hing een olieverfschilderij van twee verdoolde schapen, wanhopig saamgedrongen in een woesten sneeuwstorm. Dit was een der bijdragen van den Ouden Heer tot het interieur. Mevrouw Bain placht op te merken, dat de lijst alleen al ze-wist-niet-hoeveel waard was.

Het muurvlak naast de deur was gereserveerd voor een stukje moderne kunst, dat meneer Bain eens had ontdekt voor het raam van een boekwinkel-tje: een gekleurde prent, voorstellende een overweg, met een trein, die onbarm-

hartig aansnelde over de rails, terwijl een lage, roode automobiel de baan probeerde over te steken, zonder door de ijzeren verschrikking de wereld af gesplinterd te worden. Zenuwachtige bezoekers, die stoelen kregen tegenover dit tafereeltje, moesten gewoonlijk een kans afwachten om van plaats te veranderen, vóór zij zich van harte konden overgeven aan de conversatie.

De aschbakken, oostersch maaksel, hadden de vormen van groteske hoofden, bepluimd met bosjes grijs menschenhaar, en zij bezaten bolle, doode, glazige oogen en wijdgapende monden, waarin degenen, die er 't hart toe hadden, hun asch konden deponeeren. Zoo sloot ieder onderdeel van het interieur zich aan bij den geest van het totaal en droeg het tot het effect het zijne bij.

De drie personen echter, die nu in de huiskamer der familie Bain zaten, voelden zich niet 't minst gedrukt door al die binnenhuiskunst. Twee hunner, meneer en mevrouw Bain, hadden niet alleen achtentwintig jaren den tijd gehad, om aan de kamer te wennen, maar waren er ook van het begin af trouwe bewonderaars van geweest. En geen enkele omgeving, hoe triest ook, kon de aristocratische kalmte verstoren van mevrouw Bain's zuster, mevrouw Whittaker.

Zij was een minzame klant voor den stoel, waarin zij nu zat, en glimlachte welwillend tegen het glas cider, dat zij in haar hand hield. De Bains waren arm en mevrouw Whittaker had, zooals men het snedig noemt, een goed huwelijk gedaan, en geen van allen verloren zij deze feiten uit het oog.

Mevrouw Whittaker beperkte haar houding van vriendelijke verdraagzaamheid echter niet tot haar minder bemiddelde bloedverwanten. Zij schonk die aan haar jeugdvrienden ook, en aan de werkmenschen, en aan de kunst en de politiek en aan haar vaderland.

De drie mensen zaten daar met een voorkomen van knus een avond te besteden. Zij hadden iets als van verwachting over zich, van een niet onprettig zenuwachtigheidsje, als menschen, die wachten tot er een gordijn opgaat.

Mevrouw Bain had cider verstrekt in de beste glazen, en er eenige van haar bekende nootkoekjes bij rondgediend, op een schaal, waar met de hand trossen kersen op geschilderd stonden — de schaal, die ze jaren geleden voor sandwiches had gebruikt, toen haar kaartclub in haar huis bijeenkwam.

Zij had er even over moeten denken dien avond, vóór ze de schaal met de kersen uit 't buffet haalde, maar toen had zij een kort besluit genomen en vastberaden de koekjes er op gelegd. Goed bekeken was 't een bijzondere gelegenheid — jawel, een onderonsje, maar toch een bijzondere gelegenheid. De Oude Heer lag boven op sterven. Dien middag om vijf uur had de dokter gezegd, dat 't hem verbazen zou, als de Oude Heer het middernachtelijk uur haalde — reusachtig verbazen, had hij opgeboden.

Het was niet noodig, dat zij zich bij de legerstede van den Ouden Heer schikten. Hij zou hen toch geen van allen herkend hebben. Hij had hen zelfs al ruim een

jaar niet meer gekend: hij had hen aan-
gesproken met verkeerde namen en
hun ernstige, hoffelijke vragen gesteld
over de gezondheid van echtgenooten
of kinderen, die tot andere takken van
de familie behoorden. En nu was hij
heelemaal buiten kennis.

Juffrouw Chester, de verpleegster,
die al bij hem was van „zijn laatste
beroerte” af, zooals mevrouw Bain het
gewichtig noemde, was volkomen be-
kwaam om voor hem te zorgen en op
hem te passen. Zij had beloofd, hen te
roepen, als zij — met zooveel tact drukte
zij zich uit — eenig verschijnsel waar-
nam.

De dochters en de schoonzoon van
den Ouden Heer zaten dus in de warme
huiskamer te wachten, en eider te
drinken, en met zachte, beleefde voor-
den te praten.

Mevrouw Bain hield een beetje, tus-
schen het gesprek door. Ze had altijd
makkelijk en dikwijls gehuild. Toch deed
ze het, ondanks jarenlange praktijk,
niet erg best. Haar oogleden werden
rood en plakkerig, en ze had niet weinig
last van haar neus, zoodat ze bijna
voortdurend moest snuiven.

Ook mevrouw Whittaker zat met een
zakdoek, maar zij hield dien blijkbaar
in reserve. Zij had, ter eere der bijzon-
dere gelegenheid, haar zwarte crêpe de
chientje aan, en haar lazuursteen
broche, haar platina armband en haar
topazen en amethisten ringen had ze
thuis in de la van haar bureautje laten
liggen, maar haar lorgnet met gouden
kettinkje had ze meegenomen, want
misschien moest er iets gelezen worden.

Mevrouw Bain was gekleed in een
kreukelige witte blouse en den ouden
blauwen rok, dien ze alleen nog gebruikte
voor 't huiswerk. Ze had geen tijd ge-
had om zich te verkleeden, nadat zij het
vonnis van den dokter telefonisch aan
haar zuster had overgebracht, maar ze
had bovendien getwijfeld, of 't wel góód
zou zijn, dat ze zich verkleedde.

Nu zat mevrouw Bain naar het uit-
voerig gekrulde, onberispelijke bruine
kapsel van haar zuster te kijken, en
nervens ging ze met haar hand langs
haar eigen piekerige haar, grijs boven 't
voorhoofd, met bijna kalkwitte lokken
in 't wrongetje in haar nek. Haar oog-
leden werden weer nat en kleverig, dus
hing ze haar lorgnet aan haar eenen wijs-
vinger en gebruikte den doorweekten
zakdoek. Welbeschouwd, hielp zij zich
zelf en den anderen onthouden, was 't
haar vader.

O maar, 't was eigenlijk heusch maar
het beste zoo, had mevrouw Whittaker
betoogd met haar zachte, geduldige
stem.

„Je zoudt toch niet aan kunnen zien,
dat vader zoo voorttobde?” redeneerde
ze. Meneer Bain bouwde haar na, alsof
hem een licht was opgegaan. Toen zag
mevrouw Bain geen kans, hun tegen te
spreken. Nee, ze zou niet graag willen,
dat de Oude Heer zoo voorttobde.

Vijf jaar tevoren was mevrouw Whit-
taker tot het inzicht gekomen, dat de
Oude Heer te oud werd, om alleen te
wonen, met niemand dan de oude Annie
om voor hem te koken en hem op te pas-
sen. 't Hoefde nog maar een kort poosje
te duren, en 't zou „niet in orde geleken”
hebben, dat hij alleen leefde, terwijl hij
toch kinderen had om voor hem te zor-
gen. Mevrouw Whittaker maakte altijd
een einde aan een toestand vóór hij zoo-
ver kwam, dat 't „niet in orde leek”.
Dus was hij bij de Bains komen in-
wonen.

Een gedeelte van zijn boedel had hij
verkocht; voor een paar dingen, zijn
zilver bijvoorbeeld, en zijn staand hor-
loge, en 't Perzische kleed, dat hij op
de tentoonstelling had gekocht, had
mevrouw Whittaker een plaatsje in

haar eigen huis gevonden; en de rest
had hij meegenomen naar de Bains.

Mevrouw Whittaker had een veel
grooter huis dan haar zuster, en zij had
drie dienstboden en geen kinderen.
Maar, zoo vertelde ze haar vriendinnen,
ze had maar gezwegen en den Ouden
Heer naar Allie en Lewis laten gaan.

„Eerlijk gezegd,” legde ze uit, en ze
liet haar stem dalen tot de ingehouden-
heid, die voor minder prettige onder-
werpen pleegt te dienen, „Allie en Lewis
zijn... enfin, ze hebben 't niet zoo
breed.”

Hieruit maakte men op, dat 't een heel
voordeel voor de Bains was, dat de
Oude Heer bij hen kwam inwonen. Niet
dat hij kostgeld betaalde — 't zou niet
te pas komen, je vader te laten betalen
voor zijn kost en inwoning, alsof hij een
vreemde was. Maar hij kon toch heel
wat voor ze doen, liet mevrouw Whit-
taker doorstralen: een en ander koopen,
dat ze broodnoodig hadden, en den hoel
op gang houden en zoo.

En inderdaad, de Oude Heer dróég
iets bij tot de huisinrichting van de
Bains. Hij bracht een electrisch kachel-
tje mee en een electrischen waaier,
nieuwe gordijnen, tochtschermen en
schemerlampen, allemaal voor zijn slaap-
kamer; en van 't logeerkamertje, dat er
aan grensde, liet hij een keurig bad-
kamertje maken voor eigen gebruik.

Hij liep dagenlang de winkels af, tot
hij een koffiekop had gevonden, die
groot genoeg was naar zijn zin: hij kocht
eenige aschbakken, en een dozijn extra-
grote badhanddoeken, waar mevrouw
Bain zijn initialen op merkte. En iedere
Kerstmis, en als zij jarig was, kreeg
mevrouw Bain een nieuw, blinkend
goudstuk van tien dollar van hem. Na-
tuurlijk gaf hij mevrouw Whittaker ook
goudstukken, bij dezelfde gepaste ge-
legenheden. De Oude Heer ging er altijd
prat op, dat hij zoo rechtvaardig was.
Hij was er geen man naar, zei hij vaak,
om aan lievelingetjes te doen.

Mevrouw Whittaker betoonde haar
vader groote toewijding in de jaren,
dat hij achteruitging. Zij kwam hem
meermalen per maand bezoeken, en
bracht dan 't vla of potjes hyacinten mee.
Ze stuurde hem soms haar auto, met den
chauffeur, dan kon hij eens op zijn ge-
mak de stad door rijden en dan kon
mevrouw Bain eens weg uit haar keuken
en hem vergezellen. Als mevrouw Whit-
taker met haar man op reis was, vergat
ze bijna nooit, haar vader prentbrief-
kaarten te sturen van verschillende
bezienswaardigheden.

De Oude Heer waardeerde haar gene-
genheid en was er trotsch op. Hij genoot,
als iemand zei, dat ze op hem leek.

„Die Hettie,” zei hij vaak tegen
mevrouw Bain, „is een juweel van een
vrouw — een juweel van een vrouw.”

Zoodra mevrouw Whittaker gehoord
had, dat de Oude Heer op sterven lag,
was ze aanstonds gekomen — ze had
zich alleen den tijd gegund om een
andere japon aan te trekken en te dinee-
ren. Haar man was met een paar vrien-
den naar buiten, uit vissen. Zij ver-
telde haar zuster en zwager, dat 't geen
doel had, hem lastig te vallen — hij kon
tóch onmogelijk terug zijn dien avond.
Als er... enfin, als er iets gebeurde,
zou ze hem direct een telegram sturen,
dan kon hij op tijd terug zijn voor de
begrafenis.

't Speet mevrouw Bain, dat hij er niet
was. Ze mocht dien jovialen zwager met
zijn roode gezicht en zijn harde stem
wel.

„Wat jammer, dat Clint er niet bij is,”
zei ze — ze had 't al een paar malen ge-
zegd. „Hij houdt zoo van cider,” voegde
zij er aan toe.

Kemt

vervangt de glans-substanties der haarklieren,
die het haar schoonheid en luister geven.

Het haar van de meeste dames wordt
dof en levenloos, omdat de eischen, die de
mode aan het haar stelt: — Permanent,
heete luchtdroging, kort haar — de teere
haarklieren van de substanties berooven,
die aan het haar leven en luister geven.

Uw haar krijgt onmiddellijk een natu-
urlijken, zijdeachtigen glans, zoodra U
het met Kemt Haarglans bestuift.
Kemt bestaat uit dezelfde substanties

als die, welke door de haarklieren aan
het haar glans en schoonheid geven.
Kemt is aangenaam en discreet gepar-
fumeerd. Het plakt en vet niet, is ideaal
voor het gollfleggen en heeft geen der
nadeelen van brillantine.

Verstuif Kemt Haarglans op Uw haar,
het zal in een minuut de dofheid er-
van veranderen in natuurlijken, diepen,
zijdeachtigen glans.

Deze Patent Atomiseur bij
elken flacon.

Deze speciale ato-
miseur verstuift
Kemt Haarglans
zoo fijn, dat elk
haar met een uiterst
dunne, gelijkmatige
laag wordt bedekt,
zonder dat Kemt
met de handen in
aanraking komt.

Microphotos
leveren het bewijs:

LINKS: Vergroot gedeelte
van 'n hoofdhaar vóór 't be-
stuiven met Kemt. 't is ruw
en stug en mist elken glans.
RECHTS: Hetzelfde haar
met Kemt bestoven. Het is
soepel en heeft een fraaien,
diepen glans gekregen.

Er zijn 4 tinten Kemt:

Blond: Voor blond haar
Bruin: Voor bruin haar
Donker: Voor donker haar
Zilver: Voor grijs en wit haar

75 cts.
met Atomiseur

Verkrijgbaar in alle goede zaken.

Kemt
Haarglans

komt de Natuur te hulp, geeft
dof haar zijdeachtigen glans.

Nu meer dan ooit

is het noodig Ovomaltine te gebruiken. En meer dan ooit hebben we menschen noodig, die elken dag met vreugde en levenslust tegemoet gaan; menschen, die gezond, fit en vol energie zijn!

Ga eens Ovo gebruiken en U zult zien, hoe gauw dat loome, drukkende gevoel van U afglijdt, dat door de nerveuze spanning is veroorzaakt. Veerkrachtig wordt weer Uw tred, rustig Uw slaap en helder Uw geest. Ovomaltine doet wonderen, al is het geen wondermiddel.

Laat Ovo U geven,
Gezondheid, nieuw leven!

OVOMALTINE
meer levenskracht

Bij apothekers en drogisten in busjes van 65 cent af

Vervolg op bladz. 18

PANORAMA- OORLOGSKRONIEK

Week van 25 Maart tot 31 Maart 1940

Maandag 25 Maart

Het is ondoenlijk elken dag de verliezen, die oorlogvoerenden en neutralen ter zee lijden, op te sommen. Doch zoo nu en dan wordt een land wel bijzonder zwaar getroffen; dit is de laatste dagen het geval met Denemarken. Vlak achter elkaar gingen zeven Deensche schepen verloren, terwijl bijna 70 man om het leven kwamen. De Denen ondernamen hedenavond een stormloop op hun winkels, voornamelijk tabakszaken en slijterijen, als gevolg van een mededeeling via de radio, dat te beginnen met middernacht de verkoop van een aantal artikelen tijdelijk zou worden stopgezet. Deze artikelen waren o.a. alcohol, tabak, goud, platina en bepaalde kledingstukken. Het verbod gold voor geheel Denemarken.

Vandaag kwam de treiler Bruinvisch te IJmuiden binnen; de bemanning deelde mede, dat het schip eenige dagen geleden door gewapende Duitsche treilers was aangehouden en opgebracht naar het eiland Borkum. Na onderzoek van de scheepspapieren en monsterboekjes werd het schip, evenals de Bep, die ook aangehouden was, vrijgegeven. Men ried den Nederlandschen visschers aan niet ten oosten van den 4den graad oosterlengte te komen.

De Zweedsche minister-president hield vanavond een rede, waarin hij het defensief verband met Finland ter sprake bracht. Hij zei o.a.:

Het is onvermijdelijk, dat een defensief bondgenootschap gevolgen heeft voor de militaire organisatie in de verschillende deelnemende landen en ongetwijfeld ook voor de organisatie der ravitailleering van de burgerbevolking en voor de noodzakelijke industriele maatregelen. Er moet echter definitief een einde worden gemaakt aan alle speculaties, dat de hulpbronnen van het noorden gemobiliseerd zouden kunnen worden voor andere doeleinden dan de verdediging tegen aanvallen op den vrede en op de onafhankelijkheid van het noorden.

Alleen de leuze: vrede naar binnen en naar buiten kan de noordsche volkeren vereenigen. En in deze gedachtensfeer gaan wij er over beraadslagen, hoe wij ons streven en onze gemeenschappelijke beschermende maatregelen zullen organiseren en leiden.

Dinsdag 26 Maart

Reynaud, de Fransche minister-president en minister van buitenlandsche zaken, heeft een radiorede gehouden. Hij zeide o.a.:

De oorlog zal hard zijn. Wij zullen hard moeten strijden, hard moeten werken en ons veel moeten ontfagen. Maar wij zullen overwinnen. De gezamenlijke hulpbronnen der beide grootste wereldrijken zullen de overwinning waarborgen, mits zij deze volkomen willen en weten in te zetten. Zelfs nog boven een militaire overwinning zullen onze diplomatieke successen vooral afhangen van onze kracht, van het aantal onzer strijdwapens, onzer kanonnen, onzer vliegtuigen. En dat aantal hangt weer af van onze morele vastberadenheid, onze bereidheid ons opofferingen te getroosten, van den wil der Franschen, die áchter, zoowel als dergenen, die áán het front staan.

De toekomst hangt dus van ons af. Ons welzijn ligt in onze handen. Wij gaan de beproeving tegemoet met het hoofd omhoog, bereid haar te ondergaan, doch baas te worden, in den geest van krijgers, in den geest van overwinnaars.

POND EN FRANC GEZAKT

Op de buitenlandsche wisselmarkten hebben de Engelsche en Fransche valuta's gevoelige verliezen geleden. Omgerekend tegen een dollarkoers van 188³/₈ was vandaag op de New-Yorksche beurs de Amsterdamsche pariteit van het pond sterling 6.68¹/₂ en voor den Franschen franc 3.78¹/₂.

Deze slotkoersen beteekenen voor New York nog geen absoluut laagterecord. Zoo werd op 4

Munitie voor de machinegeweren van Duitsche vliegtuigen.

Augustus 1926 voor den Franschen franc in New York een slotkoers geregistreerd van 1.96, doch toen noteerde de dollar in Amsterdam nog 2.50 gld., zoodat de pariteit voor de Fransche valuta te onzent nog uitkwam op 4.90. Inmiddels is echter de dollar teruggebracht tot 59.06% van zijn oorspronkelijke waarde en waar de gulden slechts 22% van zijn oorspronkelijke waarde verloor, beteekenen de New-Yorksche slotkoersen van gisteravond voor ons dus absolute laagterecords voor ponden en Fransche francs.

Op verzoek van de Fransche regering is de Sovjet-ambassadeur Soerits door zijn regering teruggeroepen. De reden hiervan is, dat de ambassadeur na den Finsch-Russischen vrede een telegram aan Stalin heeft willen verzenden, waarvan de inhoud, volgens de opvatting van Parijs, incorrect jegens de Fransche regering was. Hoewel de Sovjet-regering zich met de Fransche zienswijze niet kan vereenigen, heeft zij aan het desbetreffende verzoek voldaan.

Het bedoelde telegram bevatte o.a. de volgende passages, waartegen de Fransche regering bezwaren had: „Dank zij de wijsheid der Sovjet-regering en de dapperheid van ons roode leger, zijn de plannen der Engelsch-Fransche oorlog-ophitters, die alles in het werk gesteld hadden, om den oorlog in het noordoosten uit te breiden, opnieuw mislukt.”

Generaal Weygand verklaarde onlangs tijdens 'n interview ten aanzien van het Syrische leger, waarover hij bevel voert: ik ben een brandweerman, die klaar staat om op te treden, waar het vuur uitbreekt. Een parade der Syrische troepen.

Bij de N.V. Visscherij-maatschappij „De Daad” is bericht binnengekomen, dat de IJmuiden treiler Protinus IJm. 85, welke op 18 Maart van IJmuiden ter visscherij was vertrokken, door onopgehelderde oorzaak is gezonken. Bijzonderheden ontbreken nog.

Het feit, dat nadere bijzonderheden ontbreken omtrent de ramp van de Protinus, heeft niet alleen onder de familieleden der twaalf opvarenden ongerustheid verwekt. Ook de opvarenden van de in de visschershaven te IJmuiden liggende treilers zijn weinig gerust en deze ongerustheid kwam vandaag tot uiting in de weigering naar zee te gaan. Daardoor konden tien treilers, die vandaag moesten varen, niet vertrekken, zoodat er een ernstige stagnatie in het visscherijbedrijf dreigt te ontstaan.

De schending van de Noorsche territoriale wateren door Britsche oorlogsschepen, die Deutsche schepen achtervolgen, heeft aanleiding gegeven tot een nieuw Noorsch protest te Londen en tot de publicatie van officieele verklaringen. Uit deze laatste blijkt o.a., dat de jacht op de Duitschers geschiedt door acht tot negen torpedootjagers.

De Mauretania heeft het anker laten vallen in de baai van Cristopal, aan de noordkust van Panama. Men verwacht, dat het schip vandaag door het Panamakanaal naar den Stillen Oceaan zal varen.

Bijna een week geleden vertrok het Engelsche passagierschip, zooals bekend, uit de haven van New York. Vermoed wordt, dat het naar Australië zal varen, om daar leerlingvliegers voor Canada aan boord te nemen.

Woensdag 27 Maart

De Finsche regeering heeft hedenmiddag tijdens de bijeenkomst van het parlement officieel ontslag genomen. Kort daarop heeft de Finsche president, Kallio, aan het parlement medegedeeld, dat reeds een nieuwe regeering gevormd was, wederom onder leiding van Ryti als minister-president.

Minister Tanner werd hierin minister van bevoorrading en opbouw.

In de haven van Casablanca heeft zich, naar thans bekend wordt, Zaterdagmiddag om half vier een ramp afgespeeld. Toen de Franche torpedojager La Railleuse wilde uitvaren, vond aan boord van het schip een ontploffing plaats. Volgens bepaalde berichten zou het vaartuig meteen gezonken zijn, terwijl honderd schepelingen gedood of gewond werden. Volgens het Franche ministerie van marine werden zeven mannen gedood, terwijl men er zeven vermist. Er wordt niet gezegd dat La Railleuse gezonken is.

De Engelschen strooien nog steeds pamfletten uit tijdens hun verkenningsvluchten. Een aantal pakketten wordt gereed gemaakt voor de verspreiding.

DE ALTMARK IN DUITSCH HAVEN

Het Deutsche s.s. Altmark is hedenavond de haven van Kiel binnengeloopen.

Uit Kopenhagen meldt United Press, dat de Altmark reeds drie weken geleden de Jössingfjord, waar zij indertijd door de Engelschen werd aangevallen, had verlaten. Op een gedeelte van zijn tocht was het schip begeleid door Noorsche oorlogsschepen.

Het vertrek van de Altmark is door Noorwegen niet bekend gemaakt, daar de Noorsche wetten publicaties over de bewegingen van buitenlandsche schepen verbieden.

Er bestaat ernstige ongerustheid omtrent het lot van het omstreeks vierhonderd ton metende Nederlandsche kustvaartuig Saba, toebehoorende aan den heer J. Roorda te Voorburg. De Saba was op 16 Maart met een voor Rotterdam bestemde lading erts uit Frankrijk vertrokken, zoodat het schip reeds een week geleden te Rotterdam had moeten aankomen.

Britsche vliegtuigen zijn zoowel boven de Noordzee als boven de Fransch-Deutsche grens in actie geweest. Volgens een officieele mededeeling van het Britsche ministerie van luchtvaart is een Duitsch patrouillevaartuig tot zinken gebracht. Bij twee luchtgevechten zijn twee — volgens een niet-officieele opgave vijf — Deutsche vliegtuigen vernield en is een Britsche machine verloren gegaan.

Donderdag 28 Maart

In weerwil van de Deutsche protesten heeft de Noorsche regeering de Deutsche duikboot U. 21, die Dinsdagavond aan de zuidkust van Noorwegen aan den grond geloopt was, in beslag genomen en de bemanning geïnterneerd.

De Deutsche legatie had de Noorsche regeering verzocht, de duikboot vrij te geven, daar deze zoowel door de zware zee als de stranding beschadigd was. De twee genoemde oorzaken, zware zee en stranding, vormen, volgens de Noorsche wetgeving, den eenigen rechtsgrond, waarop een buitenlandsche duikboot de territoriale wateren kan binnenvaren.

Het onderzoek toonde echter aan, dat de beschadiging van de U. 21 slechts een gevolg was van de stranding, die moet worden toegeschreven aan een navigatiefout en niet aan de slechte weersomstandigheden. De zee is niet ruw genoeg geweest en zelfs indien slecht weer, gevoegd bij een navigatiefout, den kapitein van de duikboot zou hebben gedwongen de Noorsche territoriale wateren binnen te varen, dan nog had hij geen recht, daar te blijven.

BRITSCH BOMMENWERPER BIJ ROTTERDAM NEERGESCHOTEN

De regeeringspersdienst meldt:

Hedenochtend vroeg is een Britsche bommenwerper, welke zich in westelijke richting over ons land bewoog, boven Pernis bij Rotterdam door het vuur van een Nederlandschen jager getroffen. Het toestel is in de nabijheid van Pernis geland. Vier van de inzittenden verlieten het toestel. Een hunner is licht gewond. Een vijfde inzittende is, naar later bleek, uit het toestel gesprongen en doodgevallen. Het toestel is verbrand. De overlevenden worden geïnterneerd.

Het Britsche vliegtuig heeft niet teruggeschoten, in overeenstemming met de dienaangaande geldende internationale bepalingen.

Na de zitting van den oppersten oorlogsraad der Geallieerden is 't volgende communiqué uitgegeven:

De regeering van de Franche republiek en Z.M.'s regeering in het Ver. Koninkrijk en Noord-Ierland

Nog steeds is men van meening, dat de dieptebom het beste bestrijdingsmiddel tegen onderzeeboten is, al kan men de werking hiervan niet altijd even nauwkeurig nagaan. Bovenstaande foto geeft het effect boven water weer.

verbinden zich wederzijds, dat zij gedurende den huidige oorlog noch zullen onderhandelen over een wapenstilstand of een vredesverdrag, noch tot het sluiten hiervan zullen overgaan, tenzij bij wederzijdsch accoord.

Zij verbinden zich, niet over vredesvoorwaarden te zullen onderhandelen, voordat een volkomen accoord bereikt is over de voorwaarden, welke noodzakelijk zijn om elk van beide een doeltreffende en duurzame garantie voor hun veiligheid te verzekeren.

Ten slotte verbinden zij zich, na het sluiten van den vrede op alle gebieden de gemeenschappelijheid van actie te handhaven, zoo lang als noodig moge zijn tot waarborging van hun veiligheid en ten einde, met andere naties, een wederopbouw tot stand te brengen van een internationale orde, welke de vrijheid der volken, den eerbied voor het recht en de handhaving van den vrede in Europa zal verzekeren.

Lord Halifax heeft den Britschen ambassadeur in Turkije en den gezanten te Sofia, Athene, Boedapest, Boekarest en Belgrado verzocht, naar Londen te komen.

De Britsche ambassadeur te Rome zal Londen met kort verlof bezoeken.

De Britsche minister van bevoorrading, Burgin, die op het oogenblik een bezoek brengt aan Noord-Ierland om de vorderingen der oorlogsindustrie te inspecteren, heeft hedenavond in de Ulster Hall te Belfast een rede gehouden, waarin hij o.a. zeide: Wij zijn bereid ons geheele gewicht in de schaal te werpen; evenals onze dappere bondgenooten, de Fransen, streven wij naar den totalen oorlog. Duitschland is omsingeld en belegerd. De Deutsche invoer is afgesneden. De Deutsche export, behalve naar de aangrenzende landen, is tot de kleinste proporties teruggebracht. Zijn voorraden aan grondstoffen worden verbruikt.

Er loopen geruchten, dat de Britsche ambassadeur te Moskou, Seeds, weldra van zijn standplaats zal terugkeeren, hetgeen zou beteekenen, dat de Britsche regeering voorloopig niet van plan is, de betrekkingen met de Sovjet-Unie te verbreken.

Hoewel een groot gedeelte van het Egyptische leger gemechaniseerd is, vindt men er nog een groot korps cavalerie of liever gezegd camellerie, een korps kameelruiters, dat vooral in de woestijn, waar alle gemechaniseerde vervoermiddelen falen, goede diensten bewijst.

Vrijdag 29 Maart

Ten einde de voorbereiding van de evacuatie van bepaalde gebieden te voltooien, heeft de regeering een wetsontwerp bij de Tweede Kamer ingediend, waarbij ten behoeve van het departement van Binnenlandsche Zaken voor 1939 alsnog een crediet van 5 miljoen gulden wordt aangevraagd.

Op de eilanden en op de Groningsche kust zijn eenige drijvende voorwerpen aangespoeld, peervormig, lang 85 cm, maximum diameter 38 cm. Uit den bolvormigen bovenkant steekt een cilindrische punt. Het zijn vermoedelijk exemplaren van een nieuw soort vliegtuigbom.

REDE VAN MOLOTOW

In zijn „rapport over de buitenlandsche politiek der Sovjet-Unie”, heden uitgebracht aan den Oppersten Raad der Unie, heeft de Sovjet-premier en volkscommissaris van Buitenlandsche Zaken, Molotow, o.a. het volgende gezegd:

De positie van de Sovjet-Unie tot den zich in Europa ontplooienden oorlog is bekend. Van liefde voor den vrede doordrongen, is de buitenlandsche politiek der Sovjet-Unie ook hier volkomen duidelijk aan den dag getreden. De Sovjet-Unie heeft onmiddellijk verklaard, dat zij op het standpunt der neutraliteit staat en heeft deze politiek gedurende de achter ons liggende periode zonder er van af te wijken voortgezet.

Over het defensief verband tusschen Finland, Zweden en Noorwegen zei hij o.a.:

Een deelneming van Noorwegen en Zweden aan een bondgenootschap met Finland zou een afzien van hun traditioneele neutraliteitspolitiek behelzen en het begin zijn van een nieuwe buitenlandsche politiek, waaruit de Sovjet-Unie slechts duidelijke conclusies zou kunnen trekken. De geruchten, dat de Sovjets eenige aanspraken zouden hebben doen gelden op havens in Zweden en Noorwegen zijn niet waard te worden tegengesproken.

In Syrië en het Nabije Oosten is men bezig met een koloniaal of niet-koloniaal leger onder generaal Weygand. Wij moeten waakzaam zijn en goed alle pogingen gadeslaan om deze troepen te gebruiken voor vijandige plannen jegens de Sovjet-Unie. Worden vijandelijke pogingen gedaan, dan zal de Sovjet-Unie met doeltreffende tegenmaatregelen antwoorden en duidelijk maken, dat dit spelen met vuur ook voor hen gevaarlijk is, die zich als werktuig leenen.

Onze betrekkingen met Turkije en Iran zijn bepaald door niet-aanvalsverdragen en wij zijn vastbesloten onze verplichtingen na te komen. Met Roemenië hebben wij geen niet-aanvalsact. Dit is te verklaren uit het niet geregelde geschil over Bessarabië, dat niet op bevredigende wijze is gesloten. De Sovjet-Unie is evenwel niet van zins dit door oorlog terug te winnen en er is geen achteruitgang in onze betrekkingen met Roemenië. Japan moet er zich van bewust zijn, dat de Sovjet-Unie geen enkele schending van haar belangen zal dulden. Slechts indien dat wordt begrepen, kunnen onze betrekkingen met Japan op bevredigende wijze tot ontwikkeling komen.

Het Duitse ministerie van Buitenlandsche Zaken heeft vandaag een eerste witboek uitgegeven over de documenten, welke in het Poolsche ministerie van Buitenl. Zaken te Warschau zijn gevonden. In het witboek staan zestien foto-copieën van de gevonden documenten afgedrukt, met de Duitse vertaling er naast. De origineelen werden aan de buitenlandse pers ter inzage vertoond.

Zeer opmerkelijk is, dat de helft der documenten besprekingen weergeven, welke de Poolsche ambassadeurs te Washington, Londen en Parijs met de Amerikaanse diplomaten gehad hebben. Het witboek heeft daarom ook duidelijk de tendens de rol, welke Amerika bij de voorgeschiedenis van den Poolschen oorlog gespeeld heeft, te doen uitkomen.

Uit de gepubliceerde documenten blijkt, dat de Amerikaanse diplomatie een niet onbelangrijke rol als bemiddelaar tusschen de Poolsche diplomaten en de Britsche en Fransche regeeringen heeft gespeeld.

In sommige Amerikaanse kringen ziet men in de publicatie een manoeuvre om president Roosevelt aan den vooravond der verkiezingen in discrediet te brengen door hem en zijn regeering de verantwoor-

Het dichten van een gat, dat door een mijn in de Hondsbosche zeevering geslagen was. Tijdens dit zware werk, dat bij stormweer geschiedde, dreven op zeer korten afstand twee mijnen vlak voor de kust, waarvan er een tusschen Petten en Camperduin ontplofte.

delijkheid voor het uitbreken van den oorlog aan te wijven. In de Amerikaansche pers wordt twijfel geuit omtrent de echtheid der documenten. Hull, de minister van staat, verklaarde hedenavond hieromtrent: „Ik mag met den meesten nadruk zeggen, dat noch ik, noch iemand van mijn medewerkers op het departement van staat ooit heeft gehoord van gesprekken als in het witboek vermeld.”

DUITSCH KOOPTVAARDERS IN NEDERLANDSCH INDIË

Uit alle deelen van onze Oost komen berichten binnen, dat Duitse koopvaardij-schepen, die sedert het begin van den oorlog in de Indische havens zijn blijven liggen, zich opmaken te vertrekken. Overal wordt druk geladen, voornamelijk copra en kapok, en worden kolen ingenomen voor een lange vaart. De schepen worden grijs geschilderd, terwijl soms ook de scheepsnaam wordt verwijderd.

In Indië liggen echter elf schepen van de Hapag, twee van den Norddeutschen Lloyd en drie van de Hansa; tegen alle drie maatschappijen bestaan vorderingen, waarvoor beslagen werden gelegd. De betreffende vorderingen beloopt een bedrag van 75.000 pond en met uitzondering van de schepen van den Norddeutschen Lloyd, twee van de Hapag en één van de Hansa, zijn van de resterende elf de vitale deelen uit de machinekamer weggehaald, zoodat zonder zeer belangrijke stortingen deze schepen niet kunnen varen. Het is dus niet waarschijnlijk, dat de schepen erg gauw zullen kunnen vertrekken.

In Duitschland heeft de ministerraad voor de rijksverdediging een verordening ter bescherming van de metaalinzameling uitgevaardigd. Volgens deze verordening wordt hij, die zich verrijkt aan het ingezamelde of voor de inzameling bestemde metaal of dit metaal op andere wijze aan zijn bestemming onttrekt, met den dood gestraft, omdat door een dergelijk misdrijf schade aan den groot-Duitschen vrijheidsstrijd wordt gedaan.

Acht opvarenden van den Nederlandschen treiler Protinus, die op 18 Maart van IJmuiden uitvoer en twee dagen later het slachtoffer werd van den aanval van een Duitschen bommenwerper, zijn vandaag in Schotland geland.

Zaterdag 30 Maart

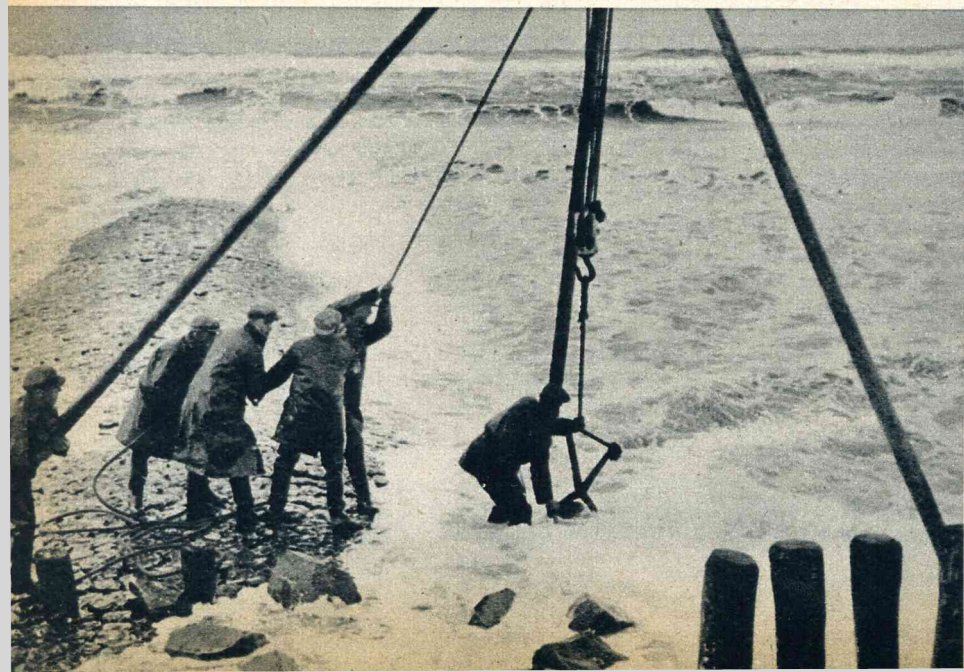
Hedenmorgen is de nieuwe Japansche gezinde centrale Chineesche regeering te Nanking geïnstalleerd. De leider dezer nieuwe regeering is Wang Tsjing-wei.

Tegelijkertijd zijn de voorloopige regeeringen, die onder Japansche leiding te Nanking en Peking gevormd waren, opgeheven.

Volgens een Reuter-bericht zouden de Japanners aan de regeering van Macao, de kleine Portugeesche nederzetting aan de kust van China, de volgende eischen gesteld hebben:

1ste. Ontruiming van de bij Macao gelegen eilanden Lappa en Wantsai door de Portugeezen.

2de. Erkenning van de door de Japanners ingestelde regeering in het district Tsjoengsjan (ten noorden van Macao).

Leden van de Tweede Kamer hebben een bezoek gebracht aan 't stellingsgebied van het veldleger. Een groep kamerleden bezichtigt, onder leiding van den commandant veldleger, de details van een stelling.

3de. Te Macao moeten de militaire Japansche yen-biljetten als geldig betaalmiddel geaccepteerd worden.

4de. De Japanners eischen het recht op, huiszoekingen te verrichten voor het opsporen van anti-Japansche elementen.

5de. Sluiting van de Chineesche douanekantoren op het Portugeesche gebied.

De Japansche departementen van buitenlandse zaken en defensie ontkennen iets te weten omtrent deze ontwikkeling van de situatie te Macao.

SLAGKRUISERS VOOR INDIË

Bij den volksraad is ingediend het ontwerp tot versterking van de maritieme verdediging van Nederlandsch-Indië (het z.g. slagkruiserplan). Het plan omvat, behalve den aanbouw van drie slagkruisers ter grootte van plus minus 27.000 ton, de aanschaffing van één tankboot en twaalf motorbooten-onderzeebootjagers, elk van ongeveer 100 ton, met een snelheid van 34 knopen, de inrichting van twee aan te bouwen schepen der gouvernementsmarine tot mijnenlegger, de aanschaffing van twaalf groote zeeverkenner (vliegbooten), den bouw van een droogdok van 40.000 ton, de kosten van aanmaak van mijnen, dieptebommen en de kosten voor de verdediging van Soerabaja).

Het totaal-bedrag, dat hiermede is gemoeid, bedraagt f 283.200.000 (waarvan f 213.000.000 alleen voor den bouw van de slagkruisers).

De Britsche minister van marine, Churchill, heeft vanavond een radiorede gehouden, waarin hij o.a. over de kleine neutralen en in het bijzonder ook over Nederland sprak. Hij zei o.a.:

„Bij Hitler's pogingen om al degenen te terroriseren, die handel willen drijven met de Britsche eilanden, zijn bijna 200 neutrale schepen vernietigd en bijna 1000 neutrale zeelieden het slachtoffer geworden. In de laatste veertien dagen zijn veertien neutrale schepen tot zinken gebracht en slechts één Britsch schip, terwijl wij toch ten slotte Hitler's vijanden zijn. Een dergelijke vorm van oorlogvoering is niet meer toegepast sinds de zerooverij daadwerkelijk onderdrukt werd; het is een monsterachtige macht, waaraan de neutralen, die het meest hebben geleden en nog lijden, de middelen moeten leveren voor een agressie in de toekomst. Het is een macht, waarvoor de neutralen, terwijl zij trillen van woede, moeten bukken. Zij zijn gedwongen bij te dragen tot overwinning van die macht, hoewel zij weten, dat de overwinning van die macht hun eigen slavernij zou betekenen.

In de haven van New York ligt op het oogenblik voor een waarde van honderd miljoen dollar vlak naast elkaar, nl. de Queen Elizabeth (links), de Queen Mary (midden) en de Normandie (rechts). Duur gekochte veiligheid, want de maatschappijen moeten alleen al aan liggeld 5000 dollar per dag betalen.

Terwijl gisteren nog opvarenden van een Engelsche duikboot acht uitgeputte Nederlanders, die zes dagen in een open boot hadden rondgezwakt, op brancards aan land droegen, hebben Nederlandsche vliegers in naam van een strikte en onpartijdige orthodoxie een Britsch vliegtuig neergeschoten, dat verdwaald was. Ik richt tot de Nederlanders, onze dappere bondgenooten uit vroeger dagen, geen verwijten: mijn sympathie gaat uit naar hen in hun gevaren en hun benardheid, nu zij met den tijger in één kooi vertoeven.

Maar wanneer men ons vraagt, een interpretatie van neutraliteit te aanvaarden, die alle voordeelen aan den aanvallende toekent en alle nadelen schrijft op rekening van de verdedigers der vrijheid, dan herinner ik aan de woorden van wijlen lord Balfour: „Dit is een merkwaardig slecht opgezette wereld, maar niet zóó slecht opgezet.”

NEDERLANDSCHE TREILERS

DOOR DUITSCHE VLEGERS

AANGEVALLEN

De Protinus, die op 20 Maart door een Duitschen bommenwerper tot zinken werd gebracht, is, naar nu blijkt, niet het eenige schip, dat door een vliegtuig werd aangevallen.

De IJmuiden stoomtreiler Vikingbank (IJm. 183), die op 18 Maart uit IJmuiden ter visscherij was uitgevaren, bevond zich Donderdagavond op ongeveer 58 gr. N.B., toen een Duitsche bommenwerper op dezen Nederlandschen treiler afkwam en een viertal bommen naar het schip wierp, welke gelukkig alle er naast vielen. Onmiddellijk staakte men de visscherij en besloot men naar IJmuiden terug te keeren, alwaar het vaartuig hedenmiddag 12 uur aankwam. Behalve de „Vikingbank”, is vandaag nog een tweede IJmuiden treiler de haven binnengelopen, die op zee door een Duitschen bommenwerper is aangevallen. Het is de treiler „I. S. Groen” (IJm. 130), schipper G. Visser, welk schip Donderdagavond beschoten is, wellicht door hetzelfde toestel, dat vier bommen naar de „Vikingbank” wierp. Geen der opvarenden van de „I. S. Groen” werd door de mitrailleurkogels, die door de Duitschers op den treiler werden afgevuurd, getroffen.

Aan het westelijk front hebben de soldaten, die eten moeten halen, een zware taak, die ook niet zonder gevaar is, aangezien plotseling het vuur geopend kan worden, terwijl zij onderweg zijn.

Zondag 31 Maart

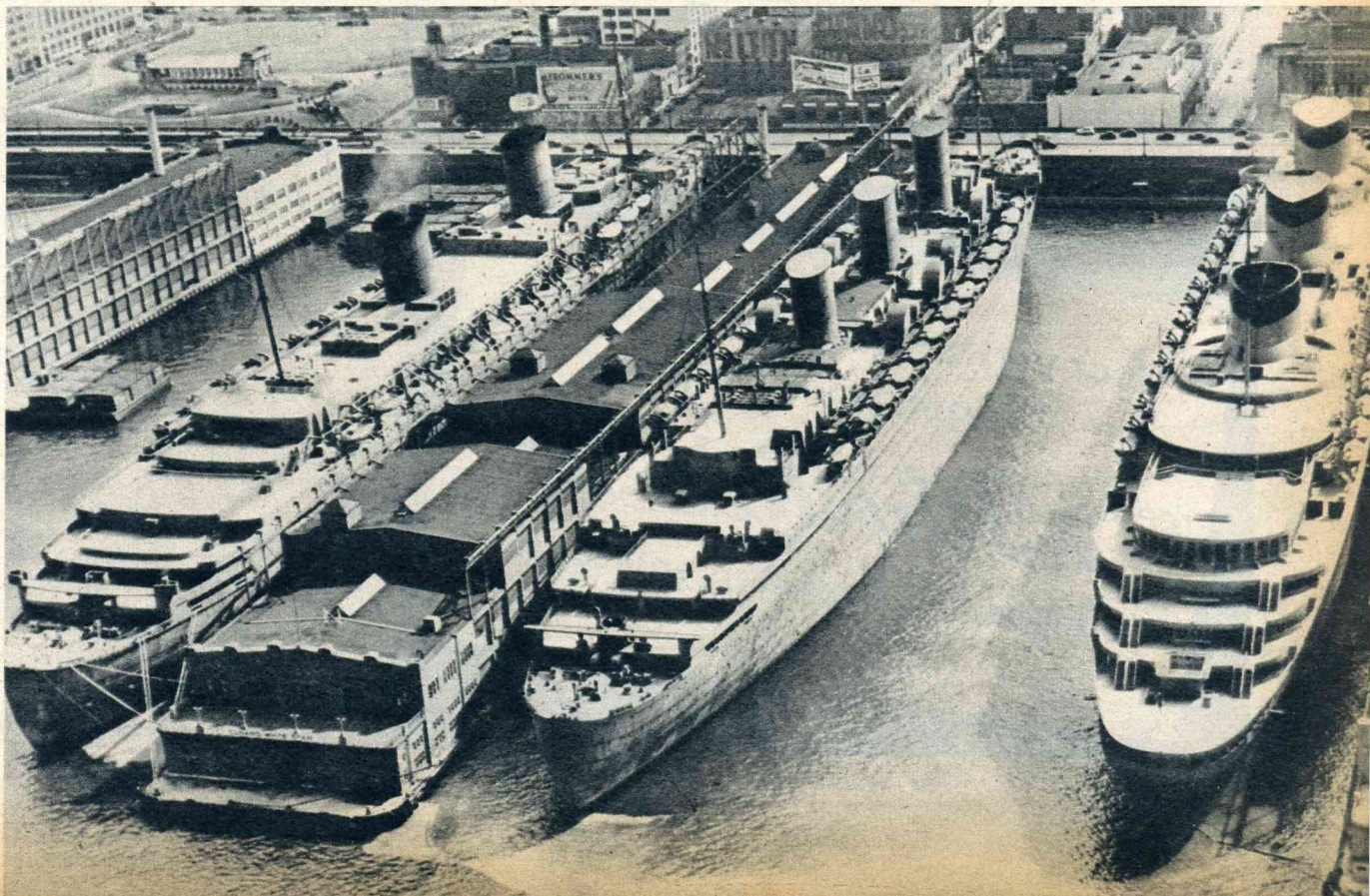
Bij een reeks luchtgevechten, welke boven het westelijk front geleverd zijn, hebben Duitsche vliegtuigen, naar officieel medegedeeld wordt, zeven Fransche jachtvliegtuigen van het type Morane neergeschoten. De Duitschers hebben daarbij geen verliezen geleden.

FINSCH-KARELISCHE SOVJET-REPUBLIEK GEVORMD

De Opperste Sovjet is heden in zijn tweede plenaire zitting in het Kremlin bijeengekomen, ter behandeling van het tweede punt der agenda: de omzetting van de autonome Karelsche republiek in een Karelsch-Finsche bondsrepubliek. Het lid van het politiek bureau Zjdanof motiveerde het voorstel van den raad van volkscommissarissen. Hij vatte zijn betoog samen in een resolutie, waarvan de voornaamste bepalingen zijn:

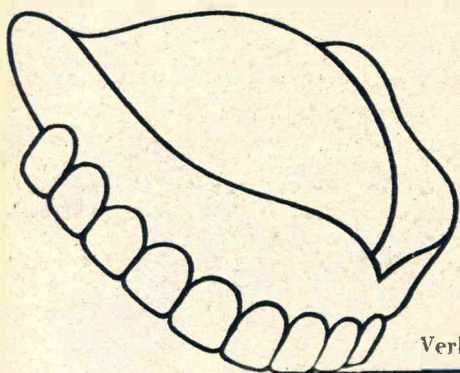
1. De gebieden, welke Finland aan de Sovjet-Unie heeft afgestaan, zullen bij Sovjet-Karelië worden ingelijfd met uitzondering van het district, dat aan Leningrad grenst. Bij Karelië komen de steden Viborg, Antrea, Kexholm, Sortavala, Suojärvi en Kuolajärvi.

2. De autonome republiek Karelië zal tot bondsrepubliek van de Sovjet-Unie verheven worden.

Een rein kunstgebit!

Schoon, vlekkeloos en zuiver blijft Uw kunstgebit door 'n dagelijksch bad in Steradent. De behandeling is eenvoudig en kost geen moeite, maar 't resultaat is verbluffend.

Ook de tandarts beveelt het aan.

Verkrijgbaar bij apothekers en drogisten.

Steradent

EEN SPORTIEVE BLOUSE?

MODEL No. 1254
Knippatronen verkrijgbaar in de maten 40 - 42 - 44 - 46 - 48 à **20 CENT**

Dan kunt U het beste even kijken in het nieuwe modeboek

ZOMERPRACHT 1940

met 363 schitterende, deels gekleurde, dames- en meisjesmodellen.

PRIJS SLECHTS 60 CENT

U vindt daarin onder meer een prachtcollectie blouse-modellen van de meest uiteenlopende genres.

Bestellingen kunnen geschieden: bij Uw agent of bezorger; door girostorting op no. 293631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels aan

Patronenkantoor Panora
Haarlem — Nassauplein 1

DE JUISTE MANIER VOOR EEN GOEDE NAGELBEHANDELING 3 EENVOUDIGE AANWIJZINGEN DER CUTEX METHODE GARANDEEREN U FRAAIE NAGELS

De naam Cutex doet direct denken aan een perfecte nagelbehandeling. Cutex Cuticle Remover is 't speciale middel waarmee de nagelriemen zoodanig behandeld kunnen worden, dat zij een sierlijke omlijsting vormen geheel in overeenstemming met de nagels. Cutex Oily Polish Remover bevat geen aceton. Het verwijdt op veilige en gemakkelijke wijze de lak en veroorzaakt geen barstjes in de nagels. De nieuwe Cutex Salon Polish is veel langer houdbaar, terwijl de kleuren volmaakt zijn aangepast aan de laatste mode. Er is 'n kleur voor iedere smaak. Cutex Polish Foundation is gemaakt om zoowel Uw nagels als de lak te beschermen, en kan onder of over de kleur Uwer keuze aangebracht worden.

CUTEX
Manicuur
Benodigdheden

Een pracht van een Ouden Heer

Vervolg van bladz. 13

„Vader was altijd erg op Clint gesteld,” zei mevrouw Whittaker. Reeds was de Oude Heer in den verleden tijd overgegaan.

„Ze mogen Clint allemaal graag,” zei meneer Bain.

Bij die „ze allemaal” was hij inbegrepen. Toen hij den laatsten keer failliet was gegaan, had hij van Clint 't kantoorhaantje op de horstelfabriek gekregen, dat hij nu nog had. Het was vrijwel de algemeene opinie, dat dit succes aan de tusschenkomst van mevrouw Whittaker te danken was, maar 't was en bleef toch Clint z'n fabriek, en hij kreeg zijn salaris van Clint. Veertig dollar per week is in ieder geval veertig dollar per week.

„Ik hoop maar, dat hij op tijd voor de begrafenis hier kan zijn,” zei mevrouw Bain. „Dat zal Woensdagmorgen worden, is 't niet, Het?”

Mevrouw Whittaker knikte.

„Arme Oude Heer,” zei meneer Bain, met zijn hoofd schuddend. „Hij zou vijftientig geworden zijn, als hij 't uit had gehouden tot September. Enfin, 't zal wel zoo moeten wezen.”

Hij nam een klein slokje cider en nog een koekje.

„Een pracht van een leven, een pracht van een leven,” resumeerde mevrouw Whittaker. „En een pracht van een ouden heer.”

„Zeg dat wel!” riep mevrouw Bain uit. „Tot verleden jaar toe stelde hij zelfs nog overal belang in! Dan was 't: Allie, hoeveel betaal je nu voor de eieren? En dan weer: Allie, waarom neem je geen anderen slager? Dien je nu hebt, zet je af; en: Allie, tegen wie had je 't zoeven aan de telefoon? En zoo maar door, den heelen dag! Iedereen had 't er over.”

„En vóór hij die beroerte had kwam hij nog geregeld aan tafel,” verhaalde meneer Bain, glimlachend bij de herinnering. „Wat kón hij te keer gaan, als Allie z'n vleesch niet gauw genoeg sneed naar z'n zin! Ik kan je verzekeren dat 't een baasje was, die Oude Heer. Iemand te eten vragen mochten we niet — daar vond hij niets aan. Vierentachtig jaar, en dan nog trouw aan tafel mee komen eten!”

Zij beijerden zich, voorbeelden aan te halen van den helderen geest en de krasheid van den Ouden Heer, als ouders, die elkaar probeeren af te troeven met staaltjes, hoe vroegwils hun kinderen zijn.

„'t Was alleen maar 't laatste jaar, dat we hem de trap op en af moesten helpen,” zei mevrouw Bain. „Hij stapte alleen de trap op, en dat iemand van over de tachtig!”

„Ja, 't is kolossaal,” zei meneer Bain.

„Ik zou maar één ding gewild hebben,” zei mevrouw Bain, na een korte stilte. „Ik had wel graag gewild, dat hij een beetje anders over Paul had gedacht. 't Is misschien dwaas, maar ik heb me nooit heelemaal prettig meer gevoeld, sinds Paul bij de marine is.”

Mevrouw Whittaker begon in den toonaard, dien ze gewoonlijk gebruikte voor dat herhaaldelijk besproken onderwerp.

„Toe nou, Allie,” zei ze, „je weet heel goed, dat 't zoo nog maar 't beste was. Dat heeft vader je zelf ook gezegd, herhaaldelijk zelfs. Paul was jong, en hij won maar steeds zijn vrienden 't huis in en uit laten hollen, en met deuren slaan en allerlei lawaai maken — wat zou me dat geen overlast voor vader geweest zijn! Vergeet alsjeblieft niet,

dat vader over de tachtig was, Allie.”

„Ja, ik weet 't,” zei mevrouw Bain. Haar blik ging naar het portret van haar zoon in 't matrozenpak, en zij zuchtte.

„En trouwens,” ging mevrouw Whittaker triomfantelijk voort, „je hebt nu juffrouw Chester op Paul z'n kamer, dus je had niet eens ruimte voor hem gehad! Wat wóú je dan?”

Nu volgde er een vrij lange stilte. Toen begon mevrouw Bain over iets anders, dat haar zwaar op 't hart lag.

„Zeg, Hettie,” zei ze, „zouden we... hadden we Matt geen hoodschap moeten sturen?”

„Ik vind van niet,” zei mevrouw Whittaker bedaard, met een bescheiden nadrukje op ik. „En ik hoop maar, dat hij 't niet vroeg genoeg in de krant leest, om bij de begrafenis te komen. Misschien heb jij graag een dronken broer bij den lijkdienst, Allie, maar ik niet.”

„John Lommis zei, dat hij in Akron geweest was,” rapporteerde mevrouw Bain, „en toen was hij Matt even gaan opzoeken. Hij schijnt zijn leven gebeterd te hebben. Ze hadden een heel lief huisje, zei hij, en 't scheen hun erg goed te gaan. Zij leek hem een buitengewoon goed huisvrouwteje.”

Mevrouw Whittaker glimlachte.

„Jawel,” zei ze. „John Lommis en Matt... da's altijd van 't zelfde laken een pak geweest... als dié een van tweeën iets zeiden was je wel gek, als je er iets van geloofde. 't Is best mogelijk, dat ze een goed huisvrouwteje leek; ze zal haar rol best goed gespeeld hebben. Matt heeft nooit onder stoelen en banken gestoken, dat ze op 't tooneel was geweest — een jaar lang haast. Als ik zoo'n schepsel maar niet bij vaders begrafenis hoef te zien. Zal ik je eerlijk zeggen, hoe ik er over denk? Ik geloof, dat 't vader z'n dood aanmerkelijk verhaast heeft, dat Matt met zoo'n vrouw is getrouwd.”

De Bains keken ontsteld.

„En wat had vader al niet voor Matt gedaan!” ging mevrouw Whittaker voort, met trillende stem.

„Ja, dat is zoo,” beaamde meneer Bain graag. „Ik weet nog heel goed, hoe de Oude Heer zijn best heeft gedaan, om Matt vooruit te helpen. Hij is persoonlijk naar meneer Fuller gegaan, toen Matt dat baantje op de bank had, om een goed woordje voor Matt te doen. Kijkt u eens, meneer Fuller, zei hij, die jongen van mij is altijd wat je noemt 't zwarte schaap van de familie geweest. Hij heeft nogal gedronken, zei hij, en hij heeft er zich een paar maal leelijk ingewerkt, dus als u nu een oogje op hem wou houden, en zorgde dat hij zijn handen thuis houdt, zoudt u mij een groot plezier doen.”

Meneer Fuller heeft 't me later zelf verteld. Hij vond 't prachtig, zei hij, dat de Oude Heer uit eigen beweging bij hem was gekomen en zoo openhartig met hem gepraat had. Hij had heelemaal niet geweten, dat Matt zoo was, zei hij — je kon beter weten, wie je vóór had.”

Mevrouw Whittaker knikte droefgeestig.

„Ik weet er alles van,” zei ze. „Vader heeft 't overal gedaan, waar Matt in betrekking was. En dan kreeg Matt gewoonlijk weer zoo'n stuip en wou hij niet meer naar zijn werk.”

„En als hij weer zonder liep,” zei mevrouw Bain, „kreeg hij van vader

Vervolg op bladz. 35

Voor verkoudheid beschermen
Tegen hoest helpen

reeds **2 Rheila's** meermalen
per dag.

Verkrijgbaar bij Apothekers en Drogisten.

De Nederlandsche voetbelploeg, welke met 5-4 door Luxemburg werd geklopt. V.l.n.r. Van Male, Vroomen, Slot, Poulus, Bergman, Choufour, Drok, Dräger, Lenstra, De Vroet, Paauwe.

Het kranige Luxemburgsche elftal, dat tegen de verwachting in een zege op de Oranjeploeg behaalde.

SPORT VAN DE WEEK

Weer geklopt!

Wij weten niet, welke nederlaag zwaarder weegt, die van veertien dagen geleden tegen de Belgen of deze laatste tegen Luxemburg. Luxemburg was een voetbalmatie, waar we tot voor kort een provinciale ploeg op mochten loslaten. Thans won dit team op volkomen regelmatige wijze van de crème de la crème onzer voetballers, of althans van dat, wat de keuzecommissie hiervoor had aangezien.

„De muziek was uitstekend en het laatste kwartier spannend,” sprak één der toeschouwers terug in den trein. Die man had in elk geval gelijk, doch aangezien men ten slotte toch niet naar een voetbalwedstrijd gaat om goede muziek te hooren en een spannend slot van een kwartier veel te weinig is, wanneer men voor anderhalf uur zijn dubbeltjes heeft uitgeteld, was deze ontmoeting voor het toch nog boven verwachting talrijke publiek een groote teleurstelling.

Ons standpunt is, dat een elftal, dat vier doelpunten scoort, een wedstrijd moet winnen. Men kan daar lang of kort over praten, doch met vier goals in de mars moet een match gewonnen worden. Men kan dus zeggen dat de voorhoede van ons team, welke vier goals fabriceerde, aan de verwachtingen heeft beantwoord. Heelemaal waar is dit wel niet, doch in alle critieken zal de aanval van het team van Zondag j.l. er wel het meest genadig afkomen. Dit onderdeel van de ploeg viel ten slotte ook niet tegen. Mis was het echter in de halflinie en geheel mis in de verdediging, waar Van Male met een paar blunders begon en Slot, vooral tijdens de eerste helft, den gasten de kansen op een presenteerblad kwam aanbieden.

De Nederlandsche midvoor Vroomen op den grond voor het doel der Luxemburgers.

Veel meer behoeven wij er niet van te zeggen. Dit hebben anderen al gedaan. Bij alle ellende dient men niet te vergeten dat de keuzecommissie, wegens het niet beschikbaar zijn van een aantal goede spelers, voor een moeilijke taak stond. Bovendien hebben vrijwel al de nieuwelingen, die Zondag j.l. in de ploeg

Het Nederlandsche doel in gevaar—Moment uit den wedstrijd Nederland-Luxemburg.

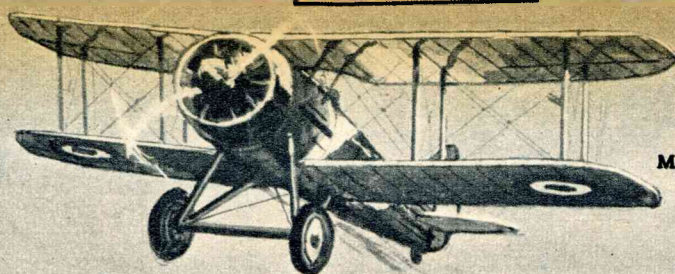
zaten, begin Maart te Haarlem in den oefenwedstrijd zeer behoorlijk voldaan.

Enfin, de overwinning van de Luxemburgers was verdiend. Nu gaan we over vier weken revanche nemen tegen de Belgen? Dat dachten we ten minste vóór we tegen Luxemburg speelden. Eerlijk gezegd hebben wij er thans niet veel hoop meer op.

Spelmoment uit den wedstrijd te Rotterdam. Gevaar voor de Luxemburgsche veste.

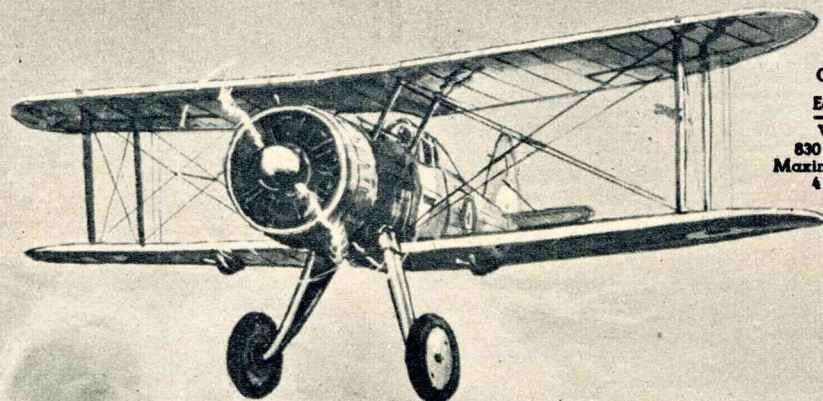

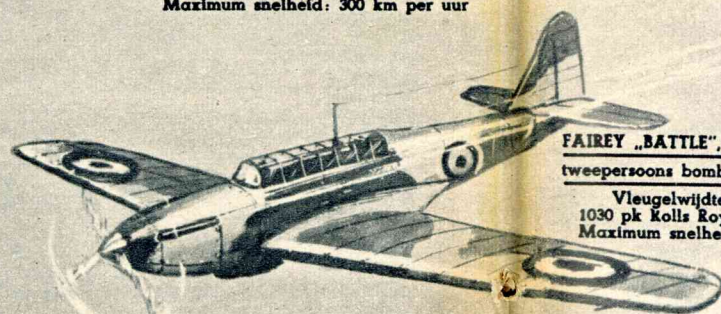
GLOSTER „GAUNTLET“
Eenpersoons jachtvliegtuig
Vleugelwijdte: 11 meter
645 pk Bristol „Mercury“ motor
Maximum snelheid: 368 km per uur
2 Vickers machinegeweren

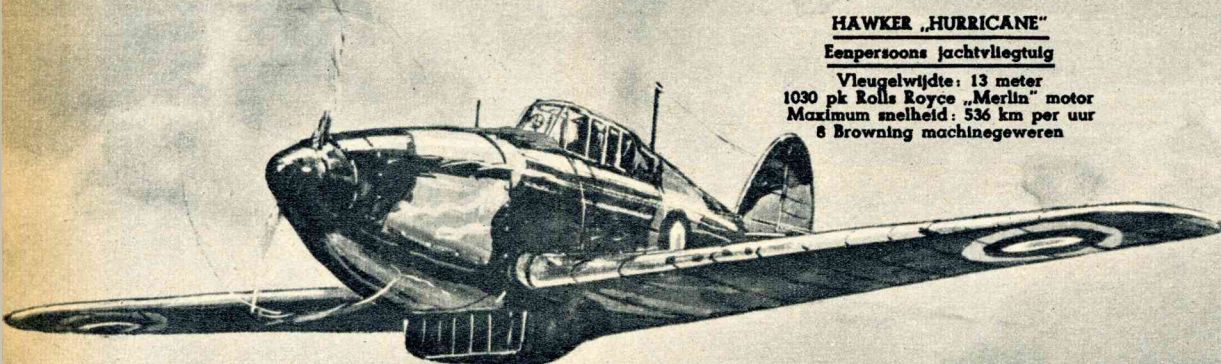
HAWKER „HIND“
Licht bombardementsvliegtuig
Vleugelwijdte: 12,5 meter
600 pk Rolls Royce „Kestrel“ motor
Maximum snelheid: 300 km per uur

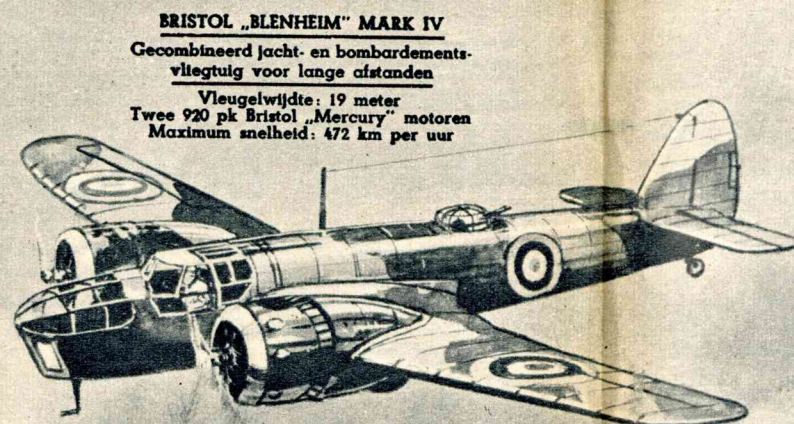
GLOSTER „GLADIATOR“
Eenpersoons jachtvliegtuig
Vleugelwijdte: 10,5 meter
830 pk Bristol „Mercury“ motor
Maximum snelheid: 400 km per uur
4 Vickers machinegeweren

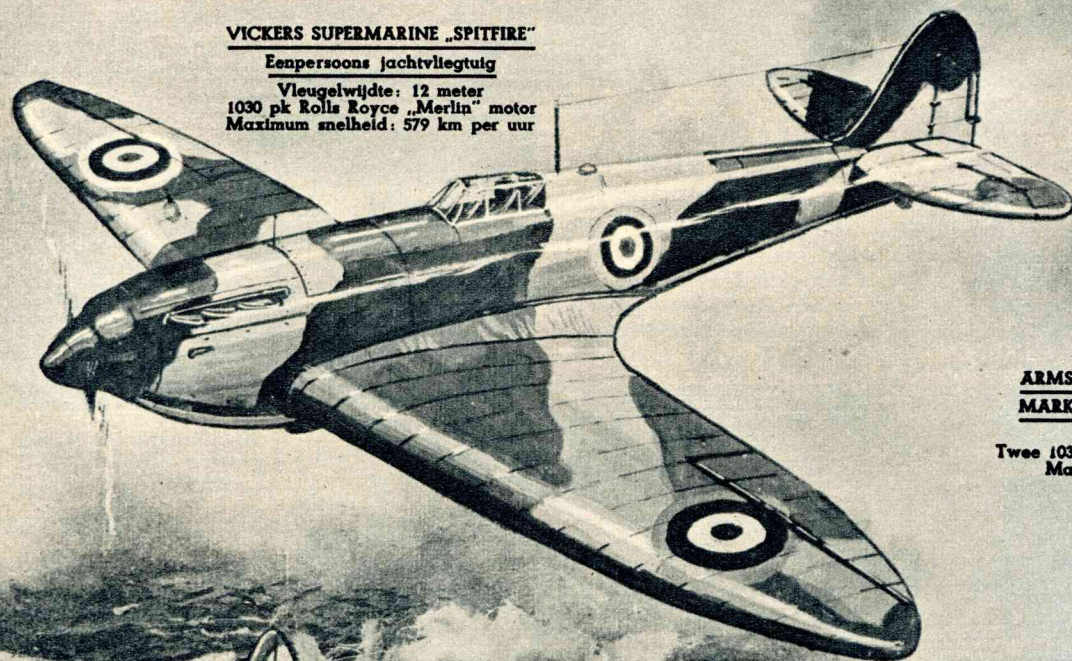
FAIREY „BATTLE“, half
tweepersoons bombardement
Vleugelwijdte: 18 meter
1030 pk Rolls Royce „Merlin“ motor
Maximum snelheid: 410 km per uur

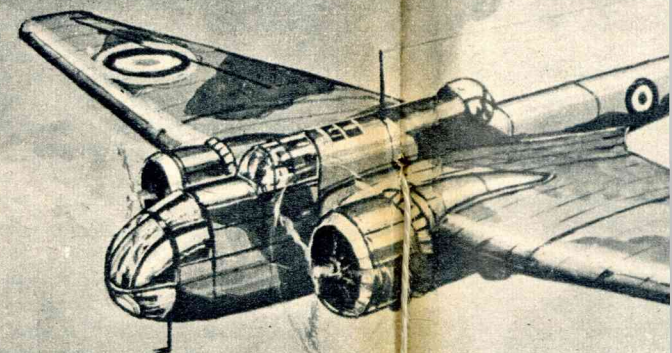
HAWKER „HURRICANE“
Eenpersoons jachtvliegtuig
Vleugelwijdte: 13 meter
1030 pk Rolls Royce „Merlin“ motor
Maximum snelheid: 536 km per uur
8 Browning machinegeweren

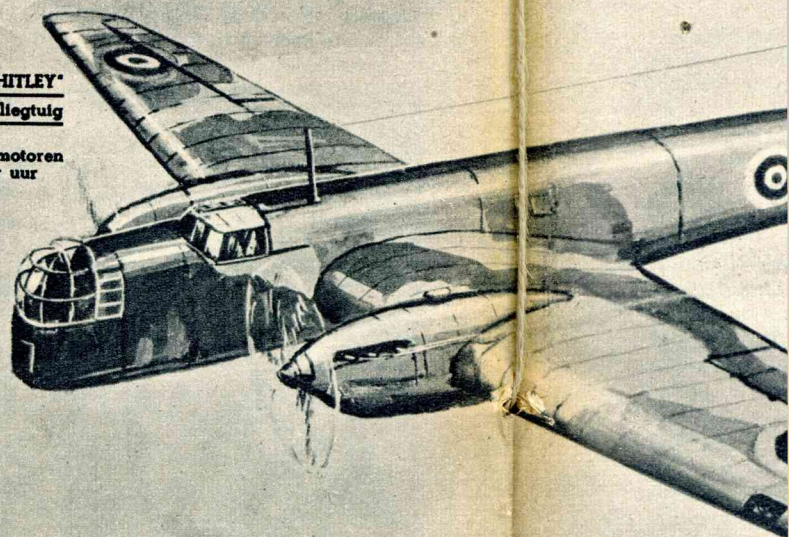
BRISTOL „BLENHEIM“ MARK IV
Gecombineerd jacht- en bombardements-
vliegtuig voor lange afstanden
Vleugelwijdte: 19 meter
Twee 920 pk Bristol „Mercury“ motoren
Maximum snelheid: 472 km per uur

VICKERS SUPERMARINE „SPITFIRE“
Eenpersoons jachtvliegtuig
Vleugelwijdte: 12 meter
1030 pk Rolls Royce „Merlin“ motor
Maximum snelheid: 579 km per uur

ARMSTRONG WHITWORTH „WHITLEY“
MARK IV. Zwaar bombardementsvliegtuig
Vleugelwijdte: 28 meter
Twee 1030 pk Rolls Royce „Merlin“ motoren
Maximum snelheid: 392 km per uur

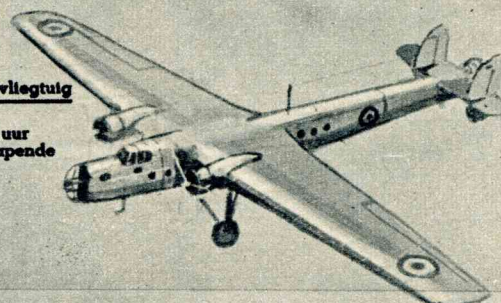

BOULTON PAUL „DEFIANT“
Nieuw type tweepersoons jachtvliegtuig
(in de maak)
Vleugelwijdte: 13 meter
30 pk Rolls Royce „Merlin“ motor

HAWKER „DEMON“
Tweepersoons jager
Vleugelwijdte: 12 meter
560 pk Rolls Royce „Kestrel“ motor
Maximum snelheid: 297 km per uur
Vickers en 1 Lewis machinegeweer

BRISTOL „BOMBAY“
Bombardements- en troepentransportvliegtuig
Vleugelwijdte: 32 meter
Maximum snelheid: 456 km per uur
Accommodatie voor 24 volledig gewapende
manschappen

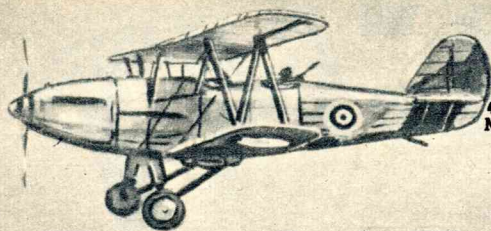

Een overzicht van de verschillende Britsche typen van jagers en bommenwerpers, die op het oogenblik in gebruik zijn. Wij vestigen in het bijzonder de aandacht op de Spitfire, volgens de Engelschen den snelsten jager, die geregeld

DE ENGELSCHEN LUCHT

HAWKER „HIND“
 bombardementsvliegtuig
 vleugelwijdte: 12,5 meter
 1800 pk Rolls Royce „Kestrel“ motor
 Maximum snelheid: 300 km per uur

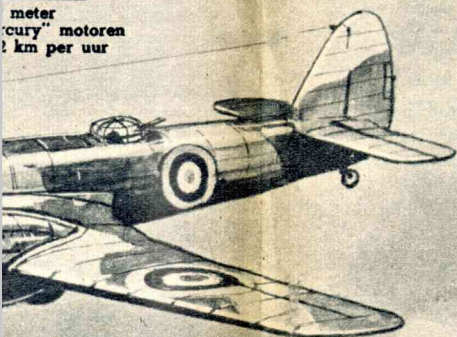

LICHT HAWKER „HART“
 Bombardementsvliegtuig
 Vleugelwijdte: 12,5 meter
 480 pk Rolls Royce „Kestrel“ motor
 Maximum snelheid: 256 km per uur

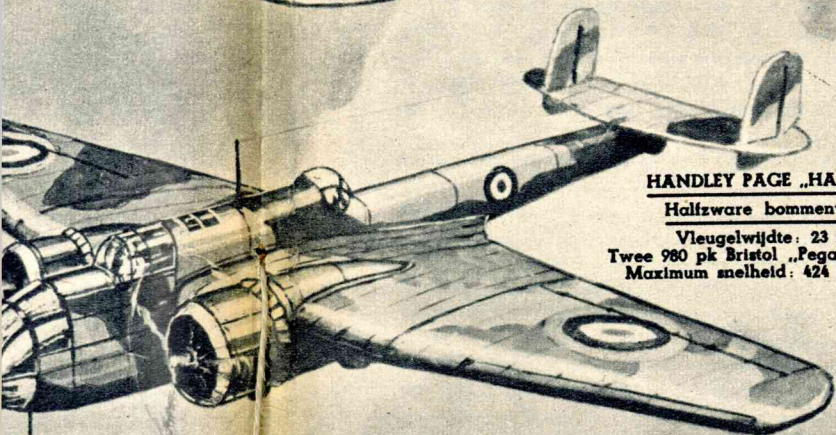
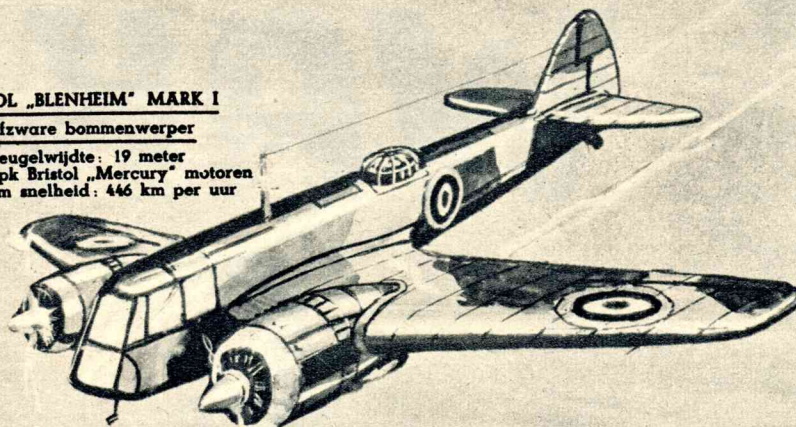

FAIREY „BATTLE“, halfzwaar
 tweepersoons bombardementsvliegtuig
 Vleugelwijdte: 18 meter
 1030 pk Rolls Royce „Merlin“ motor
 Maximum snelheid: 411 km per uur

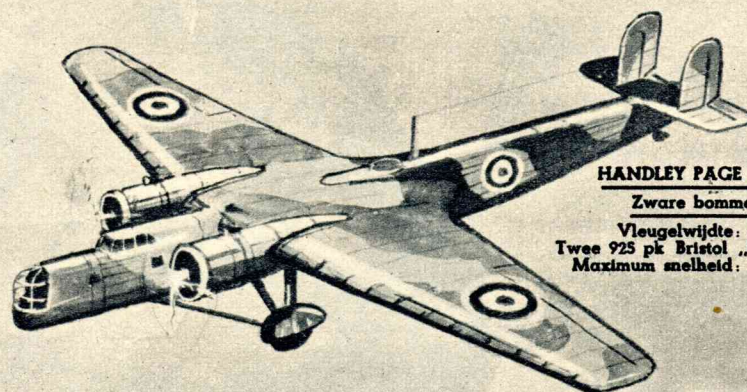
MARK IV
 bombardements-
 vliegtuig
 18 meter
 2 „Mercury“ motoren
 400 km per uur

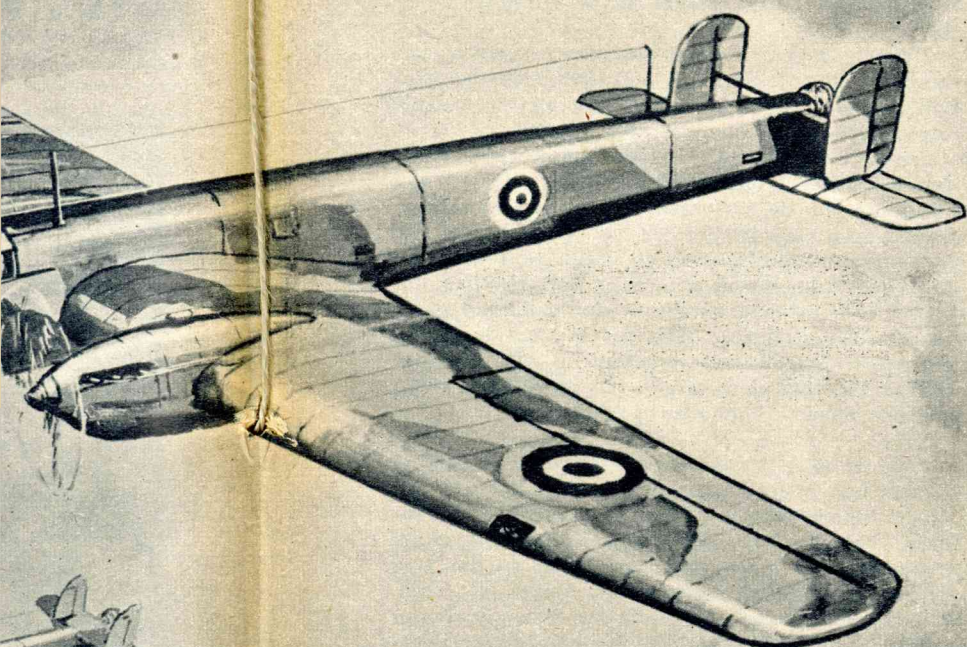
BRISTOL „BLENHEIM“ MARK I
 Halfzware bommenwerper
 Vleugelwijdte: 19 meter
 Twee 840 pk Bristol „Mercury“ motoren
 Maximum snelheid: 446 km per uur

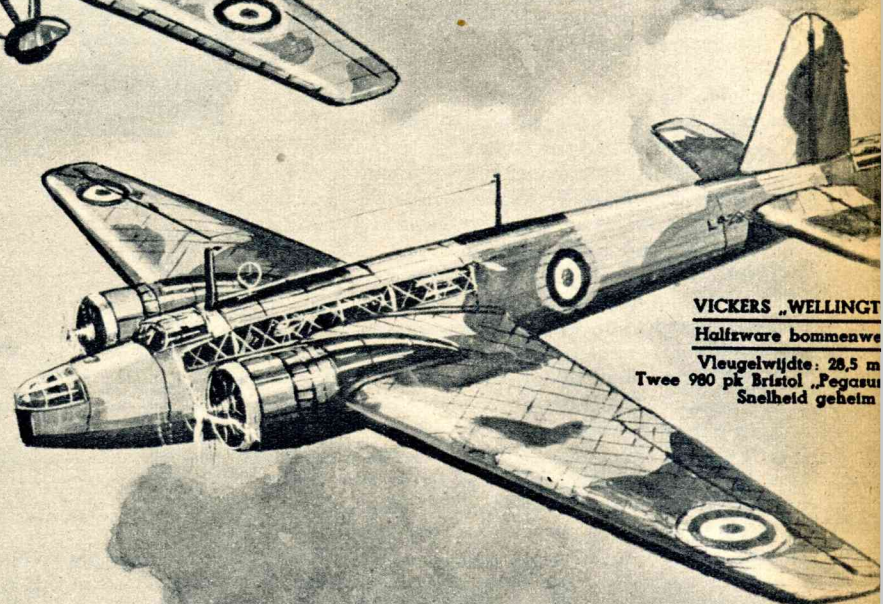
HANDLEY PAGE „HAMPDEN“
 Halfzware bommenwerper
 Vleugelwijdte: 23 meter
 Twee 980 pk Bristol „Pegasus“ motoren
 Maximum snelheid: 424 km per uur

HANDLEY PAGE „HARROW“
 Zware bommenwerper
 Vleugelwijdte: 29,5 meter
 Twee 925 pk Bristol „Pegasus“ motoren
 Maximum snelheid: 304 km per uur

HANDLEY PAGE „HEYFORD“
 Zware bommenwerper
 Vleugelwijdte: 25 meter
 Twee 480 pk Rolls Royce „Kestrel“ motoren
 Snelheid: 227 km per uur

VICKERS „WELLINGTON“
 Halfzware bommenwerper
 Vleugelwijdte: 28,5 meter
 Twee 980 pk Bristol „Pegasus“ motoren
 Snelheid geheim

DE NEDERLANDSE LUCHTMACHT

in actieven dienst wordt gebruikt; verder de Vickers Wellington bommenwerper, die met volle belasting een actieradius heeft van 5184 km. Sommige machines van verouderd type zijn reeds vervangen door moderne toestellen.

DE NACHT WAKE

Het was Zaterdagmiddag, en zij had haar halven dag vrij. Anne lag in haar bed, om uit te rusten, en haar nagels zoo'n beetje te verzorgen, en zij verlangde naar den avond, want die hield een belofte van ongewoon vermaak in. Nora had twee kaartjes voor het Repertorium-Theater gekregen. Zulke kaartjes werden geregeld aan het ziekenhuis gezonden, maar vielen zelden in andere handen dan die van het leidende personeel.

Opeens kwam Glennie de kamer binnenstormen. „Gilson moet je hebben,” viel zij uit, „onmiddellijk! De heele boel staat op zijn kop.”

Voor Anne iets zeggen kon, praatte Glennie door: „Nee, 't is dezen keer niets onaangenaams, wonder boven wonder. Ten minste niet voor ons. 't Is een sensatie, met een hoofdletter S. Weet je wien we hier krijgen? Bowley! Bowley's blindedarm is plotseling ruzie beginnen te maken. Niemand minder dan Bowley! Prescott heeft hem hier gehaald. Kun je 't je voorstellen? Vind je 't niet ongelooflijk? De groote Matthew Bowley in de aparte kamer op B. Of wat sta ik te bazelen — op 't oogenblik hebben ze hem natuurlijk in de operatie-zaal. Er is een speciaal hulp-reddings-nood-operatie-personeel gerequireerd, een heel leger, en jij behoort tot de uitverkorenen. Ik gun je de eer, jongedame, en de pret ook!”

TWEE DE VERVOLG

Met gemengde gevoelens ging Anne zich bij zuster Gilson melden. Eer of geen eer, 't was een schande, — een zoodanig personeeltekort in een ziekenhuis, dat een verpleegster haar zuurverdienden halven dag per week verspeelde! Maar toen zij de operatiekamer van B bereikte, vergat ze haar ergernis door de opwinding der voorbereidselen.

Blijkbaar vond men het een geval van het allerhoogste gewicht. De directrice was persoonlijk ten tooneele verschenen, en deelde kwaadaardig bevelen uit; verder was er zuster Gilson, de zuster van zaal B, de verpleegster, die Prescott gewoonlijk bij zijn operaties assisteerde, en vier speciaal voor dit geval aangewezen helpers.

Er kwamen twee knechts binnen met nieuwe zuurstofcylinders. De narcotiseur was bezig zijn buizenverbinding tot stand te brengen. Er was een groote bedrijvigheid rondom, waardoor het natuurlijk nog moeilijker werd, alles in zoo kort mogelijken tijd gereed te krijgen. Eindelijk echter was het zoover, en had iedereen zijn witte jas en zijn handschoenen aan.

Eerst toen vertoonde zich dokter Prescott. Hij kwam snel en kalm binnen, zonder een schijn van vertoon of gewichtigheid, met een eigenaardige koelheid, een onverschilligheid bijna, die nergens op scheen te letten, maar in werkelijkheid alles opmerkte. Eén keer zag hij vlug de zaal rond, toen wist hij genoeg.

Anne had dokter Prescott nog nooit van nabij gezien, al was hij haar dikwijls op een afstand aangewezen. Nu zij hem in die operatiezaal rustig kon opnemen trof het haar aanstonds, dat hij zoo zeker en beheerscht van houding was, dat zijn persoonlijkheid zooveel rustig trillende kracht uitstraalde. Hij was niet bepaald groot of breed, maar hij had een zuivergebouwde en soepele gestalte, die hij kaarsrecht hield. Hij had een regelmatig besneden gezicht, met een onverstoorbaar kalme uitdrukking. Hij had dik donker haar, en een stevige kin, maar het opmerkelijkste van alles waren zijn oogen, met hun ingehouden en toch doordringenden blik, en een eigenaardige blauwe kleur, bijna als van ijs.

Hij gaf rustig een teeken. De patiënt, die al onder invloed van de narcose was, werd naderbij gereden en op de operatietafel neergelegd. Er was van den grooten Matt Bowley niets te zien dan een gedeelte van de huid, dat met jodium behandeld was. Prescott nam zonder dralen een lancet en maakte de eerste snede.

Anne was volkomen thuis in de sfeer van een operatiezaal. Zij had in Shereford, door dr. Hassall, menige operatie uitstekend zien verrichten, en zij

door dr. A. J. Cronin

KORTE INHOUD. Ann Lee, een knap jong meisje, is met haar zuster Lucy verpleegster in een ziekenhuis te Shereford. Door onoplettendheid van Lucy sterft een tweejarig patiëntje; Ann neemt de schuld hiervan op zich, daar haar zuster het verpleegstersdiploma nog niet heeft en door deze gebeurtenis haar carrière gebroken zou zijn. Ze wordt onmiddellijk ontslagen. Op den ochtend van haar vertrek ontmoet zij Joe Shand, een jeugdvriend, die haar reeds meermalen ten huwelijk heeft gevraagd. Met zijn taxi brengt hij haar naar Manchester, waar ze in het ziekenhuis Hepperton wordt aangesteld. Ze moet er hard werken. In Nora Dunn en zuster Glennie vindt zij twee sympathieke collega's. Reeds den eersten dag krijgt ze van dr. George Caley, hoewel onrechtvaardig, een terechtwijzing.

had heel knappe operaties door specialisten, die voor bijzondere gevallen ontboden waren, bijgewoond. Maar dit was heel iets anders — het was prachtig werk, ongeëvenaard, in zekeren zin een genot om aan te zien.

Met ingehouden adem volgde zij iederen snellen, zekeren stap vooruit. Toen zuster Carr, de gewone assistente van dr. Prescott, eens met het verkeerde instrument aankwam, had Anne het wel uit kunnen schreeuwen om zoo'n gemis aan begrip. Maar Prescott bleef stil staan, zonder zijn hoofd om te wenden, en liet het ongelegen komende opereermes op den grond vallen. Het vluchtige getinkel van het instrument tegen den vloer was een strenger terechtwijzing dan een vloed van afkeurende woorden. Toen stak hij zijn gehandschoende vingers uit, om de tang aan te nemen, die hij noodig had. Spreken deed hij geen enkelen keer. Hij hield er streng de hand aan, dat er tijdens een operatie zoo weinig mogelijk gesproken werd. Koel, terughoudend, dacht Anne, maar o wat een chirurg! Hier had zij een meester voor zich, een ster, die zij volgen kon, een beroeps liefde en toewijding, even groot als de hare.

Hij was nu bijna gereed; hij hoefde alleen den buikwand nog maar te hechten; en weer stond hij stil, wachtend op het woord, dat hem in staat zou stellen verder te gaan. Onder die pauze kromp Anne andermaal ineen. Zuster Carr, door al 't ongewone een beetje zenuwachtig, keek de verpleegster aan, wier taak het was, de watjes te tellen. Snel fluisterde de verpleegster:

„Vierentwintig.”

Zuster Carr wendde zich met een beweging van haar bolle lichaam naar Prescott.

„'t Is in orde, dokter,” zei ze, en ze gaf hem een naald.

Anne voelde zich van binnen koud worden. Dezen keer bleef het niet bij een prikkende ergernis. Zij werd zoo koud als ijs. Al was haar niets anders opgedragen, dan gereed te staan met den irrigator, toch had ze, bij instinct bijna, de operatie tot in de kleinste bijzonderheden waargenomen. Bijna zonder het te weten had zij de gebruikte watjes geteld. En zij was gekomen, niet tot het volle aantal vierentwintig, maar slechts tot drieëntwintig. Er was een watje te kort!

Als verlamd stond zij te kijken, terwijl Prescott den eersten steek legde. Blijkbaar was er buiten haar niemand, die de vergissing van de verpleegster had opgemerkt. Door alle voorschriften van haar opleiding en haar ervaring werd zij gedwongen te zwijgen, en tegelijkertijd wist zij, dat ze moest spreken, óf wel toelaten, dat de operatie op een ramp uitliep.

Ze kneep haar handen stijf dicht, en staalde zichzelf, om het moeilijke moment te trotseeren. Zij deed al het mogelijke, om haar collega te sparen. Zoo voorzichtig mogelijk schoof zij naar voren, en haar lippen bewogen nauwelijks, toen ze fluisterde:

„Zuster — er is een watje te weinig.”

„Stilte,” zei Prescott onmiddellijk. Terwijl hij de houding innam, om den tweeden steek te leggen, zocht hij met kouden blik naar de overtreedster. Toen bleef hij staan zooals hij stond, met zijn handen stil, en zijn oogen doorvorschten haar gezicht. „Wat zei u daar?”

Anne had geen zweem van kleur meer in haar wangen, toen ze hem aankeek.

„Pardon,” zei ze moeilijk. „Ik heb maar drieëntwintig watjes kunnen tellen.”

„Nonsens!”

Die uitroep kwam van de directrice. Zij ergerde zich aan zooveel euvelen moed. Met een nijldigen blik keek ze Anne aan.

Prescott hield haar met een gebaar op een afstand, en zuster Carr verbood hij op dezelfde wijze te spreken.

„Tel de watjes over,” zei hij kortaf.

De watjes werden in de kom nageteld. En het waren er maar drieëntwintig. Prescott zei niets. Hij wendde zich weer naar de tafel en bracht nog eens zijn hand binnen de wond. Toen zijn lange wijsvinger te voorschijn kwam, bracht hij het vermiste watje mee.

Er volgde een seconde van zoo volslagen verstildheid, als er zelfs in die operatiekamer nog nooit had geheerscht. Toen, zonder nog iets te zeggen, begon Prescott de operatie af te werken.

„Zoo, nu zal 't wel goed gaan,” zei hij rustig tegen den narcotiseur, toen hij klaar was. Hij deed zijn assistente en de onachtzame verpleegster hoegenaamd geen verwijt. Met een laatsten blik naar zijn patiënt passeerde hij vlug en zacht de deur. Naar Anne keek hij niet eens. Zij was er van overtuigd, dat hij het heele incident alweer uit zijn hoofd had gezet, als iets onaangenaams, iets, dat je maar het beste zoo gauw mogelijk kon vergeten. Zij wist niet, dat Robert Prescott niets vergat, dat in verband stond met het laaiende vuur van zijn eerzucht.

Toen Anne acht weken in Hepperton was, maakte zij zich hoe langer hoe ongeruster over het feit, dat zij zoo weinig van Lucy hoorde. Zelf schreef zij haar zuster tweemaal per week, maar antwoord kwam er slechts met lange tusschenpoozen, en dan nog slechts in enkele weinig zeggende zinnen. En toen, op een ochtend tegen het einde van Maart, kwam er een brief met nieuws, dat weinig minder dan verpletterend was.

„Lieve Anne,” schreef Lucy. „Je zult er waarschijnlijk wel een beetje van schrikken, maar ik hoop, dat 't je toch genoeg zal doen te hooren, dat Joe en ik getrouwd zijn. Ik zal je vertellen hoe 't gegaan is. Kort nadat jij vertrokken was, is Joe z'n vader gestorven. Ik had 't je nog willen schrijven, maar er is door de drukte niets van gekomen. Enfin, de oude heer heeft nogal een aardig sommetje nagelaten, en

toen heeft Joe de zaak verkocht, want hij had schoon genoeg van Shereford. Hij drong er maar steeds op aan, dat ik met hem zou trouwen, dan kon hij in Londen een nieuwe, grootere zaak beginnen. Dus toen heb ik eindelijk maar ja gezegd, en toen zijn we naar Londen gegaan en nu zijn we stevig getrouwd. Ik ben erg gelukkig, en Joe is een schat. Hij begint iets, dat N.V. Transport heet, precies 't werk waar hij 't beste in is, en er is een massa geld mee te verdienen.

„We hebben een schat van een huisje gehuurd, in Muswell Hill, en nu kan ik mijn hart ophalen met gordijnen uitzoeken en kleeden en meubels en alles kopen. Ik heb een verschrikkelijk *duren* — dat laatste woord was dubbel onderstreept — „zilveros van Joe gekregen, als huwelijkscadeau, en een groote toilet-necessaire. Echt een juweel. Je zult 't wel naar vinden, dat ik er uitschei met verplegen, vooral *na hetgeen je voor me gedaan hebt*” — ook deze zinsnede was onderstreept — „maar 't zal je wel plezier doen te hooren, dat ik mijn diploma gehaald heb, voor ik uit Shereford wegging, dus dat heb ik nu — je kunt nooit weten hoe 't te pas komt. Dus goed bekeken ben ik niet zoo héél erg te kort geschoten tegenover je.

Kom je eens kijken, hoe we 't maken, als je eens weg kunt komen? Het adres is 7 Elthreda Avenue, London, N. 10.”

Er stond een postscriptum onder:

„Ik moet je nog de hartelijke groeten van Joe doen.”

Anne liet den brief uit haar handen vallen, in een grenzenloze verbazing, waardoorheen zij zich gekwetst voelde, omdat Lucy haar pas zoo laat op de hoogte had gebracht. En toen schoot er een pijnlijke aandoening door haar heen, bij de gedachte aan het offer, dat zij gebracht had — en volkomen nutteloos gebracht! — en aan al haar geliefkoosde plannen voor Lucy en haarzelf. Zij had zoo gehoopt, dat zij ooit samen zouden werken en prachtige resultaten zouden bereiken in hun beroep. . . . dat was nu allemaal verkeken. Toen glimlachte zij een beetje wrang, denkend aan Joe's liefdesbetuigingen tegenover haarzelf nog zoo kort geleden. Arme Joe! Als was zou hij zijn in de handen van iedere vrouw. Maar toch, dacht Anne, was dit huwelijk misschien nog niet zoo kwaad voor hem, en voor Lucy ook niet. Er kwam opeens een groot verlangen in haar op, om haar zuster en Joe te gaan bezoeken. Zij stuurde hun een felicitatietelegram en ging toen naar miss East, om een weekend vrij te vragen.

„Een weekend?” riep de directrice uit. „Zooiets heb ik nog nooit gehoord. Waar wou u heen?”

„Naar Londen.”

„Dat dacht ik al. Jullie jonge meisjes hebben niets anders in je hoofd dan uitstapjes naar Londen. Ik vind 't groote gekheid. Waar moet 't met de tucht en de orde heen, als jullie nergens anders over denken dan over dwaze pretjes?”

„Ik wou alleen mijn zuster eens op gaan zoeken,” vertelde Anne. „Ze is pas getrouwd.”

„Nee, nee, 't kan werkelijk niet,” zei de directrice snel. „Ik kan u op 't ogenblik heusch niet missen. We zullen nog wel eens zien, als we een maandje verder zijn.”

Anne ging weer aan haar werk, met een stekelig gevoel van onrecht. En alsof zij nog geen onaangenaamheden genoeg had. . . . daar trof ze dokter Caley op de zaal.

De elegante geneesheer was in een stemming van opgeblazen zelfvoldoening — een bui, die voor Anne weinig goeds voorspelde, zooals zij bij ervaring wist.

Hij was een nul, die George Caley. Hij had zich op de een of andere manier door zijn studie jaren en examens heen weten te werken en was nu verloofd met de dochter van een particulieren dokter in de stad. Als hij getrouwd was, zou hij in de winstgevende praktijk van zijn schoonvader worden opgenomen. Dat was een lot uit de loterij voor Caley. Hij leefde dus in een duurzamen toestand van uitgelatenheid over zijn eigen knapheid. Iemand, die weigerde in te teekenen op die uitgelatenheid, beschouwde hij daarom alleen reeds als een vijand. Daarom had hij zoo'n hekel aan Anne.

„Zuster Lee,” begon hij, „ik heb zooveel naast het bed van nummer 19 op de vrouwenzaal dit boek gevonden.”

„Ja, dokter,” zei ze behoedzaam. „Ik heb haar dat boek gegeven.”

„Ik had gezegd, dat nummer 19 niet lezen moest, en dat wist u. Ze is erg zwak, 't vermoeit haar.”

„Ze is inderdaad zwak, dokter.” Anne spande zich in, om haar stem kalm redeneerend te houden. „Ze heeft nog maar heel kort te leven, is 't niet? Lezen is 't eenige, waar ze haar pijn door vergeten kan. Ze heeft me gesmeekt, of ze dat boek mocht hebben.”

„Of ze gesmeekt heeft of niet kan me niemendal schelen. Ik heb gezegd dat ik 't verkeerd voor haar vond. Ik heb de orders gegeven, die ik noodig vond. Als ik nog eens merk, dat u zich daar niet aan houdt, maak ik onmiddellijk rapport over u bij dr. Sinclair.”

Anne was zoo verstandig, niet het minste blijk van verontwaardiging te geven.

„Uitstekend, dokter Caley.”

Teleurgesteld keek hij haar aan, zoekend naar een manier, om haar zijn gezag nog dwingender op te leggen. Toen gaf hij, vóór hij ging, nog een bevel.

„Denk er vooral om, dat u dien patiënt met aderontsteking in nummer 15 zijn mesonyl geeft. Geef hem om negen uur vijf grein.”

Anne keek hem met groote oogen aan. Eindelijk had hij zich vergalopeerd. In zijn onwetendheid had hij zich in haar handen overgeleverd.

„Vijf grein?” vroeg ze.

„U verstond me toch? Vijf grein.”

Zij zweeg. Zij liet haar zeer duidelijke spot alleen door haar gelaatsuitdrukking blijken. Hij had zich al af willen wenden, maar die blik van onverholten gering-schatting hield hem tegen. Nog bleef het stil.

Toen zei ze:

„De maximum-dosis voor menosyl is een half grein.”

Hij werd rood tot in de wortels van zijn haar. En hij was zoo dom, een hoogen toon aan te slaan.

„Waar durft u over te praten? U hebt waarschijnlijk nog nooit van menosyl gehoord!”

„Ik heb er toevallig wél van gehoord.” Zij keek hem met een vriendelijk, medelijdend lachje aan. „En vijf grein is voor den sterksten man doodelijk.”

„Ja maar. . .” wou hij nog beginnen. Zij sprak verder, hem overstelpend met feiten.

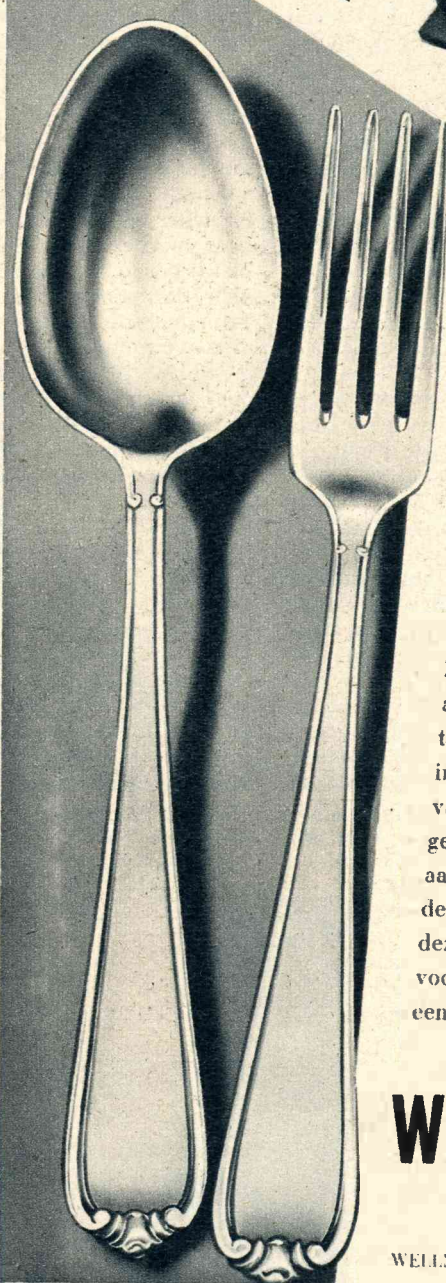
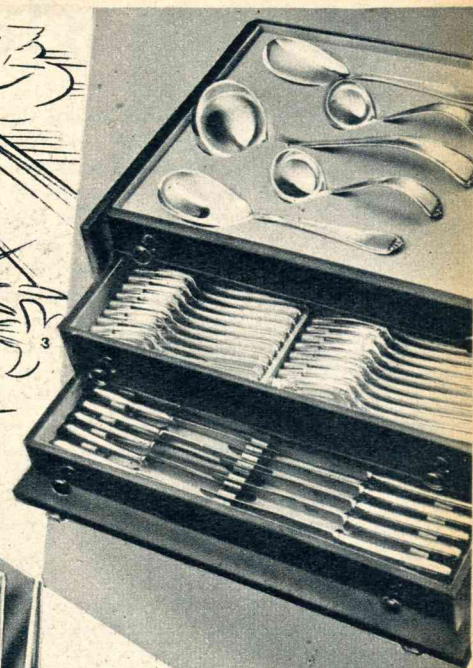
„Bovendien heeft dokter Sinclair maar een kwart grein voorgeschreven. Als u me niet gelooft, gaat u dan bij nummer 15 op de kaart kijken. Dr. Sinclair heeft 't er zelf op geschreven.”

Hij stond nu sprakeloos, en zij gaf hem de rest van hetgeen hem toekwam.

„U wilt toch niet, dat ik nummer 15 een doodelijke dosis geef. . . . ook al zijn 't uw orders. . . . is 't wel, dokter?”

Dat laatste „dokter” sprak zij uit met even duidelijke als verfijnde ironie. Hij maakte, dat hij de deur uit kwam:

Vervolg op blad. 26

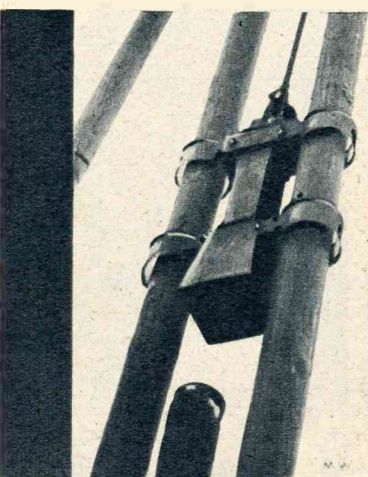
Schoonheid...

Elken dag opnieuw schenkt Wellner Zilver U een glanzende herinnering aan den grooten dag. Wellner is tafelzilver voor langen, trouwen dienst: in duurzaamheid zoowel als in rijkdom van decors werd het nog nooit zelfs geëvenaard! Alle prachtige modellen aan weerskanten gedecoreerd, ook de messen in denzelfden stijl - en deze schoonheid wordt schriftelijk voor 25 jaar gegarandeerd. Zoo U een apart geschenk beoogt, kiest

Wellner Zilver

WELLNER-ZILVER FABRIEKEN N.V. AMSTERDAM

GOEDE FUNDAMENTEN

Voor het gebouw van Uw toekomst is een goed fundament noodzakelijk.

Studeer techniek thuis!

met de schriftelijke lessen van PBNA, het erkende Nederlandsche Technicum voor schriftelijk technisch onderwijs.

Burgerlijke bouwkunde, Architectuur, Meubel- en Schildertechniek, Water- en Wegenbouw, Betonbouw, Werktuigbouwkunde, Auto- en Vliegtuigtechniek, Electrotechniek, Radiotechniek, Chemische Techniek, Zuiveltechniek, Speciale cursussen.

PBNA HET NEDERLANDSCHE TECHNICHUM ARNHEM

Dir. E. J. Rotshuizen en F. Wind

GEMOBILISEERDEN . . . PBNA verzorgt de technische cursussen voor militairen. Wendt U om int. tot de Commissie voor O. en O. in Uw kantonnement.

200 Leervakken
120 Leraren
5000 Cursisten

Zend deze COUPON aan PBNA voor kosteloos prospectus P1
Naam
Adres

De vriendinnen — dat komt er nu van, als je 't te ver drijft met de slanke lijn!

De hond wordt uitgelaten — een scène als uit een boosaardig teekenfilmpje.

CARICATUREN van Hagenaars

Jawel, u voelt u daar zoo levenslustig in het voorjaarszonnetje, u stapt daar zoo zelfbewust langs de Haagsche straten in uw nieuwe demi — keurig, kéurig! — uw houding is zoo correct en u dopt zoo zwierig naar allen kant. En u, u ziet er zoo hartbestormend uit in uw vlotte tailleur, den pasveroverden vos zoo quasi-onverschillig losjes van den schouder gegleden, en u gnnst zoo zelfverzekerd hautaintjes nu en dan 'n kennis een haast-onmerkbare neiging — Maar kijk, als u nu 'ns precies wilt weten, wat uw medemenschen van u denken, welken kijk hun afgunst en

De verkeersagent — een dreigend spookbeeld van wrake.

Het Salomons-oordeel — de twee vrouwen met den éénen baby.

hun leedvermaak, hun zucht tot overdrijven en ridiculiseeren op u hebben, dan moet u zich niet in uw spiegel bestudeeren — daar is een probater methode voor: kijk nu en dan eens om naar uw schaduw, die een speelsche lentezon over het plaveisel trekt. Werkelijk: geen beter middel tegen pose en zelfbewustheid!

Want elken helderen dag, dien ons spaarzaam vaderlandsch klimaat ons gunt, vertoont de zon langs onze

straten het schimmenspel van onzen dagelijkschen handel en wandel in groteske caricatuur. Een teekend evenbeeld van onze gestalten en attributen, van onze manieren en eigenaardigheden schuift er voor ons uit of sleept achter ons aan — overdreven, gechargeerd en onbarinhartig bespottelijk.

De zon ontwaakt al dadelijk in een spotzieke hui en begint meteen van ieder, die haar weg kruist, caricaturen te teekenen. U kunt van een piloot hooren dat de gekste gewaarwording van het vliegen laag boven een stad wel is, al die schaduwen over de plaveisels te zien schuiven, terwijl men van de menschen en de dingen zelf nauwelijks iets bespeurt, wanneer men ze zoo recht boven op hun hoofd ziet.

Goed, midden op den dag bindt de zon haar spotlust een beetje in en etst keurig-scherpe prentjes

wat onze grootmoeders noemden Tenerife-kant.

Heel anders is telkens weer het effect, naargelang de schimmen vlak naar voren, naar achter of schuin opzij vallen. Hoe lachwekkend volgzzaam beenen de voetgangers in het eerste geval achter hun conterfeitsel aan. Alsof zij onafscheidelijk aan de teenen van hun schaduw zaten vastgegroeid in plaats van omgekeerd. En al wat van den tegenovergestelden kant over het trottoir aankomt, trekt zijn schaduw recht achter zich aan, als een kind zijn wollen beest op wieltjes. En achter de vlugge, veerkrachtige, zelfverzekerde stappers schuift een boosaardig, parodieerend spookbeeld van onszelf, dat alles meedoet, alles nádoet... dat de gebreken van ons figuur grijnzend een beetje in de lengte of de breedte rekt, elk linksch of schichtig gebaar overdreven imiteert, onzen bestudeerden gang belachelijk maakt, onze gebaren en manieren als harlekijns-grimassen herhaalt.

Neen, uw zelfbewustheid en uw pose behoudt u niet lang, wanneer den heelen dag uw nar u achtervolgt en voor uzelf en iedereen bespottelijk maakt!

De drieling — zóó gelijk-en-gelijkvormig zijn de heeren nu in de moderne mode.

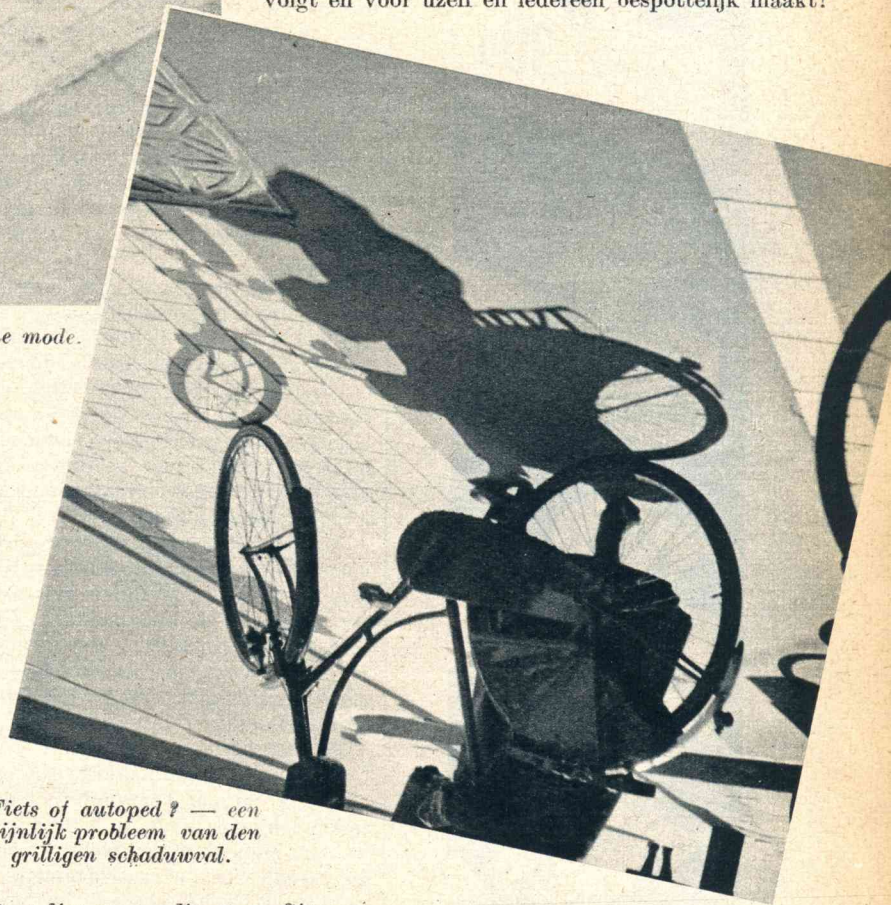

Het peper-en-zout-stelletje — zoo steekt de zon den draak met uw huisvaderlijken Zaterdagmiddaglicht.

van ons, onberispelijk van proporties. Als precies evengroote dubbelgangers van ons liggen ze dan op de straat aan onze voeten, vlak en zonder reliëf, zoo plat als een dubbeltje, als een stille, dreigende waarschuwing voor den voetganger, hoe hij eruit zal zien, als hij de verkeersregels een oogenblik vergeet....

Maar in den middag hervindt de zon weer haar ondeugende speelschheid. Wee dan de vrouw met de tóch al te slanke lijn, wee den gelieven, die in de buurt bekend staan als de anderhalve-cent, of het vriendenpaar, dat men kent als Watt en $\frac{1}{2}$ Watt! De spotprenten van hun onzinnig geprojecteerde silhouetten beslaan de helft van een straat, liggen tien huizen ver te kijk als onmetelijke taaipoppen.

Maar het mooiste zijn toch die korte-middag-schaduwen, die strak-zwarte, als met een fijn schaarje geknipte beeldjes, menschen, kinderen, boomtwijgen.... En de als met liefde en zorg neergeeteekende wielspaakjes van fietsen en kinderwagens, nèt

Fiets of autoped? — een pijnlijk probleem van den grilligen schaduwval.

De gelieven — die voor Siameesche tweeling schijnen te studeeren.

DE NACHT WAKE

Vervolg van blz. 23

en de bescheiden helling van zijn schouders, waarmee hij wegsloopt, woog op tegen alle onrechtvaardigheid, al het getreiter en de kleingeestige kwaadaardigheid, die ze door hem te lijden had gehad, en nog zou moeten lijden.

Door het grote nieuws in den brief van Lucy en door het geval met Caley waren Anne's gedachten zoozeer in beslag genomen, dat zij de operatie van Matthew Bowley, en de rol, die zij daarbij had gespeeld, bijna vergeten was. Maar den Vrijdagmiddag van diezelfde week kwam zuster Gilson van de zaal-telefoon naar Anne toe, en met een stem, of ze haar feliciteerde, zei ze:

„U moet op de aparte kamer in B komen. Meneer Bowley wil kennis met u maken.”

De zaalzuster was hoe langer hoe vriendelijker geworden tegenover Anne. Zij had al zooveel ellende achter den rug met onervaren verpleegsters, dat 't haar een opluchting was, nu iemand te hebben, die voor haar werk stónd en dus haar taak aanmerkelijk verlichtte.

„Kijk maar niet zoo verschrikt,” ging zuster Gilson glimlachend voort. „'t Kan nooit iets naars zijn.”

Toch gaf Anne met een zekeren angst aan den oproep gehoor. Matthew Bowley was voor haar niets anders geweest dan een geval op de operatietafel. Zij had geen flauw vermoeden, hoe hij was en hoe hij er uitzag in 't gewone leven. Met een eigenaardig beverig gevoel klopte zij aan zijn deur.

Een stem riep „binnen”.

De kamer zelf gaf haar al veel om naar te kijken, en met verwondering naar te kijken: hier was in de kale triestheid van dat ziekenhuis een plekje van pronk en weelde, met overal bloemen, en 'n radiotoestel naast het bed, en 'n groote mand aanlokkelijk fruit op tafel. Toch vond Anne den patiënt. Matt Bowley zelf, haar belangstelling nog meer waard. Hij was een vrij kort, farschgebouwd man van omtrent veertig, met een onregelmatig en hoekig, schrandere en goedgehartig gezicht, dat er uitzag, alsof het heel wat klappen had moeten verdragen, maar er doorheen was gekomen, en nu de macht en de verzorgdheid bezat, die groote rijkdom kan meebrengen. Bowley gaf Anne een stevigen, vriendschappelijken handdruk. Hij bekeek haar onder zijn borstelige wenkbrauwen uit, glimlachte langzaam en zei:

„Nu, zuster, ik ga morgen verdwijnen. Maar ik wou niet weg, voor ik uw gezicht gezien had — en ik moet zeggen, 't is best de moeite waard om te zien.”

Anne voelde, dat zij bloosde. Maar toen lachte Bowley nog harder, en hij sprak verder, met een rustige geslepenheid als van een samenzweerder.

„Ik wil niet uit de school klappen, zuster. Maar ik heb toevallig iets opgevangen. En ik mag u wel één ding zeggen: waarschijnlijk kan Matt Bowley méér beginnen in de wereld, zónder dat er een propje watten binnen in hem blijft zitten. Wat zegt u er zelf van, zuster?”

Anne's oogen tintelden.

„Ik geloof dat ik 't met u eens ben, meneer Bowley.”

Hij gaf een paar hartelijke klopjes op haar hand.

„Dan hebt u 't bij 't rechte eind, jongedame. Ik zie wel, dat u even verstandig als knap bent. En 't is heel mooi, als een vrouw die twee eigenschappen bij elkaar heeft.”

Zij kon zich onmogelijk gekrenkt voelen door den familiären toon, waarop hij sprak. Het was te duidelijk, dat hij alleen door gemoedelijke en vierkante belangstelling bezielde werd. Hij ging voort:

„En 't is nog mooier, als die vrouw verpleegster is! Kijk eens, kind — als een man dan toch ziek moet zijn, of als hij ziekte in huis krijgt, is 't een heele troost voor hem, dat hij een aardig en schrandere meisje om hem heen krijgt, en niet een soort werkster met een zuur gezicht.”

Op dit moment liet het klokje naast hem drie zachte slagen hooren. Hij zuchtte spijtig en na een laatste klopje liet hij haar hand los.

„Enfin, kind, ik zou den heelen middag wel door willen praten met je. Maar ik krijg straks een paar advocaten op visite. Allebei schavuiten.”

Hij wees met een gezicht van wrevel naar een grooten stapel brieven, die op zijn spreij lag.

„Maar da's niet erg, zuster — we zien elkaar nog wel. Ik vergeet iemand niet gauw, die iets voor me gedaan heeft. En voorloopig had ik graag, dat u dit van me aannam — 't is maar een souvenirje aan dat vermiste watje.” Hij nam glimlachend een keurig pakje van het tafeltje naast zijn bed en gaf het haar. „En nu zegt u niets — geen woord! Bedanken kunt u een anderen keer wel doen. Gaat u nu maar gauw weg en houdt u goed!”

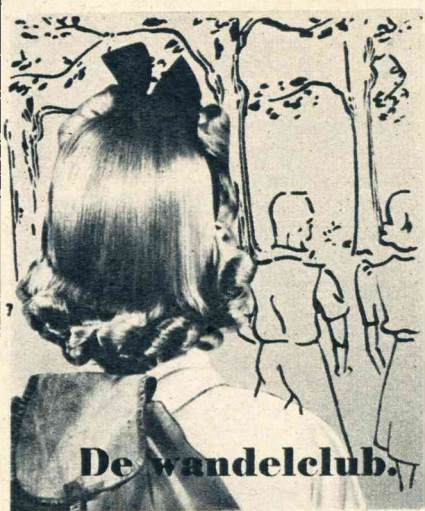
Anne verliet het vertrek met een warm gevoel om haar hart. 't Was heerlijk, als je gewaardeerd werd. Niemand anders kon 't Bowley verteld hebben, van dat watje, dan dr. Prescott. Zij kon haar nieuwsgierigheid niet bedwingen: zij bleef in de gang staan om het pakje open te maken. Er kwam een praat van een tasche te voorschijn, van alle gemakken voorzien. Zij was opgetogen, toen zij den beugel openknipte en in de verschillende vakken keek. Maar haar gezicht betrof, toen zij het portemonnaie open had. Er zat een briefje van tien pond in. Dat vond ze niet prettig. 't Verlaagde voor haar gevoel den dienst, dien ze hem bewezen had... 't was, of een kamermeisje een fooi kreeg. Ze wou hem dat bankbiljet teruggeven: ze kón het niet aannemen.

Ze stond op het punt, andermaal aan de kamerdeur te kloppen, toen zij een voetstap in de gang hoorde. Zij keek om en zag dr. Prescott op haar toe komen. Zij vond het onaangenaam, dat zij met de tasch en het bankbiljet in haar handen stond.

Misschien kwam het door 't bijna griezelig scherpe doorzicht van Prescott, misschien ook had hij geweten, dat Bowley van plan was, haar dat geschenk te vereeren; hoe 't ook zij, met één rustig omvattenden blik zag en begreep hij alles.

„Bowley maakt een mensch verlegen met zijn edelmoedigheid,” zei hij. „Dat ondervind ik iederen keer, als hij mijn honorarium wil betalen.”

Hoewel die paar eenvoudige zinnestjes

Ina is een enthousiast lid van de wandelclub: altijd gaat zij mee, ook met de zwaarste tochten en toch ziet zij er altijd fris en goed verzorgd uit. Iedereen bewondert haar mooi, glanzend haar, dat zij geregeld wast met Blondona, het moderne haarwasmiddel.

Blondona en Brunetta, de moderne alkalivrije haarwasmiddelen, maken Uw haar diep van kleur en glans. Blondona geeft door het preparaat Kamilloflor, het extract der bergkamillen, zelfs donkerder geworden blond haar zijn oorspronkelijke lichte kleur terug, terwijl Brunetta, dat Hequil bevat, donker haar een diepe, stralende tint verleent. Bovendien droogt het haar na het wassen met Blondona of Brunetta bijzonder snel.

BLONDONA
VOOR BLOND HAAR
BRUNETTA
VOOR DONKER HAAR

DE MODERNE ALKALIVRIJE HAARWASMIDDELEN
LAAT UW HAAR DOOR UW KAPPER BEHANDELEN MET ONZE
PRIMA VLOEIBARE SHAMPOOS BLONDONA V. OF BRUNETTA V.
V.H. 136-049

Waardig bekroond!

Doe wat bijna alle moderne mensen doen! Bekroon Uw heuglijk voornemen, Uw verlating, Uw huwelijk zeer waardig en modern: met een symbool zoo zuiver en mooi als het geluk zelf, met een H.D.Z.-ring van zuiver edelgoud, voegloos gesmeed. Let bij het kiezen der ringen dus op het H.D.Z. Meester-teeken, U hebt dan het mooiste sieraad. Voor héél Uw leven.

★ Ruime sortering H.D.Z.-ringen treft U aan in goudsmidszaken die onderstaand raamschild voeren.

Kiest voor
Uw Bonbons
Droste's nieuwe
assortimenten!

In elk der hierna te noemen prijsklassen, brengt Droste een speciaal assortiment, elk met de grootste zorg uitgezochte soorten. Er zijn dus:

8 „uitgezochte
soorten” in het
assortiment van
30ct
PER ONS

8 „uitgezochte
soorten” in het
assortiment van
35ct
PER ONS

8 „uitgezochte
soorten” in het
assortiment van
40ct
PER ONS

8 „uitgezochte
soorten” in het
assortiment van
45ct
PER ONS

8 „uitgezochte
soorten” in het
assortiment van
50ct
PER ONS
Vraagt Uw leverancier U deze
assortimenten voor te leggen!

**ALTIJD
WELKOM!**

**DROSTE
BONBONS**

den heelen toestand recht zetten, aarzende zij nog. Verlegen zei ze:

„Ik neem heusch liever geen geld aan, dr. Prescott.”

„Dat is onzin! Een arbeider is zijn loon waard — vooral wanneer hij verdwaaide watjes helpt opsporen. De beste dokter in de wereld kan niets beginnen, als hij geen bekwaame verpleegsters heeft. Er zijn zoo'n massa menschen, die dat niet begrijpen. Als ik u op de een of andere manier kan helpen, zal ik 't heel graag doen. Er is een vervolgcursus in verpleging van den zomer — misschien hebt u zin, om daar aan deel te nemen. Ik zal u een prospectus sturen. Ik doe er graag het mijne voor, dat er goed gewerkt wordt in Hepperton.”

Zeer verkwikt en aangemoedigd door die ontmoeting keerde Anne naar zaal C terug. Prescott had iets over zich, dat haar sterkte en aanvuurde. Maar toch bleef 't haar moeite kosten, het bankbiljet van tien pond te aanvaarden.

Na veel gepeins besloot zij, het geld te gebruiken om een huwelijksgeven voor Lucy en Joe te kopen — een zilveren presenteerblad.

De kwaliteit van het voedsel in de eetzaal der verpleegsters ging gestadig achteruit. Op zekeren dag werd er vergadering gehouden door Nora, Anne en Glennie, met zuster Dow en zuster Todd, twee stugge gemoederen, die zich den laatsten tijd aan Anne hadden gehecht, en een paar andere meisjes, die tot de meest intelligente verpleegsters in het ziekenhuis behoorden. Zij beraadslaagden over de vraag, op welke wijze zij het best, en met de grootste kans op succes, konden protesteeren.

„We moeten er in ieder geval iets aan doen,” zei zuster Dow. „Anders loopt 't op de grootste ongelukken uit.”

„Jawel, maar wat kunnen we doen?” vroeg zuster Todd met een wanhopig gebaar. „Ik zal je zeggen wat we doen kunnen,” zei Nora met heftigen nadruk. „We zullen ze zoo voor schandaal zetten, dat ze ons iets eetbaars geven. Ik loop al een dag of wat met dat idee rond. Luister eens goed. Dat eten van hen laten we staan. We eten onzen eigen kost. Morgen aan de lunch eten we niets, geen kruimel, en dan gaan we om half twee naar den winkel van Gibbs, we koopen beschuiten en kaas en bananen, en die gaan we op de binnenplaats vlak voor 't raam van de directrice op staan eten. Voorzoover ik weet wordt dat nergens in 't reglement verboden. En als we dat iederen dag doen, een week lang, zal de Stoomwals heusch wel eens opkijken en notitie van ons nemen.”

Nora's voorstel werd algemeen toegelicht. Maar Anne voelde vooruit, dat het plan weinig kans van slagen had. Zij voelde plotseling neiging, er eens met dr. Prescott over te spreken. Maar, dacht ze, zij kende hem nauwelijks; wie weet nam hij haar kwalijk, dat ze hem lastig viel... en in ieder geval was 't geen zaak, waar hij zich mee kon bemoeien. Zij begreep echter heel goed: aangezien de heele fout aan 't systeem lag, was er maar één weg, om tot afdoende en duurzame verbetering te geraken, namelijk, zich te wenden tot de hoogst mogelijke instantie, die boven de directrice stond.

Het aantal oproerlingen bedroeg in totaal negen. Den volgenden dag aan tafel, toen de lunch hun werd voorgezet, lieten ze die eenvoudig onaangeroerd. Er was niemand, die er veel notitie van nam. Zuster Lucas, wier taak het was, inspectie te komen houden in de eetzaal, vertoonde zich niet.

Om half twee staken de negen verpleegsters over naar Gibbs, het comestibleswinkeltje tegenover den hoofdingang van 't ziekenhuis, en deden er hun inkoop — biscuits, chocolade en fruit. Onverholten kauwend keerden zij terug, en zij voltooiden hun openluchtmaaltijd op de binnenplaats, vlak onder het raam van de zitkamer der directrice. Veel aandacht trokken zij niet. Maar zuster Todd kon althans opmerken:

„In ieder geval hebben we iets beters gehad dan ze ons binnen wouven voorzetten.”

Nora was zoo attent, een bananenschil op de vensterbank der directrice te deponeren.

Al had dus het begin van den veldtocht niet veel opgeleverd, om groot op te gaan, het was toch niet onopgemerkt gebleven: en het resultaat daarvan was den volgenden dag aan de lunch merkbaar. Zuster Lucas verscheen om klokslag één uur in de eetzaal, en toen het negental naliet, de borden te vullen, keek zij hen achterdochtig en streng aan.

„Waarom eet u niet?” vroeg ze scherp aan Nora.

„Ik heb daar geen trek in, zuster.”

„Wat is dat voor malligheid!” zei de hoofdverpleegster op een toon van beleedigd gezag. „'t Is heel goed eten.”

„Hoe weet u dat, zuster?” vroeg Glennie droog. „U hebt 't niet op uw menu. De hoofdverpleegsters krijgen heel ander eten.”

Zuster Lucas kreeg een kleur.

„Geen vrijpostigheden alstublieft. Als u niet eet, maak ik rapport bij de directrice.”

„Staat er ergens in 't reglement, dat we verplicht zijn, trek te hebben?” vroeg Anne onschuldig.

Er ontstond een stille jubel in het groepje, toen de zuster keek, of ze geen raad meer wist, zich omdraaide en wegliep. Later, toen zij in het winkeltje proviand hadden ingeslagen, liet Nora twee bananenschillen op de vensterbank van de directrice achter.

De volgende dag en de dag daarna gingen voorbij zonder ambtelijke bemoeienis — blijkbaar hoopten de autoriteiten, dat het oproer een natuurlijke dood zou sterven. Maar de rebellen hadden gezworen, nooit de vlag te strijken. En dus beleefde de eetzaal 's Vrijdags den schrik, dat de directrice in eigen persoon binnenkwam.

Met snelle schreden kwam zij den drempel over en de zaal door, een klein, bazig figuurtje, met een mooie paarse uniformjapon aan en een wapperenden, smetteloozen mutssluier. Haar gezicht was uitdrukkingloos, haar lippen hield zij ietwat getuit en haar handen in elkaar op haar rug. Zij vertraagde haar schreden, toen zij nader kwam, en de zaal was vol onnatuurlijke stilte.

Wordt vervolgd

Dit is het juiste moment voor 'n MARTINI!

Opwekkend Smakelijk
MARTINI
Gerond Pittig

Anneke ontdekt een schoonheidsgeheim... wordt zelfs populair!

Anneke was aardig en altijd opgewekt; toch was zij niet zo populair bij de klanten als de andere meisjes.

Ten slotte stortte zij haar hart uit bij Elly, haar vriendin. „Ik geloof, dat ik een vermoeide huid heb,” zei ze. „Ik kom te weinig in de buitenlucht.”

„Dat is wel zeker,” antwoordde Elly. „Ik heb het zelf ook gehad, maar Lux Toilet Zeep was mijn redding. De filmsterren in Hollywood gebruiken die ook.”

Niemand behoeft een „vermoeide huid” te hebben; ook U niet, zelfs al werkt U altijd binnenshuis. Lux Toilet Zeep houdt Uw teint fris en jeugdig. Vele beroemde filmsterren hebben haar mooie, blanke huid te danken aan het gebruik van Lux Toilet Zeep.

LUX
TOILET ZEEP
voorkomt een „Vermoeide Huid”

Anneke ging ook Lux Toilet Zeep gebruiken. Nu is ze het populairste meisje uit het restaurant.

Bette Davis
WARNER BROTHERS

Zij gebruikt Lux Toilet Zeep; negen van de tien filmsterren in Hollywood kunnen er niet meer buiten.

PANORAMA. Geïllustreerd weekblad. Verschijnt Donderdags. Tezamen met een der periodieken De Stad Amsterdam, Groot Rotterdam, 's Gravenhage in Beeld, Ons Land, Ons Zuiden of Ons Zeeland — f 1.62½ per kwartaal of f 0.12½ per week. Franco per post f 1.75 per kwartaal bij vooruitbetaling. Koloniën f 7.65 per jaar bij vooruitbetaling. Voor postabonnementen en adreswijzigingen van postabonnementen gelieve men zich uitsluitend te wenden tot het bureau te Haarlem. — Bureau's: HAARLEM, Nassaulaan 51. Tel. Int. 13866. Giro nr. 142700. AMSTERDAM, N. Z. Voorburgwal 262. Telefoon Interc. 35170. Giro nr. 92946. ROTTERDAM, Stationsweg 24. Telefoon Interc. 30540. Giro nr. 101981. 's GRAVENHAGE, Stationsweg 95. Tel. Interc. 111666. Giro nr. 43141. UTRECHT, Biltstraat 142. Telefoon Interc. 13473. Giro nr. 149397. 's HERTOGENBOSCH, Stationsweg 27. Telefoon Interc. 4286. Giro nr. 129750. MAASTRICHT, Stationsstraat 20. Telefoon Interc. 5851. Giro nr. 124690. VLISSINGEN, Badhuisstraat 3. Tel. 81. — De voorwaarden van onze gratis ongevalverzekering zijn op aanvraag verkrijgbaar.

LTZ 185-0141

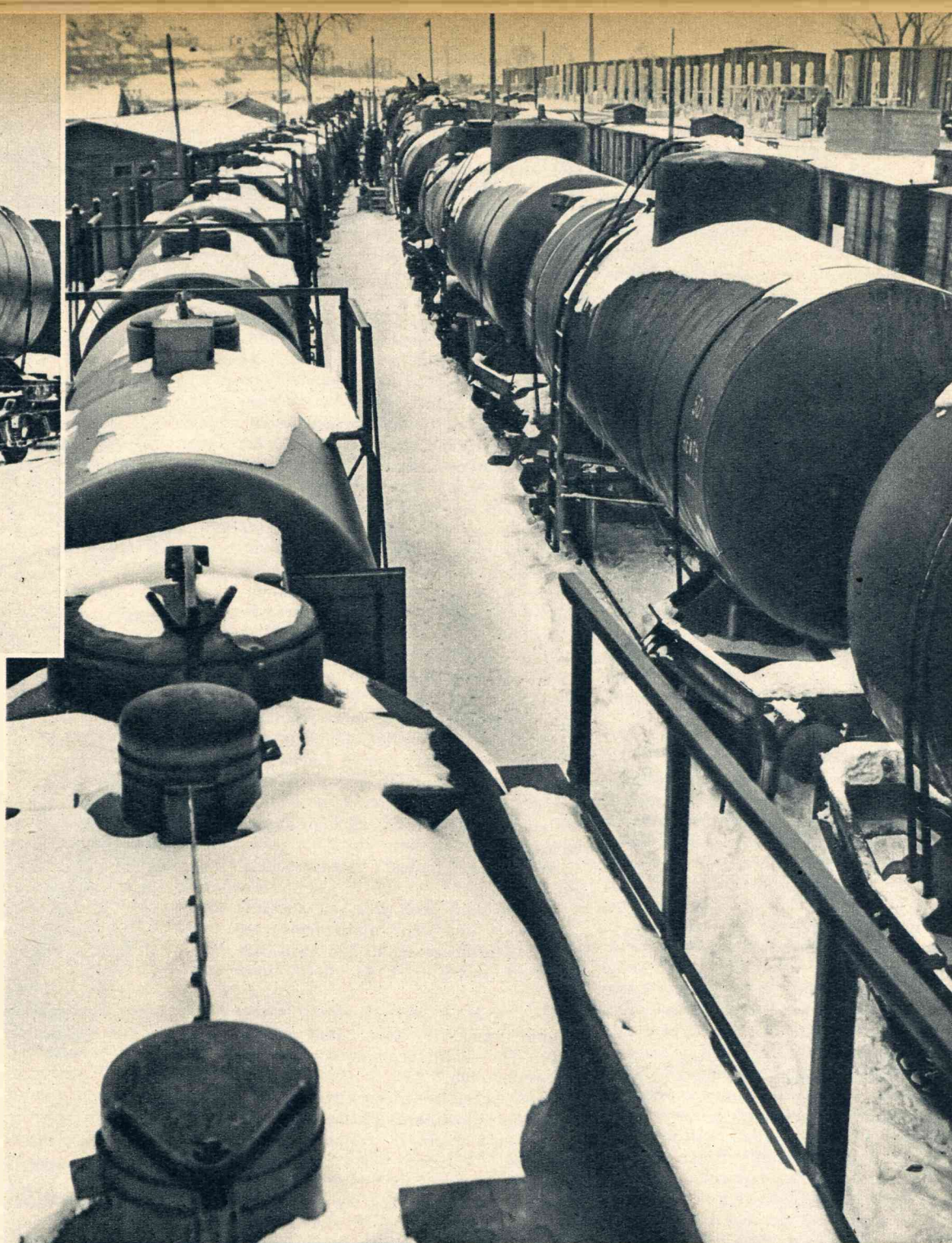

De overheveling geschiedt meestal op het station Przemysl. De Russische trein is net binnengereken.

Aanvoer van Russische olie

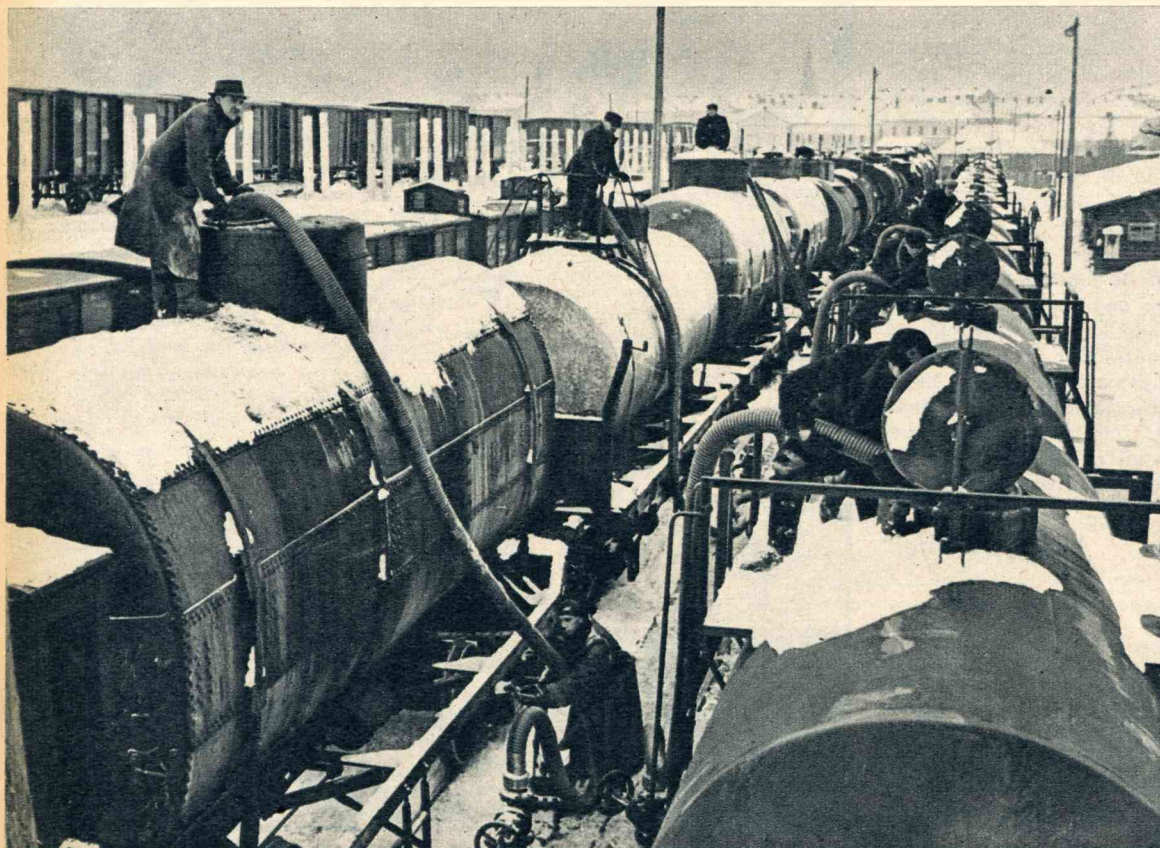
De olietransporten, die, via Polen, Duitschland van Rusland uit moeten bereiken, ondervinden eenige stagnatie door het breedteverschil der Russische en Duitse spoorwegen. Hierdoor moet het vloeibare materiaal bij het grensstation worden overgeheveld. Onze fotoserie vertelt u hoe dit in zijn werk gaat.

Bij het binnenkomen van het Russische transport (rechts) staat de Duitse tanktrein al klaar om de kostbare brandstof over te nemen.

Duitse en Russische benzinetanks broederlijk naast elkaar. Ofschoon het overpompen mechanisch gebeurt, blijft het al met al een tijdrovend werkje.

Een Russische transportgeleider controleert op een der tankwagens het rangeeren van den benzinetrein.

Neen, dit zijn geen vliegtuigskaders, maar een groep postduiven bij een oefenvlucht. Sprekend herinnert deze foto eraan hoe nauwkeurig de moderne technicus en vliegtuigbouwer de natuur heeft weten na te bootsen.

Postduiven bij het Fransche leger

Het modern uitgeruste leger beschikt over talloze middelen en wegen om allerlei berichten aan den man te brengen. Dat de postduif, als snel en betrouwbaar middel, nog niets van haar belangrijkheid heeft ingeboet, bewijzen de foto's die u hierover een en ander vertellen.

Kenmerken van de postduif zijn, behalve haar groote snelheid, een sierlijke lange hals en een opvallende slankheid.

In de loopgraven. Een belangrijk bericht moet doorgegeven worden en wordt daarom berestigd aan het pootje van de postduif, die zoo dadelijk haar opdracht zal uitvoeren.

De oefenvlucht is afgelopen. De soldaat, belast met het toezicht over de postduiven, roept de dieren, die op zijn fluitsignaal dadelijk reageeren, terug.

OVERSTAPPIE

BIJ ONZE
„JONGENS
TE VELDE”

IN DEN SPEELTUIN

Zoals de vele belangstellenden j.l. Maandag gemerkt zullen hebben, is de tocht van den Kakelbonten Mobilisatiebus niet doorgegaan. Natuurlijk spijt 't Overstappie erg, dat hij z'n bewonderaars moest teleurstellen, doch zij moeten den moed niet opgeven. Misschien krijgen zij hem tóch nog eens te zien, bijvoorbeeld volgend jaar, als het weer 's 1 April is....

Utvallen, ikke?" zegt Jilles verontwaardigd. „Jou moete goed begriepe, ik ben op marsch nog nóóit uut'vallen." En met een energiek gebaar sjort hij z'n koppel dicht.

't Is vroeg dag voor ons. Al om vijf uur schetterde de reveille, want op het dienstbord stond: „Uitruk-kende dienst in volledig veldtenue. Brood en bereide koffie meenemen". We gaan, zooals we dat in 't veldleger noemen, „'n marschie pikken". En niet zoo'n klein marschje ook!

Het heele „zwikkie" gaat mee, vuurwapens, patronen, ransel, pioniergereedschap, gasmaskers.... alles bij elkaar 'n respectabel vrachtje. En nu is het maar de vraag: hoe zullen de oud-gedienden zich onderweg houden?

„Die legge fanavond met se alle op 't matje foor de siekesaol," voerspelt facteur Overstappie. „Opa fooran! Die tippelt zich vandaog 'n paor fijne buitemodel-blaore. Waor of niet, Opa?"

Doch Opa, onze nestor van lichting 1924, laat zich niet op stang jagen. Heel bedaard staat hij z'n beenwindsels om te binden. Op z'n stroozak ligt z'n uitrusting al klaar. In z'n broodzak zit 'n indrukwekkende voorraad kuch en z'n veldflesch is gevuld met heete koffie. En aldus toegerust, ziet Opa de toekomst met vertrouwen tegemoet.

Neen, aan Opa is niet veel eer te behalen. Overstappie ziet dus naar een nieuw slachtoffer om....

„Mot je Nellie sien!" barst hij los. „Die denkt dat ie naor 'n bal-maskee mot as wandelende kerst-boom!"

Inderdaad maakt onze keurige Hagenaar 'n ietwat overladen indruk. En dat komt omdat z'n eetketel per ongeluk aan den voorkant is komen te zitten; bovendien heeft hij z'n overjas, netjes op rol gebonden, om z'n nek gehangen. Nu wendt hij krampachtig pogingen aan om over dit alles heen z'n gasmaskerzak te wurmen! En hij zet 'n erg ongelukkig gezicht, als die pogingen niet volledig slagen....

„Je hebt altijd van die mensche, die bizonder wille doen," moppert korporaal Papkind, die hoofdschuddend het tenue inspecteert. „Dat eetbakkie moet op je rug, Nellie. En je demisaison kan je vandaag rustig thuis laten."

Met vereende krachten wordt de Hagenaar opnieuw aangekleed en tot slot krijgt hij z'n helm op.

„Eigelijk sonde, dat ie se kepi fandaog niet op mag," meent Overstappie. „Afijn, die hellem staat 'm óók reuse flug..... maor dan mot ie verdraoid hard loope!"

Zoo langzamerhand is de sectie gereed, de koppels worden in de taillehaken gehangen, de veldmutsen verhuizen naar den broodzak.

„Best weer om uit wandelen te gaan," rapporteert Jilles, die naar buiten is geweest om gegevens voor

een meteorologische voorspelling op te doen.

„Jij sal wel anders piepe as je fanaovond op je wenkbrauwe thuis komt," meent de facteur. „Afijn, nog 'n paor maonde, dan is al dat gesappel afge-loope."

„Zwaaien we dan af?" informeert de Hagenaar vol hoop.

„Niks hoor, dan worre we gemotoriseerd."

„Begint dat brokkie facteur nou al weer met z'n gebonk?" vraagt Papkind.

Doch Overstappie is tamelijk zeker van z'n zaak. Z'n functie brengt hem nogal eens op het bureau en, daar verzamelt hij 'n schat van militaire kennis.

„De majoor heb 't séllef gesegd," verweert hij zich. „De heele kompie komt op wieletjes te rije. De kaptein foorop in 'n reuse slee en wij met se alle d'r achteran in autobusse, piekfijn, man...."

„Als ze 'n beetje rojale bui hebben, doen ze d'r nog 'n stewardess óók bij," hoont Papkind. Blijkbaar heeft hij weinig vertrouwen in Overstappie's ont-hullingen.

„Frág 't dan sellef op bureau," noodigt de facteur hem uit. „Da's de moderrene tijd! Se benne tegeswoordig soo afgeraosend gauw met oorlog maoke, dat 'r geeneens tijd meer is om te loope. Alle paorde worde óók afgeschafft."

Heelemaal gelijk heeft de facteur niet, maar toch is het een feit, dat bij de artillerie de paarden-bespanning in veel gevallen door motortractie werd vervangen. En den laatsten tijd hoor je óók al van „motor-huzaren" spreken. Komt er 'n tijd, dat de onbereden wapens eveneens worden gemotoriseerd?

„Loope, dat was goed in de ouwe tijd, toen se nog knussies met knotse vochte," oreert de facteur. „Tegeswoordig gaot alles met stroomlijn. De soldaote krije autobusse en de sersjante komme op fan die kleine hakkepoftjes te sitte."

„En de korporaals?"

„Die krije 'n autoped," beweert Overstappie onvervaard. „Met fóórwielandrijving en terugtrap-remme...."

„En de facteurs komme op rolschaatse te rije!" voltooit Papkind dit toekomstbeeld. „Vooruit manne, antreje!"

Buiten toetert de hoornblazer z'n waarschuwings-signaal. 't Is vijf minuten voor appèl.

Papkind laat zich niet kennen

„Gééééft... acht!"

De kompie staat onbeweeglijk in het voorjaars-zonnetje. Eerst is er rechts gericht en inspectiegemaakt, nu gaat de oudste luitenant den troep present melden bij den kapitein, die al met helm en klewang op 't bordesje gereed staat en z'n schare monstert.

Opnieuw staan we op de plaats rust, dan knallen de haken weer en gaat het: „Reks uit de flááááank.... marsch!" de poort uit. En terwijl de schildwacht z'n geweer in den arm neemt en de kapitein 'n paar ingewikkelde figuren met z'n klewang beschrijft, oogt de sergeant-majoor ons vergenoegd na. Dat wordt 'n ongewoon rustig dagje op het bureau. Zonder gezeur over nog niet geïnde soldij, verlofruilerij en bewegingsvrijheid zal de majoor zich ongestoord aan z'n indrukwekkenden stapel paperassen kunnen wijden. Doch 't blozende boerinetje met haar haringtonnetje bij ons hek ziet de kolonne met minder voldoening passeeren.

Daar zit hij nu, de arme Jilles!

Voor haar zijn er vandaag geen zaken te doen....

Het wordt 'n bataljonsmarsch en dus zijn de andere compagnieën ook van de partij. De majoor met den gouden balk achter z'n ster voert 't commando.

„Links, rechts, links, rechts...." Daar gaat het bataljon, de trommen dreunen, een hoorn schalt. Regelmatig klinkt het rythme der duizenden „kistjes". Wat er van alle hervormingsgeruchten ook waar moge zijn, voorloopig loopen we nog. De kapiteins marcheeren met getrokken klewang aan het hoofd van hun compagnieën, hun ondercommandanten loopen naast de secties. Alleen de majoor loopt niet, hij zit hoog te paard en zwaait z'n sabel telkens als er gegroet moet worden. Naast hem rijdt de luitenant-adjudant, maar die mag het blanke staal rustig in de scheede houden.

We hebben bekijks genoeg. Vooral de tamboers kunnen zich in een levendige belangstelling van de schooljeugd verheugen. 'n Nijdig keffertje daarentegen toont meer interesse voor de trappende pooten van het majoorspaard.

We komen over het dorpsplein, waar drogist Puypkrijdt ons over z'n stopflesschen vertrouwelijk toeknipt. Boven ons vischwinkeltje verschijnt Mientje op het balkonnetje en ze zoekt net zoo lang tusschen de grijze gestalten tot ze haar Jilles, van verlegenheid barsch kijkend en recht als een paal, ziet voorbijtrekken. Dan komen we langs ons kleine stationnetje, juist puft een lokaaltreintje binnen.

Vooran zien we den majoor z'n sabel omhoog heffen en een commando vindt zijn weg door de gelederen.... „Rust!" We zijn buiten 't kantonnement en dus behoeft er niet langer in de houding te worden gemarcheerd. Ook de helmen gaan nu af.

„Effe tijd foor 'n saffiaontje," zegt Overstappie en hij pakt al. Overal stijgen nu uit de kolonne van deinende helmen de rookwolkjes op. Meteen wordt er gezongen ook. Populaire liedjes van de radio en dan het meer klassieke „Sarie Marijs". En als we werkelijk niets meer weten, volgt het diepzinnige: „Eikehout is eikehout, eikehout is hout". Tusschen dezen spontanen gemeenschapszang laat de hoornblazer z'n marschen schetteren. Hij doet 't geweldig.

„Die smakker ferdient fandaog se acht spie ten minste," constateert de facteur voldaan, want de hoornblazer draagt een gele bies rond zijn kraag en deze bijzondere onderscheiding wordt 's Zaterdags bij het soldij-betalen met zesenvijftig cent extra gehonoreerd.

't Is lekker weer, er zit voorjaar in de lucht. Aan de boomen zwellen reeds de knoppen, de natuur heeft dus de felle vorstperiode overleefd. En dat is

„Honderdtwaalf kilo!" leest Papkind onthutst. Later merkt hij dat onze facteur verantwoordelijk is voor deze onverwachte gewichtstoename.

meer dan we dezen winter durfden verwachten.

„Gaot je goed, Opa?” informeert Overstappie.
„Wordt 't niet sachie'san tijd om effe te parkeere?
En hoe is 't met boere-Jilles. Ben je al moei?”

Jilles laat 'n verontwaardigd gesnuif hooren. Zoo'n marschje beteekent niets voor hem. Heeft hij tijdens zijn eerste oefening den vierdaagschen afstandsmarsch niet met succes geloopt? Met bloemen bekranst is hij Nijmegen triomfantelijk binnengetippeld. En wie het niet gelooven wil, kan in Jilles' portemonnaie komen kijken, daar zit het kruis met het geel-groene lint in.

„Toch sien ik d'r fan komme dat je fandaog 't end niet haolt,” tracht Overstappie hem te overtuigen. „Je loopt soo raor met je kop te wiebele...”

„Dat je die decoratie niet draegt, Jilles,” verwijft Nellie hem.

„Misschien mag jij 'm zoo lang op je borst prikken,” oppert korporaal Papkind. Doch neen, Jilles' bescheidenheid verzet zich tegen het dragen van z'n eereteeken, maar uitleenen doet hij z'n kruisje niet!
„Dan moete jou eerst zölf maar 's vier dagen 'loopen hebben,” meent hij.

Links, rechts! We loopen over een betonweg, suizend schieten ons de auto's voorbij. Het zonnetje staat nu hoog aan den hemel, hier en daar wordt al met zakdoeken gewerkt.

„Kompleet 'n hittegolf!” overdrijft de facteur.
„En dan mot je 'n tikkie dikvig fan postuur weze...”

Dit laatste slaat kennelijk op onzen corpulenten brigges. Maar Papkind laat zich niet kennen. Wel verschijnen er pareltjes op z'n voorhoofd, maar hij houdt ons prachtig bij. „Vooruit, manne, zinge!” brult hij.

„Rats, kuch en boone,” klinkt het daverend. De lentezon speelt op helmen en blinkende wapens, hoven ons koepelt een blauwe hemel. De majoor kijkt eens om. Zijn bataljon marcheert. Links, rechts, links, rechts...

Jilles gaat schommelen!

„Wat rookt de boer in z'n pijp?” blaast de hoornblazer en „Hooi, hooi, hooi!” antwoordt het heele bataljon in koor. We komen door vriendelijke dorpjes, maar overal zien we stellingen en geschut. Op 'n landwegje houdt de kolonne halt.

„Afhangen!” klinkt het commando. We gaan

rusten. En nog niet eens op zoo'n gek punt, want vlak bij is 'n echte onderwetsche uitspanning met keurig geschoren linden er voor.

„Hoe bestaot 't?” barst opeens Overstappie los.
„We gaone wippe, jonges!” Achter het cafeetje heeft hij een speeltuin ontdekt!

Kijk, dat is nu zoo eigenaardig bij ons in dienst. Als we eenmaal het veldgrijs dragen, voelen we ons weer de jeugdige „biggen”, die indertijd hun opwachting in de kazerne maakten. Als er op marsch 'n aardig meisje naar ons kijkt, wuiven we haar enthousiast toe en toch zijn de meesten van ons reeds lang brave huisvaders. Als Overstappie in 't burgerleven met z'n kleine meid in 'n speeltuin komt, is hij eventueel bereid, mits er niet al te veel mensen kijken, even met haar op den schommel te gaan. Hier brult hij: „Mot je die móórd-hobbelpaorde sien!” en beklimt ijlings een der houten rossinanten.

Terwijl de majoor en z'n compagniescommandanten zich behaaglijk achter 'n kop echte boerenkoffie installeren, onderneemt het bataljon 'n masalen aanval op de meegebrachte kuch.

„Prop je nou niet te fol, Jilles,” waarschuwt de facteur. „Je begon daor straks tóch al zoo leelijk door je knieje te sakke.”

Doch de brave Jilles negeert al deze uitlatingen, hij houdt theorie.

„As jou maar steeds goed oppe hak stappe,” oreert hij. „Ik heb nog nooit blaren 'loopen.” Jilles is weer 'n enthousiast tippelaar geworden. In de krant heeft hij gelezen, dat er dit jaar wederom 'n vierdaagsche afstandsmarsch geloopt wordt, thans in de omgeving van Utrecht. „Ik laat me inskrijven,” belooft hij.

„Jilles wil natuurlijk se borst fol medaljes hebbe,” veronderstelt Overstappie boosaardig, doch neen, om het eeremetaal is het den braven Fries niet begonnen. Het gaat hem meer om de spórt.

„En uut'vallen ben ik nog nooit in mien leven,” besluit hij fier.

Overstappie heeft inmiddels z'n hobbelpaard weer beklommen. „Nou ben ik te minste óók 's bereje,” constateert hij voldaan. „Hiero Haogenaor, jij op die andere knol, dan ben je me adjudant. Op sij, doodgewoon foetfolk, we slaone op hol...”

We hebben 'n stevig marschje gemaakt en de weg terug is nog lang. Maar toch toont het bataljon 'n geweldige belangstelling voor de wip en het rijtje

schommels. 'n Waarzegmachine is er ook in den tuin en daar kunnen we, à raison van 'n vierduitstuk, opzienbarende onthullingen opdoen. Den braven Jilles wacht een rijke kinderzegen, Papkind zal het tot honderd jaar brengen, onze keurige Hagenaar daarentegen moet zich in acht nemen voor 'n blond vrouwspersoon. Dan ontdekt Papkind een weegschaal. Toen hij in dienst kwam, woog hij 190 pond, hij weet, dat hij sindsdien, zooals de meeste gemobiliseerden, 'n paar pond is aangekomen, maar hij schrikt toch even als hij den wijzer tot 112 kg ziet doorslaan! Gelukkig bemerkt hij bijtijds de aanwezigheid van Overstappie, die 'n afdoende verklaring vormt voor deze onverwachte gewichtstoename!

Jilles heeft op 'n hobbelpaard gezeten, hij heeft gewipt, hij is al 'n keer van den boegspriet geduikeld, maar nog steeds heeft hij niet genoeg van de geueugten, die de speeltuin hem biedt.

„Oppe skommel,” kraait hij nu en Overstappie moet hem opzetten. Steeds hooger gaat het en op 't end maakt hij zulke geweldige zwaaien, dat hij 't er benauwd van krijgt.

„Ik wil d'r uut!” brult hij, telkens als hij den beganen grond weer ziet naderen.

„'n Goeje sportsman mot niet bang weze,” meent Overstappie en hij doet nog eens extra z'n best. Hij heeft nu trouwens 'n goeden helper gevonden in den Hagenaar. Steeds opnieuw zwiert Jilles naar boven....

„Verzamelen,” wordt er geblazen, we gaan weer op stap. 't Gaat nu op huis aan en dus is de stemming uitstekend. Maar wat is er met Jilles aan de hand? Als hij z'n uitrusting gaat omhangen, ziet hij al 'n beetje pipsch, maar nu schijnt hij het toch werkelijk even te kwaad te krijgen. Z'n helm zakt scheef, wankelend treedt hij uit 't gelid.

„Voorwaarts... marsch!” klinkt het commando, het bataljon zet zich in beweging.

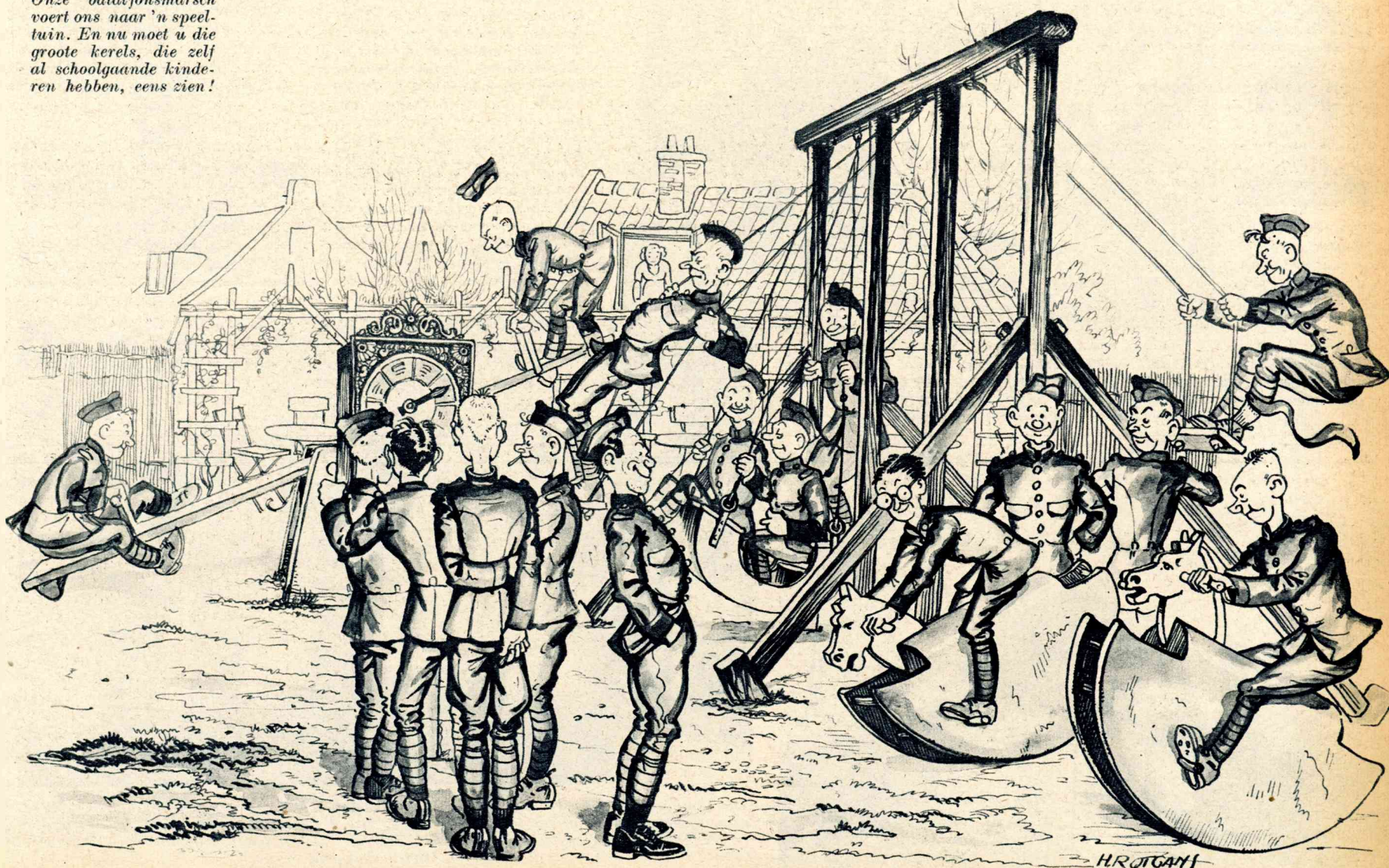
„Fooruit Jilles, goed op je hakke stappe!” grinnikt de facteur.

Maar de arme Jilles kan niet. Daar zit hij nu, terwijl de compagnieën langs hem trekken. Z'n voorhoofd is klam, in z'n maag heeft hij 'n draaierig gevoel, 't suist in z'n ooren, overal ziet hij sterretjes... zijn escapades op wip en schommel wreken zich!

Zoo kwam het, dat Jilles, de held van vele afstandsmarschen, dien dag onze eenige uitvaller werd....

L.

Onze bataljonsmarsch voert ons naar 'n speeltuin. En nu moet u die groote kerels, die zelf al schoolgaande kinderen hebben, eens zien!

Het stille water van den Ouden Rijn voert door het oude hart van de stad.

LEIDSCH STADSSCHOON

De Uiterste Gracht, een van de talloze verdroomde oude hoekjes van de industriestad.

De Kalvermarkt is een van de schilderachtige oud-Leidsche grachtenplekjes, die hun geboorte nog behouden mochten.

Boer Rinus van ons regiment
...wie heeft het ooit gedacht...
is overdag een stille vent...
maar zingt diep in den nacht!

Galmt heel de troep uit volle borst
het lied van Jan Soldaat...
is 't Rinus die zijn zwikkie torst
met strakgeplooid gelaat!

Maar sluipt u op een stillen nacht
zijn kribbe naderbij,
dan zingt hij droomende... héél zacht...
het lied der boerderij!

Zoo gaat Rinus 's nachts met verlof
zonder vervoerbewijs;
zelfs geen soldij.... is dat een bof....
is nodig voor z'n reis!

Ziehier een beeld uit het refrein
van Rinus' droomenlied!
Al is een droom ook enkel schijn
...ons Rinusjé geniet!

De nieuwe Fransche actrice Viviane Romance, die stormenderhand de Europeesche filmmarkt, en in 't bijzonder de Fransche, heeft veroverd, speelt in deze spitse politiefilm de hoofdrol. Zij geeft aan deze Lumina-film een warme, gevoelige kleur.

Het Café des Papillons, waar na een telefonischen oproep vijf menschen bijeen komen en wachten op de onthulling van een geheim. Twee zijn er reeds aanwezig, rechts, en wel de boekhouder Beatrix (Larquey) en de antiquair Mutter (Dalio).

Café des Papillons

Een zangeres in een nachtcabaret wordt juist na het beëindigen van haar nummer opgebeld door een onbekende, die haar vraagt den anderen morgen voor een belangrijke aangelegenheid in een bepaald café in de banlieue te komen. Nieuwsgierigheid drijft haar aan die roepstem gehoor te geven en als zij er komt, blijkt een viertal andere, voor elkaar totaal onbekende lieden eenzelfde oproep ontvangen te hebben.

Ze staan voor een raadsel. Met welke bedoelingen heeft de onbekende al die menschen juist naar dat ver afgelegen café laten komen? Waarom is hijzelf

niet verschenen? Was het een grapje? Niemand weet antwoord op die vragen.

Dan, als de eigenaar van het café ter verantwoording zal worden geroepen, blijkt dat deze in zijn kamer vermoord is. Er komt nu een kentering in het drama, en de politie, die ter plaatse verschenen is, is er van overtuigd, dat de moordenaar al die menschen heeft opgeroepen, om de aandacht van zich af te leiden.

Is hij echter zelf onder de opgeroepenen? Of zijn het allemaal slechts argelooze slachtoffers? Van dat moment af begint het mysterieuze zaakje zich te ontwikkelen in een andere richting. Want tervijl de politie heftig speurt naar den dader wordt de zangeres verliefd op een van de andere betrokkenen in de moordzaak. Die liefde wordt ten slotte haar noodlot en eindigt in een heftige tragedie.

Doch het is juist dat tweede gedeelte van deze film, waarin Viviane Romance gelegenheid krijgt haar talent te toonen. Zij speelt met een rust en een gemak en zoo warm menscheijk en overtuigend, dat het niet nalaat een diepen indruk te maken. Naast haar staan haar echtgenoot, George Flamant, als steeds in een rol waarin hij de personificatie is van sluwe, koele onbetrouwbaarheid, een karakter dat hem buitengewoon goed ligt; Dalio, als de geheimzinnige antiquair; Larquey, als een voortreffelijk burgerlijk boekhoudertje, en Marcel Pérès, als de bloeddorstige, opvliegende slager. Ze vormen met hun vijven degenen die door een telefonischen oproep listig bij het drama betrokken worden.

Een spannende film, met veel sensatie en lugubere onwaarschijnlijkheden en één groote allesoverheersche liefde.

De handelsreiziger Claude Thierry (George Flamant) en Clara Very (Viviane Romance). In het werkelijke leven zijn ze man en vrouw, evenals in deze film, zij het ook daarin voor een betrekkelijk korten tijd.

Viviane Romance, op 't oogenblik een der meest vooraanstaande sterren van de Fransche filmindustrie. Met veel overgave speelt zij in deze film de rol van de zangeres Clara Very.

Een pracht van een Ouden Heer

Vervolg van bladz. 18

geld voor de tram, en ik weet niet wat nog meer! Toen Matt al een heele man was — 'n jaar of dertig — is vader zelf nog met hem meegegaan naar Newins en Malley, om hem nieuw in de kleeren te steken — hij koos alles zelf voor hem uit. Als Matt alleen in een winkel kwam, liet hij zich beetnemen bij 't leven af, zei hij altijd!"

„Vader kon nooit hebben, dat iemand op een domme manier met geld omging,” zei mevrouw Whittaker vervolgens. „Weet je nog dat hij altijd zei: geld verdienen kan iedereen, maar de kunst is, 't geld bij elkaar te houden?"

„Hij zal wel aardig rijk zijn, dunkt me zoo,” zei meneer Bain, den Ouden Heer plotseling terugroepend in het heden.

„Nou, rijk!” Mevrouw Whittaker lachte haar minzaamste lachje. „In ieder geval heeft hij goed op zijn zaken weten te passen, tot 't laatste toe. 't Is allemaal tiptop in orde, zegt Clint.”

„Hij heeft je 't testament laten zien, is 't niet, Het?” vroeg mevrouw Bain, met haar dunne, harde vingers vouwtjes leggend in haar mouw.

„Ja,” zei haar zuster. „Ja, hoor. Hij heeft me zijn testament laten zien. Een goed jaar geleden, als ik 't wel heb... of... Ja, 't was net vóór hij zoo achteruit begon te gaan.”

Zij nam een klein hapje van een koekje.

„Ontzettend aardig,” zei ze. Er kwam een giechelend lachje uit haar keel, 't lachje, dat ze bij trouwpartijen en theevisites en middelmatig deftige diners placht te gebruiken. „Hij heeft zoowaar,” ging ze voort, alsof ze een leuke mop vertelde, „al 't geld aan mij nagelaten. Ja maar, vader! zei ik, toen ik dat stukje gelezen had. Maar hij schijnt zoo'n soort idee in zijn hoofd te hebben, dat Clint en ik 't beter zullen beheeren dan een ander, en je weet hoe vader was, als hij eenmaal iets in zijn hoofd had. Je kunt je wel indenken hoe ik me voelde. Ik zat letterlijk stomgeslagen.”

Weer lachte zij, met vroolijke verbazing haar hoofd schuddend.

„En o, Allie,” zei ze, „jij krijgt al de meubels, die hij mee heeft gebracht hierheen, en al wat hij er na dien tijd nog bij heeft gekocht. En Lewis krijgt zijn complete Dickens. En dat geldt, dat hij Lewis geleend heeft, dien keer, om hem op de been te zien te houden in de ijzerwaren... dat moesten jullie maar als een cadeau beschouwen.”

„'t Grootste gedeelte van dat geld heeft Lewis vader terugbetaald,” zei mevrouw Bain. „Er stond nog maar tweehonderd dollar, geloof ik — dan was 't heelemaal afbetaald.”

„Dat moet als een cadeau beschouwd worden,” hield mevrouw Whittaker vol. Zij boog zich over en klopte haar zwager op zijn arm. „Vader heeft je altijd erg graag gemoogd, Lewis,” zei ze zacht.

„Arme Oude Heer,” mompelde meneer Bain.

„Stond er... stond er ook iets in over Matt?” vroeg mevrouw Bain.

„Maar, Allie!” wees mevrouw Whittaker haar zachtmoedig terecht. „Ga toch eens na hoeveel geld vader al aan Matt gespendeerd heeft... dat is meer dan genoeg geweest, zou ik zoo zeggen, meer dan genoeg. En toen Matt daarginds ging wonen, en met die vrouw trouwde, zonder iets van zich te laten hooren — vader is 't van vreemden te weten moeten komen — enfin, hoe dat vader pijn heeft gedaan begrijpen we

geen van allen, geloof ik. Hij heeft er nooit iets over gezegd, maar hij heeft er nooit overheen kunnen komen, lijkt me. Ik ben nog altijd dankbaar, dat moeder 't niet heeft hoeven beleven, wat er van Matt terecht is gekomen.”

„Arm moedertje,” zei mevrouw Bain beverig, en opnieuw bracht zij den grijsachtigen zakdoek in werking. „'t Is of ik haar nóg hoor praten. Toe, kinderen, zei ze altijd, laten we nu in 's hemelsnaam allemaal ons best doen, om vader in zijn humeur te houden... Als ze dat éénmaal gezegd heeft, heeft ze 't honderdmaal gezegd. Weet je nog wel, Het?”

„Of ik 't weet!” zei mevrouw Whittaker. „En weet je nog, dat we altijd whist speelden, en hoe woedend vader werd, als hij verloor?”

„Ja,” riep mevrouw Bain opgewonden. „en moeder moest valschen spelen, om te zorgen, dat ze niet van hem won! Ze werd er zoo handig in, dat ze even goed tóch had kunnen winnen!”

Zij lachten zacht, vervuld van herinneringen aan voorbije dagen. Een genoeglijke, peinzende stilte omvatte hen.

Mevrouw Bain onderdrukte een geeuw en keek naar de klok.

„Tien voor elf,” zei ze. „Hemeltje, ik had geen flauw idee, dat 't zoo laat was! Ik wou maar...” Zij hield zich juist op tijd in, vuurrood om hetgeen ze bijna gewenscht had.

„Lew en ik zijn gewend vroeg naar bed te gaan, zie je,” legde zij uit. „Vader had zoo'n lichten slaap... vóór hij hier was, hadden we nogal eens menschen om een robbertje te bridgen of zoo, maar dat kon later niet meer, want we waren bang, dat 't hem zou storen. En als we naar de bioscoop of ergens heen wouen, had hij zoo 't land, dat we hem alleen lieten, dat we op 't laatst maar niet meer gingen.”

„Ja, de Oude Heer wist je heel goed aan je verstand te brengen, hoe hij 't hebben wou,” zei meneer Bain. „Onbegrijpelijk gewoon... iemand van vijftientachtig haast!”

„Ja, denk je maar eens in,” zei mevrouw Whittaker.

Er klikte boven hun hoofden een deur open, en voeten kwamen snel, bonkend de trap af. Juffrouw Chester stormde het vertrek binnen.

„O, mevrouw Bain!” riep zij. „De Oude Heer! Hij is dood! Ik zag hem even bewegen en hij maakte er zoo'n beetje geluid bij... 't was net of hij zijn hand uit wou steken naar zijn warme melk, of hij iets hebben wou. Dus toen hield ik het kopje voor zijn mond, en toen viel hij om zoo te zeggen om, en hij was meteen wég, met al de melk over hem heen.”

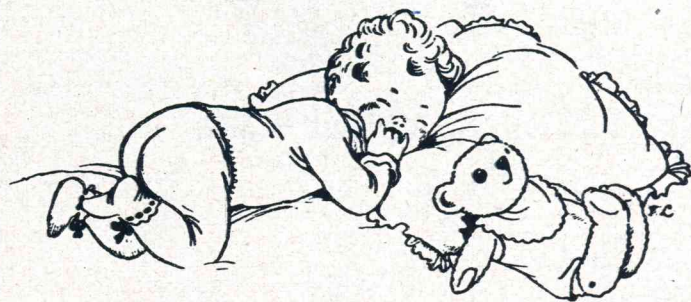
Onmiddellijk verviel mevrouw Bain in een hartstochtelijk geschrei. Haar man sloeg teeder zijn arm om haar heen en probeerde te sussen met een afwisseling van „kom kom” en „toe nou”.

Mevrouw Whittaker stond op, zette met zorg haar ciderglas op tafel, schudde haar zakdoek open en liep naar de deur.

„Een pracht van een dood,” sprak zij. „En pracht van een leven, en nu een mooie, vreedzame dood. 't Is heusch het beste zoo, Allie, 't is werkelijk het beste zoo.”

„Ja, mevrouw Whittaker,” zei juffrouw Chester ernstig. „'t Had niet mooier gekund. 't Is een zegen. 't Is echt een zegen.”

Tusschen haar beiden in beklom mevrouw Bain de trap.

ALS IK WAKKER WORD
IS 'T FUN WEER TIJD VOOR M'N
Rijno TOMATENSAP!

Eenig fabrikante: Mij. De Beluwe" riel N.V.

Verkade
BORINO
CHOCOLADE

Pittige, aromatische chocolade. Eenvoudige, maar smaakvolle doosjes, royaal gevuld; met één, twee of vier lagen: 25, 45 en 85 cent. Los 25 cent per ons. Vraagt ze Uw winkelier.

EEN VROOLIJKE VOORJAARSJUMPER

VOOR 88-90 cm BOVENWIJDTE

Dit gezellige voorjaarsjumpertje, waarvan we het gedeelte in streppatroon eventueel in een aardige contrasteerende tint kunnen breien, zal ongetwijfeld bij vele lezeressen in den smaak vallen.

Benodigdheden: ong. 275 gram tamelijk dikke gemêleerde wol (b.v. licht- met donkerblauw), 4 kleine glazen knoopjes en een paar aluminium breinaalden met knop nr. 3.

Voorpand.

We zetten 90 st. op en breien hierboven voor den boord eerst 5 cm steeds afwisselend 2 r., 2 av. (altijd r. boven r. en av. boven av.). Daarna breien we verder in het volgend patroon, terwijl we aan het einde van iedere 3e naald (dus van de 3e, 6e, 9e naald enz.) 1 st. er bij opzetten, tot we 105 st. op de naald hebben.

1e naald: * 1 r., den draad vóór de naald brengen, 1 st. r. afhalen, den draad naar achteren. Vanaf * voortdurend herhalen.

2e naald: averecht.

3e naald: 2 r., * den draad vóór de naald brengen, 1 st. r. afhalen, den draad naar achteren, 1 r. Vanaf * voortdurend herhalen.

4e naald: averecht.

Deze 4 naalden vormen het patroon en we herhalen ze dus voortdurend.

Wanneer we 30 cm gebreid hebben, kanten we voor de armsgaten aan beide kanten achtereenvolgens 7, en 2 maal 1 st. af. We hebben dan dus nog 87 st. op de naald.

Daarna beginnen we met het inbreien van het vest. Van een teruggaande, even naald breien we 44 st. en keeren dan om. Boven deze 44 st. breien we nu eerst den rechterschouder (rechts in het dragen). We breien dan als volgt: 2 r., * 3 av., 5 maal: (1 r., 3 av.); de overige 15 st. breien we in het gewone patroon. Bij de volgende naalden de st. van het streppatroon steeds r. boven r. en av. boven av.

Steeds wanneer we 3 cm gebreid hebben, maken we een knoopsgat door bij een heengaande naald den 3en, 4en en 5en st. af te kanten; deze st. zetten we er bij de volgende teruggaande naald dan weer bij op. Na het 3e knoopsgat breien we alle st. in het streppatroon. Na het 4e knoopsgat kanten we voor den hals aan het begin van de heengaande naald eerst 9 st. af, en aan 't begin van iedere volgende heengaande naald 1 st., tot we nog 28 st. op de naald hebben. Wanneer we 7 cm geheel in streppatroon gebreid hebben, kanten we voor den schouder aan het begin van 4 opeenvolgende teruggaande naalden 7 st. af.

We hebben nu nog 43 st. op de naald en zetten er nog 3 nieuwe bij op (voor het onderbelegje). Boven deze 46 st. breien we nu den linkerschouder op dezelfde doch tegengestelde wijze als den rechterschouder, alleen behoeven we er nu geen knoopsgaatjes in te breien. **Rugpand.**

We zetten 90 st. op en breien hierboven voor den boord eerst weer 5 cm steeds afwisselend 2 r., 2 av. Daarna breien we verder in het gewone patroon, zooals is beschreven bij het voorpand, terwijl we aan het einde van iedere 3e naald 1 st. er bij opzetten, tot we 100 st. op de naald hebben.

Wanneer we 30 cm gebreid hebben, kanten we voor de armsgaten aan beide kanten eerst 6 en vervolgens nog 2 maal 1 st. af. We hebben dan nog 84 st. op de naald.

Wanneer we boven deze 84 st. ong. 9 cm gebreid hebben, breien we alle st. in streppatroon, dus steeds afwisselend 1 r., 3 av. (en bij de volgende naalden r. boven r. en av. boven av.). Wanneer we 7 cm in streppatroon gebreid hebben, kanten we voor de schouders aan het begin van de volgende 8 naalden 7 st. af. Bij de volgende naald kanten we de overige st. dan inééns af voor den hals.

De mouw.

We zetten 76 st. op en breien hierboven voor het boordje eerst 2 cm steeds afwisselend 2 r., 2 av. Daarna breien we verder in het gewone patroon. Wanneer we 5 cm gebreid hebben, beginnen we met den kop. Hiervoor breien we aan het begin van iedere volgende naald 2 st. te zamen, tot we nog 15 st. op de naald hebben. Deze 15 st. kanten we dan bij de volgende naald inééns af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. De knoopsgaatjes festonneeren we en op het onderbelegje naaien we de knopen. Voor het kraagje nemen we de st. rondom den hals op en breien hierboven 3 cm in het gewone patroon. Daarna afkanten. Voor het strikje zetten we 100 st. op en breien hierboven eveneens 3 cm in het gewone patroon. Daarna kanten we af.

Ten slotte naaien we het strikje op den kraag.

EEN GEZELLIG JURKJE

Voor onze kleine
meid (leeft. 1½-2 j.)

Dit aardige modelletje met 't open-gewerkte bovenstukje en het klokkend rokje, zal onzen kleintjes snoezig staan.

Benodigdheden: ong. 150 g lichtblauwe kantwol, 2 lange aluminium breinaalden met knop nr. 3 en een haaknaald nr. 3.

Maten. Lengte rokje ong. 24 cm; lengte lijfje ong. 21 cm; bovenwijdte ongeveer 50 cm.

Het voorpand.

We zetten 120 st. op en breien hierboven eerst 1 naald steeds afwisselend 1 r., 1 av., dit ter voorkoming van het omkrullen. Daarna breien we als volgt:

1e naald: 2 av., * 20 r., 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 20 r., 2 av.

2e en alle volgende niet genoemde naalden: steeds r. boven r. en av. boven av.

13e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 16 r., 2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 16 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

25e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 14 r., 2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 14 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

37e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 12 r., 2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 12 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

49e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 10 r., 2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 10 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

61e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 8 r.,

2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 8 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

73e naald: 2 av., * 2 st. r. te zamen breien, 6 r., 2 st. r. te zamen breien, 4 av. Vanaf * voortdurend herhalen; eindigen met 2 st. r. te zamen breien, 6 r., 2 st. r. te zamen breien, 2 av.

Bij de 87e naald kanten we alle st. (60) af en nemen deze dadelijk daarna opnieuw op, terwijl we er aan het begin en het einde 1 st. bij opzetten. (Dit afkanten dient om het uitrekken van de taille te voorkomen.) Boven de 62 st., die we nu op de naald hebben, breien we als volgt:

1e naald: 3 r., * omslaan, een overhaling (1 st. afhalen, 1 r., den afgehaalden st. over den gebr. st. halen), 4 r. Vanaf * voortdurend herhalen.

2e en alle even naalden: averecht.

3e naald: 1 r., 2 st. r. te zamen breien, * omslaan, 1 r., omslaan, een overhaling, 1 r., 2 st. r. te zamen breien. Vanaf * voortdurend herhalen.

5e naald: recht.

6e naald: averecht.

Deze 6 naalden vormen het patroon en we herhalen ze voortdurend.

Wanneer we 5 maal het patroontje gebreid hebben (dus 30 naalden) kanten we voor de armsgaten aan beide kanten achtereenvolgens 2 maal 2 st. en 1 maal 1 st. af. We moeten er voor zorgen, dat het patroontje steeds door blijft gaan.

We hebben dan dus 52 st. op de naald.

Nadat we dan weer 4 maal het patroontje gebreid hebben (dus in het geheel 9 patroontjes), kanten we voor den hals de middelste 18 st. af.

Boven de laatste 17 st. breien we nu

eerst den rechterschouder. We breien hiervoor nog 3 maal het patroontje en kanten dan voor den schouder aan het begin van de teruggaande naalden achtereenvolgens 8 en 9 st. af.

Boven de overgebleven st., die we nu nog op de naald hebben, breien we den linkerschouder op dezelfde, doch tegengestelde wijze.

Het rugpand is gelijk aan het voorpand, alleen kanten we nu pas de middelste 18 st. af, nadat we 10 maal het patroontje gebreid hebben. Voor de schouders breien we nu dus slechts 2 maal het patroontje.

De mouw.

We zetten 35 st. op en breien hierboven voor het boordje eerst 8 naalden geheel r., zoodat er dus 4 ribbels ontstaan. Bij de laatste naald van het boordje breien we uit iederen steek 2 st., zoodat we dan dus 70 st. op de naald hebben. Hierboven breien we nu 4 maal het kantpatroontje. Voor den kop kanten we aan het begin van de 2 volgende naalden 3 st. en aan het begin van iedere daaropvolgende naald 2 st. af, totdat we nog 18 st. op de naald hebben. (We breien intusschen steeds in het kantpatroon.) Bij de nu volgende naald kanten we alle st. inééns af.

We persen nu de verschillende deelen luchtig onder een vochtigen doek op en naaien ze in elkaar. Indien noodig, laten we een gedeelte van de schoudertjes open, haken aan den voorkant een paar lusjes en naaien aan den achterkant hiertegenover een paar knoopjes. Langs het halsje haken we één toer vasten. Voor de versiering draaien we 2 koorden van ong. 70-75 cm lengte (zesdraads) en bevestigen deze op het lijfje, zooals de foto duidelijk laat zien. Aan de uiteinden maken we 2 kwastjes.

UIT ONS MENU

HAM- EN KAASSOUFFLÉ BRUINE PIKANTE SAUS

(4 PERSONEN)

100 g magere rauwe ham, 50 g geraspte kaas, 1 dl melk of bouillon, 1/2 eetlepel boter, 1 eetlepel bloem, zout, peper, 2 eierdooiers, 2 eiwitten.

Smelt voor de saus de boter, voeg de bloem er aan toe en onder goed roeren de melk of den bouillon. Laat het sausje even doorkoken. Maak het op smaak met zout en peper. Hak de ham fijn en roer het vleesch met de geraspte kaas door de saus. Roer de dooiers schuimig en voeg ze bij het sausje. Klop de eiwitten luchtig en schep ze voorzichtig door de massa. Vul de soufflépotjes ongeveer half vol en laat den inhoud in den oven bruin en gaar worden. Dien de soufflé onmiddellijk op om zakken te voorkomen.

GESTOOFDE LEVER

(4 PERSONEN)

400 g varkenslever, 1 ui, 1/2 liter bouillon of water, 40 g boter, 30 g bloem, zout, peper, een scheutje azijn.

Week de lever in koud water, snijd het vleesch in dikke plakken. Smelt de boter, voeg er den gesnipperde ui aan toe en laat ze lichtbruin fruiten. Bak daarna het vleesch, dat met zout is ingewreven, bruin. Neem het uit de jus, voeg de bloem er bij en bruineer deze onder goed roeren. Giet den bouillon er bij en laat de saus onder goed roeren doorkoken. Voeg het vleesch er weer aan toe, maak de saus op smaak met zout, peper en een scheut azijn en laat het gedurende ongeveer 1/2 uur stoven.

MACARONISCHOTEL MET APPELSNIPPERS

(4 PERSONEN)

1 liter melk, 75 g macaroni, een snufje zout, 75 g suiker, 1 ei, geraspte citroenschil, 3 zure appels, paneermeel, boter.

Breng de melk met het zout aan de kook. Breek de macaroni in stukjes, voeg deze aan de kokende melk toe en kook de pap in ongeveer 1 uur gaar. Roer den dooier met de suiker, voeg de geraspte citroenschil er bij en roer dit mengsel door de macaronipap. Klop het eiwit zeer stijf en schep het door de massa. Schil de appels, snijd ze in dunne snippers en voeg ze aan de massa toe. Doe het mengsel over in een beboterd vuurvast schoteltje. Strooi er wat paneermeel en wat suiker over. Leg er hier en daar een kluitje boter op en laat het schoteltje in den oven bruin worden.

CHARME

zonder crème of poeder

Dat lijkt haast niet mogelijk en toch is de wetenschap erin geslaagd, voor U een wonderbaarlijk product te creëren, n.l. **Velouty de Dixor**.

VELOUTY DE DIXOR

- vervangt crème en poeder
- maakt Uw teint mat en donzig
- geeft Uw gezicht 'n bekoorlijk, natuurlijk aanzien.

★ 6 Modekleuren: blanche, naturelle, ivoire, ocre, pêche, soleil-doré

Zend ons 25 cts. aan postzegels en U ontvangt een etui met 3 tuben van de 3 voornaamste kleuren.

Imp. voor Nederland N.V. v. d. Laaken's Handel Mij., Amsterdam, Leidschekade 98, Tel. 36372

Het was een dure wasmachine - en toch kon zij haar was niet helder krijgen!

HET IS VERSCHRIKKELIJK - MIJN WASMACHINE HEEFT ZOVEEL GELD GEKOST EN NOG KRIJG IK MIJN GOED NIET SCHOON!

MAAR KIND, DAN MOET JE OOK EEN BETER ZEEPPOEIER NEMEN. DOE RINSO IN JE WASMACHINE EN JE ZULT ZIEN, WAT EEN HELDERE WAS JE KRIJGT

LATER

LIES HAD GELIJK. HET IS EEN UITSTEKENDE WASMACHINE - MAAR ZONDER HET "OVERVETTE" RINSO SOP KRIJG IK MIJN WITTE EN BONTE WAS NOOIT KRAAKHELDER

Uw nieuwe wasmachine heeft U heel wat geld gekost - maar als U de verkeerde zeep gebruikt, krijgt U nog geen heldere was. Wist U, dat Rinso speciaal gefabriceerd wordt voor gebruik in de wasmachine? De „overvette“ Rinso geeft een overvloedig, vast schuim, dat al het vuil uit het weefsel trekt, zonder van het bonte goed de kleuren aan te tasten. Linnengoed komt hagelwit uit het sop.

In iedere wasmachine uitsluitend RINSO

onveranderde prijs
SLECHTS
12½ CT.

KINDEREN HEBBEN deze BESCHERMING NODIG

Zij hebben Kolynos nodig — Het reinigt de tanden beter en onschadelijk en het vernietigt kiemen, die de tanden aantasten en bederf veroorzaken.

Laat KOLYNOS Uw GLIMLACH doen SCHITTEREN

VOORJAARSOMZWERVINGEN

Eindelijk is het dan toch voorjaar, zij het ook dat de mooie dagen, die naar buiten lokken, nog verre in de minderheid zijn. En mét het voorjaar ontwaakt het verlangen om zich in een nieuw pakje te steken voor de meer of minder sportieve wandelingen, die op het program staan. Een mantelpakje of een sportieve, losse swagger? Kiezen we een pakje, dan liefst een fantasiestof in grijs, zandkleur, lichtblauw of lichtgroen. De voorliefde om rokje en manteltje van een verschillende stof te nemen handhaaft zich en we blijven de combinatie van ruiten en strepen zien. Het rokje moet eenigszins klokkend zijn, of enkele flinke plooiën in de voorbaan hebben, zoodat we voldoende bewegingsvrijheid houden voor moeizame klimpartijen en desnoods een flinken sprong. Het manteltje van sportieve makelij heeft gewoonlijk een ceintuur of althans een klein ceintuurtje in den rug. Die rug kan desgewenscht een ietsje bloezend zijn. Bij warm weer dragen we een hemdblouse met lange of korte mouw naar ver-

Bij een sportief geheel vooral de juiste schoenen en hoed kiezen.

Ruiten worden gewoonlijk schuin genomen.

Een bijpassende swagger op het pakje vormt een ideale uitrusting.

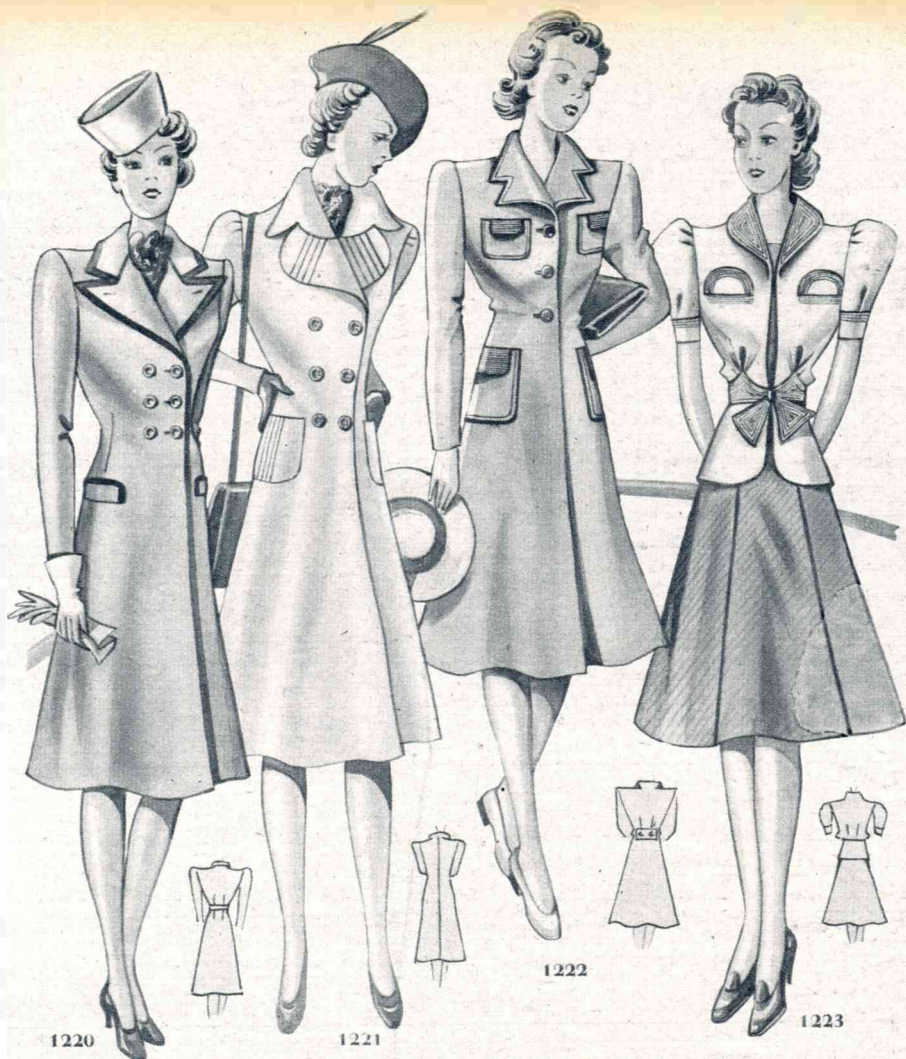
kiezing en bij wat lagere temperatuur zal 'n wollen jumpertje het uitstekend doen. Nemen we een mantel, dan dragen we daaronder ófwel een jurk met een voldoende wijden rok, ófwel een rokje met jumper of blouse.

Maar nu het ideaal: de combinatie van een sportief pakje, dat natuurlijk twee flinke zakken vertoont, met een bijpassende losse jas. Gewoonlijk wordt zoo'n mantel wél in dezelfde tint genomen, doch van een tikje zwaarder materiaal. Tweed op een wollen diagonaalstof is bijvoorbeeld een zeer gewilde combinatie. Wie zoo'n trois-pièces heeft, is op alle gebeurlijkheden ingesteld. En die completerende jas kan vanzelfsprekend nog zooveel andere diensten bewijzen bij gelegenheden, dat het pakje niet in aanmerking komt. Een effen wollen jurkje en een paar bedrukte japonnetjes en we zijn voor alle gelegenheden klaar. Het komt er slechts op aan, bij het aanschaffen van de diverse onderdelen alles op één kleur af te stemmen.

De voorliefde voor strepen of ruiten in combinatie met effen materiaal handhaaft zich.

WAT BAKVISCHJES DRAGEN

1220. Mantel van effen stof, sluit met twee rijen knopen, taillemodel, rug met ceintuur. Benodigde stof: 2.75 m van 140 cm breed.
 1221. Gekleurde mantel van lichte stof, sluit met twee rijen knopen, revers en zakken met stiksels versierd. Benodigde stof: 2.75 m van 140 cm breed.
 1222. Sportieve mantel, sluit met één rij knopen, voorpanden met zakken, rug met ceintuur. Benodigde stof: 2.75 m van 140 cm breed.
 1223. Deux-pièces, taille van lichte stof, met stiksels gegarneerd, aangezet schootje, sluit met ceintuur, rokje van diagonaal. Benodigde stof: voor taille 1.25 m van 140 cm breed; voor rokje 1.30 m van 140 cm breed.
 VERKRIJGBAAR IN BOVENWIJDE 82-86.

Van alle in deze rubriek afgebeelde genummerde kostuums, die ontleend zijn aan het mode-album „Zomerpracht”, zijn patronen verkrijgbaar tegen den prijs van 50 cts. voor complets, 35 cts. voor mantels en japonnen en 20 cts. voor rokken, blouses, kleine avondjassen en kinderkleeding. Bij bestelling vooral opgeven het gewenschte maatnummer. Bestellingen kunnen geschieden bij uw agent of bezorger; door girostorting op No. 203631; door toezending van het bedrag per postwissel of in postzegels (s.v.p. niet van 6 cent) aan het PATRONENKANTOOR „PANORA”, NASSAUPEL 1, HAARLEM waarbij 5 cts. extra voor toezending per post verschuldigd is. Men kan echter de patronen ook afhalen aan het bureau van dit blad.

Natuurlijke schoonheid vereischt een natuurlijk product: OLIJFOLIE

1. Wenscht U de zachte huid en de fraaie teint te bezitten, die U bij andere vrouwen zoo bewondert? Gebruik dan regelmatig Palmolive, de olijfolie-zeep. De natuur heeft, zooals U weet, niets beters voortgebracht dan olijfolie om de huid te verzachten en te verfraaien. Probeer het zelf eens! Gebruik Palmolive Zeep!

2. Let eens op, wat Dr. Dafoë, die de Vijfeling Dionne vanaf haar geboorte verzorgde, voor haar gedaan heeft. Voor haar teere huid koos hij eerst olijfolie en later Palmolive, de zeep die met een overvloedige hoeveelheid olijfolie bereid is! Bewijst de stralende teint van de vijfeling niet, dat Dr. Dafoë wist wat hij deed? Gebruik dus Palmolive!

World copyright res. Nadr. verb.

3. De volgende schoonheidsbehandeling wordt door meer dan 20.000 specialisten aanbevolen: masseer gezicht, hals en schouders, 's morgens en 's avonds, met het overvloedig schuim van Palmolive. Het is een ware weldaad voor Uw huid!

4. Haar natuurlijke charme dankt zij aan haar frissche teint en gezonde huid, verkregen door het geregeld gebruik van Palmolive. Volg haar voorbeeld! Gebruik dagelijks Palmolive, de schoonheidszeep met olijfolie. Begin er vandaag nog mee!

Wat zullen we eten?

Zondag: Ham- en kaassoufflé.
 Roastbeef met bruine pikante saus.
 Andijvie.
 Aardappelen.
 Amandelpudding.

Maandag: Krabbetjes.
 Stamppt van bieten.
 Macaronischotellet met appelsnippers.

Dinsdag: Rijstsoep.
 Varkenslapjes.
 Roodekool.
 Aardappelen.

Woensdag: Pikante gestoofde lever.
 Pruimen.
 Aardappelen.
 Warme broodpudding.

Donderdag: Gehakt.
 Gestoofde raapstelen.
 Aardappelpuree.
 Griesmeelrand met pruimen.

Vrijdag: Magere kervelsoep.
 Omelet met tuinkruiden.
 Brusselsch lof.
 Aardappelen.

Zaterdag: Gestoofd poulet met kerriesaus en rijst.
 Worteltjes.
 Custard met sinaasappelen.

CORRESPONDENTIE

Mej. B.B. te Hilversum. Vette kragen van jassen kunt u afwrijven met een doekje met benzine of tetra. Wanneer het goed donker gekleurd is kunt u het eveneens afborstelen met water, waaraan een scheutje ammonia en een scheutje benzine wordt toegevoegd.

Mej. H.J. te Dordrecht. Wanneer er in den rok zooveel vlekken voorkomen, dat ontvlecken haast niet meer mogelijk is, zult u het goed moeten wasschen. Fluweel vraagt echter een zorgvuldige behandeling. U weekt het goed in zout water met den rechterkant buiten. Vervolgens maakt u een aftreksel van houtzeep. U zet hiervoor de houtzeep op met koud water en laat ze aan de kook komen. Vervolgens zeeft u de vloeistof en klopt ze schuimig. Er wordt zooveel water aan toegevoegd tot de temperatuur lauw is. U neemt het goed druipt uit het weekwater en slaat het door het sop. Voor de helderheid geeft u nog een tweede sop en spoelt het goed daarna in ruim lauw water. De jurk wordt met den rechterkant buiten op een hanger druipt opgehangen om te drogen. Denkt u er om het goed niet te wringen of over de hand te wrijven, de pool van het weefsel zou daardoor worden platgedrukt. Zoodra 't goed droog is, wordt het boven den damp van kokend water gestoomd en als het nodig is aan den linkerkant op een zachte onderlaag gestreken. Tot slot wordt 't goed, tegen de vleug in, stevig opgeborsteld.

DE BRUG OVER DE GOLDEN
GATE TE SAN FRANCISCO